

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ပေါင်ချိန်

BURMESE
CLASSIC
.COM

www.burmeseclassic.com

နတ်ရွာဦး

၈၉၅.၈၃

ပေါင်ချိန် / နတ်ရွာဦး။ - ရန်ကုန်၊
အောင်မြင်စာပေ၊ ၂၀၁၁။
၁၄၅ - စာ၊ ၁၃.၅ x ၂၁ စင်တီ။
(၁) နတ်ရွာဦး

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၀၃၃၂၀၃၁၀။ ပျက်နှာခုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၀၅၀၄၀၇၁၀။

ထုတ်ဝေသူ

ဦးအောင်မြင့်၊ အမှတ်(၇)၊ သီတာလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဘာတွင်းနှင့်ပျက်နှာခုံးပုံနှိပ်

အောင်မြင်ပုံနှိပ်တိုက်၊ အမှတ်(၁၆)၊ သင်္ဃာတင်လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

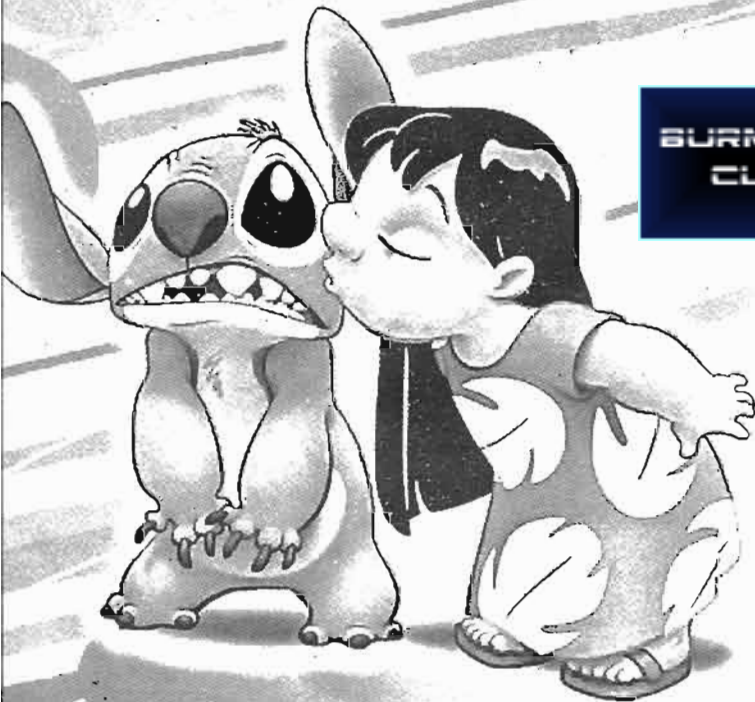
ဖြန့်ချိရေး

အောင်မြင်စာပေ၊ အမှတ်(၁)၊ အောင်ဘာလေလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

၅၄၁၇၄၅၊ ၅၅၂၁၀၃၊ ၀၉၅၀ ၃၄၅၈၁၊ ၀၉၅၀ ၂၁၃၅၄။

ပထမအကြိမ် - ၂၀၁၁ ခုနှစ်၊ (ဖေဖော်ဝါရီလ)၊ အုပ်ခေါက်(၅၀၀)၊ တန်ဖိုး(၂၀၀)ကျပ်

နိဒါန်းစကား

BURMESE
CLASSIC
COM

‘ပေါင်ချိန်’ လို့ ပြောလိုက်ရင် ပရိသတ်တို့ မျက်လုံးထဲ
စွဲပြီးသား မှတ်ပြီးသားဖြစ်နေတဲ့ တရုတ်သမာဓိ ဇာတ်လိုက်ကြီး မျက်နှာ
မည်းပေါင်ချိန် (အိုး... ကန်တော့ဗျာ၊ သူက အသက်ကြီးတော့...
ဂုဏ်ထူး ၀ရဂုထူး... ရှိရတယ်) ဦးပေါင်ချိန်ကို တန်းခနဲ မြင်မှာပဲ။
ကျွန်တော် ပြောချင်တာ သူမဟုတ်ဘူး။ အခု ထပ်ပေါ်လာတဲ့
လူငယ်ပေါင်ချိန်လည်း မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်တို့ရပ်ကွက်ထိပ်မှာ မကြာ
သေးခင်မှ လာဖွင့်တဲ့ အမိန့်ရ အပေါင်ဆိုင်က အပေါင်ဆိုင်စာရေး

ကိုနိုင်မိုးကို ပြောတာ။

သူ့နာမည် ကိုနိုင်မိုးဆိုတာ မွေးစာရင်း၊ သန်းခေါင်စာရင်း၊ မှတ်ပုံတင်တွေထဲမှာပဲ ကြည့်မလား၊ ကျောင်းသားဘဝ တစ်လျှောက် လုံးမှာပဲ ကြည့်မလား၊ အဲ . . . အဲ . . . သူက လျှပ်စစ်အင်ဂျင်နီယာဘွဲ့ ရထားတာဗျ . . . B.E.(EP) ပေါ့။ မှော်ဘီနည်းပညာတက္ကသိုလ်မှာ ဘီအီးဘွဲ့ ရထားတာ။

ပြောချင်တာက ဘွဲ့လက်မှတ်ထဲမှာပဲကြည့်ကြည့် သူ့နာမည် နိုင်မိုး၊ ဘုရားဇူး . . . “နိုင်မိုး” ဟု အဲဒါ ကျွန်တော်တို့ရပ်ကွက် ရောက်မှပဲ သူ့နာမည် နိုင်မိုးကနေ ပေါင်ချိန်ဖြစ်သွားပြီး ကလေးလူကြီး လူငယ် မိန်းမ ယောက်ျား အဘိုးကြီးအဘွားကြီး ဘယ်သူကဖြစ်ဖြစ် သူ့ကို တွေ့တာနဲ့ ပေါင်ချိန်လို့ ခေါ်ကြတော့တာပဲ ပရိသတ်ရဲ့။

အင်း . . . မရှက်တမ်း ဝန်ခံရရင် ကျွန်တော်လည်း သူ့ဆိုင်နဲ့ မလွတ်တဲ့သူဆိုတော့ သူနဲ့ ရင်းနှီးခွင့် ရသွားတယ်။ ခင်စရာလည်း တကယ်ကောင်းတဲ့သူပါ။

ခက်တာက စာရေးဆရာရှေ့ လေလည်တာတောင် ညှစ်ပြီး တိုးတိုးလည်တာ အကောင်းဆုံးပဲ။ အသံနည်းကျယ် သွားလို့ကတော့ အပျိုးခံရပြီသာမှတ်ပဲ။

အဟုတ်ပြောတာ ကိုယ့်ပရိသတ်တို့ရဲ့။ သတင်းထောက်တွေ ဂျာနယ်လစ်တွေမှ ဗျူကမဟုတ်ဘူး။ စာရေးဆရာလည်း လစ်ရင်လစ် သလို ဗျူတာပဲ။

တစ်ခါတစ်လေ မဗျူးဘဲ စောင်းပါးရိပ်ခြည်လေး ကြည့်ပြီး နာမည်ပြောင်း ပုံစံလေး လွှဲပြီး တီးတော့တာ။

ဒီလိုလုပ်လို့ အပြစ်တော့ မမြင်ပါနဲ့ ပရိသတ်တို့ရယ်။ တော ဆင်ရိုင်းတွေ အစာရေစာ ရှားပါးလို့ လူတွေတွေ့ ဂူတွေတွေ့ ဝင်မွေ့ပြီး ချိုးဖဲစားသလိုပဲ။ ကျွန်တော်တို့ စာရေးဆရာတွေလည်း ဇာတ်တွေ ရှားပါးလာတော့ မည်းမည်းမြင်ရာ ကဲကဲတင်ပြီး တုတ်တော့တာ . . . ခွင့်လွှတ်ပါဗျာနော်။

အနုပညာသည် ဝမ်းစာရေးအတွက် လွမ်းတာလေးတွေချည်း ရေးမပြချင်တော့ ရယ်စရာလေးတွေ ရေးရတာပါ။ ဒါပေမယ့် ဘယ်လို ရေးရေး ကျွန်တော့်ဘော(လ်)ပင်က စတိုးဆိုင်က ဝယ်တာမဟုတ်ဘဲ ပရိသတ်က ယုံကြည်လို့ အပ်ထားတဲ့ ဘော(လ်)ပင်ဆိုတော့ ပရိသတ် အယုံအကြည် ကင်းမဲ့အောင် ရေးတာမျိုး စော်ကားတာမျိုး မဖြစ်ရ အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်စည်းရတယ်။ ပရိသတ်အတွက် စာတစ်ပုဒ်နဲ့ တစ်စုံတစ်ခု အကျိုးပြု ပေးဆပ်နိုင်အောင် အားထုတ်ရတယ်။

အဲဗျာ . . . ပြောရင်းနဲ့ လွဲတော့မယ်။ အဲသလို စာရေးဆရာ ရှေ့ ထူးထူးဆန်းဆန်းလေး မြင်လာကြားလာတော့ စပ်စုမိတယ်။ ကိုနိုင်မိုး . . . ပေါ့လေ ဆိုပြီး မေးတာပေါ့။ မဖြေဘူးဗျ၊ ရယ်ပဲ ရယ်တယ်။

ဒါနဲ့ ကျွန်တော်မကျေနပ်နိုင်တော့ အပေါင်ဆိုင်နဲ့ ရင်နှီးသူ တွေကြား ထောက်လှမ်းတော့မှပဲ သိလိုက်ရတယ်။ ပေါင်ချိန်လို့ ခေါ်တာက သူက အပေါင်ဆိုင်က စာရေးပေတဲ့ သူ့ဆိုင်လာပြီး ပေါင်နဲ့တ

www.burmeseclassic.com

နတ်ရွာမိုး

သူတွေကို မဆုံးရှုံးသင့်တာ မဆုံးရှုံးရအောင် စိတ်ရှည်လက်ရှည်နဲ့
ချင့်ချင့်ချိန်ချိန် တိုင်းထွာပြီး အကြံဉာဏ်ပေးတဲ့ စေတနာရှင်လေးမို့
ပေါင်ချိန်လို့ နာမည်ပေးလိုက်တာပေါ့တဲ့ဗျာ။

ကဲ... ကျွန်တော့်ပရိသတ်။ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာလူငယ်
ပေါင်ချိန်က ဘယ်လိုလူစားလဲဆိုတာ ကြည့်လိုက်ကြရအောင်လားဗျာ။

အရက်ကြောင့် သေခဲ့ရတဲ့
သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်
မသေခင် ပြောဖူးတယ်...
“အချစ်နဲ့အရက်က အတူတူပဲကွ
ကြာလေ ကျွမ်းလေပဲ”...တဲ့။
ဟုတ်တယ်...ဒီကောင် သောက်ရင်း
အသည်းကျွမ်းပြီး သေသွားတာ...
ကျွန်တော်လည်း ချစ်ရင်း
အသည်းကျွမ်းပြီး...ပြီး...
(အင်း...ကိုယ့်ကိစ္စဆိုတော့
ဘယ်လိုပြောရမလဲ)
ညားသွားတယ်လို့ပြောရင်
ပိုလှမယ်ထင်တယ်နော်...။

အချစ်ကိုပိုက်ဆံလို သုံးမိလို့
 အမှန်းတွေ ရေလို အလောင်းခံလိုက်ရတဲ့
 လူတစ်ယောက်ရဲ့အတ္တမဲ့ ချည်တိုင်အကြောင်းကို
 ဖောက်သည်ကောင်းကောင်း ချပေးချင်တယ်။
 “လာနော်...ဟောဒီမှာ ပေါင်ချိန်
 မီးမလာလည်း ဖိမိန့်ကြည့်လို့ရတယ်”

အခန်း (၁၈)

“ဟဲ့! . . . ပေါင်ချိန်၊ နင် လက်ဖက်ရည်သောက်နေတာ
 မပြီးတော့ဘူးလား”

“ပြီးပါပြီ အဒေါ်ရယ်. . . ခဏလေးပါဗျာ”

နိုင်မိုး ပြီးပါပြီဟု နှစ်သိမ့်သလို လှမ်းပြောရင်း တစ်ခြမ်းကျန်နေ
 သော အိကြာကွေးအား လက်ဖက်ရည်ထဲ ဖိမိန့်ပြီး ကပျာကသီ
 ထိုးသိပ်ဝါးမျိုးနေရသည်။

ဒီမနက်မှ ဝက်ပုအိကြာကွေးက ပျဉ်းကတိုးသားနဲ့ ကြော်ထား
 သလား အောက်မေ့ရသည်။ မာလိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။ ဒီကောင် ဘော

လုံးပွဲကြည့်ရင်း ကျုံ့ထိုး၍ ဆော်ဒါမေ့တာလား၊ ပွဲဆေးမထည့်မိတာလား မဆိုနိုင်။

ခုတစ်လော ဒီကောင့်ဆိုင်က အိကြာကွေးတွေ အဝတ်လျှော် တုတ်တောင် လုပ်လို့ရနေသည်။

မနေ့က အိကြာကွေး စားရတာ မာလွန်း၍ စမူဆာ ပြောင်းပြီး စားမိကာမှ သွားတစ်ချောင်း နဲ့သွားသဖြင့် ဒီမနက် အိကြာကွေးကိုပဲ ပြန်ဝါးနေရသည်။

သူ့ဘေးဝိုင်းက ဆိုက္ကားဆရာ ဝင်းရှိန်နှင့် ကုလားမတို့ လင် မယားကတော့ သံသွားကျောက်သွားတွေနှင့် ဝါးနေသလား အောက် မေ့ရသည်။ ဂျိုးခနဲ ဂျပ်ခနဲ။

သူတို့လင်မယား အိကြာကွေး မာတာ ပျော့တာ စိတ်မဝင်စား။ မတ်တိုးသွင်းနေရသည်ကိုစွဲနှင့် လင်မယားနှစ်ယောက် အချီအချ စကားများနေကြသည်။

“ဟဲ့! . . . ပေါင်ချိန်”

“လာပြီ အဒေါ်ရေ၊ ဝက်ပုရေ . . . ငါ ပိုက်ဆံ ဒီမှာ တင်ထားခဲ့ ပြီ”

နိုင်မိုး ရေနွေးလေးတစ်ခွက်တောင် မသောက်နိုင်ရှာဘဲ လက် ဖက်ရည် လက်ကျန်လေး မော့ချပြီး ထပြေးလာရသည်။

သို့တိုင် . . . ဝါးစောင်ထဲ အမဲရွတ် ဝါးသလို ဝါးနေရသော အိကြာကွေးက မကုန်သေး။

“ခုနစ်နာရီထိုးနေပြီဟဲ့”

“သိပါတယ် အဒေါ်ရာ၊ ကျွန်တော့်လက်က နာရီကလည်း ချယ်ချိဦးက ဝယ်ထားတာပါ”

“နင့်ဘာသာ ဘယ်ကပဲဝယ်ဝယ် ငါ့သမီးကျောင်းသွားဖို့ ငုတ် တုတ်ထိုင်စောင့်နေရတာ”

နိုင်မိုး စကားနိုင်လုပြောမနေတော့ဘဲ ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညှိတ်ပြကာ တံခါးသော့ဖွင့်ပြီး ဆိုင်ထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။

နိုင်မိုး ဆိုင်ထဲ ဝင်သွားတာ မြင်သည်နှင့် ဆိုင်ရှေ့မှာ ဆွဲခြင်း ကိုယ်စီနှင့် ထိုင်နေသူတစ်ချို့ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်လာပြီး လမ်းတစ်ဖက် ရတနာထိပ် ကွမ်းယာဆိုင်ဘေးရှိ မိလုံးမုန့်ဟင်းခါးဆိုင်မှာ ထိုင်ရင်း မုန့်ဟင်းခါး မစားဘဲ မုန့်အတင်းမှာစားနေကြသော အမျိုးသမီးတစ်ချို့ ကျွတ်ကျွတ်အိတ်အထုပ်ကလေးကိုယ်စီနှင့် အပေါင်ဆိုင်ဖက် ကူးလာ ကြလေသည်။

နိုင်မိုးအတွက်တော့ အပေါင်ဆိုင်အခန်းအတွင်းထဲ ဝင်လိုက် သည်နှင့် ငါ ဒီအခန်းထဲက ညနေ(၄)နာရီထိုးမှ ထွက်ရတော့မှာပါလား ဆိုသောအသိနှင့် ငြီးငွေ့စွာ စတင်လှုပ်ရှားသည်။

ဘောင်ချာစာအုပ်၊ ဘော့လ်ပင်(၃)ချောင်း၊ နေ့စွဲတံဆိပ်တုံး၊ မနေ့က သူဌေး ထားခဲ့သော အပေါင်သုံးငွေ၊ သန့်ရှင်းရေးအတွက် သူထိုင်မည့်ခုံနှင့် ကောင်တာစားပွဲကိုသာ အဝတ်စုတ်နှင့် တစ်ချက် နှစ်ချက်သာ ပွတ်နိုင်သည်။

စောစောက ဘောင်ချာစာအုပ် သွားယူရင်း တက်နင်းမိခဲ့သော ကြွက်ကိုတောင် မရှင်းနိုင်။

ကြွက်ကလည်း ရန်သူမျိုးငါးပါးထဲ ငါမပါဘူးကွ ဆိုပြီး တရားဝင်ကို သောင်းကျန်းလွန်းလှသည်။

ပစ္စည်းထိန်းခန်းထဲ ကြွက်ညှပ်ဆယ်ခုလောက် ထားတာ ကိုယ့်ဘာသာ တက်နင်းမိလို့ ခုန်ဆွ ခုန်ဆွ အော်ရသည်။ ကြွက်ကား မကုန်ရေးချမကုန်။

သူ စတင်လက်ခံသည်နှင့် ထိပ်ဆုံးကကျွန်မ ဖြစ်နေသော ဒေါ်ဝတုတ်၏လက်မောင်းတုတ်တုတ်ကြီး ကောင်တာပေါက်ထဲ လျှော ခနဲ ဝင်လာကာ ထဘီသုံးထည် ချပေးသည်။

နိုင်မိုး ထဘီတစ်ထည်ချင်း ဖြန့်ကြည့်နေခိုက် ဆိုင်အကူ မောင် စော ဝင်လာသည်။

“မောင်စောရေ. . . နောက်ကျတယ်ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို၊ အမေ သိပ်နေမကောင်းလို့ ထမင်းချက်ပေး နေတာနဲ့”

“အဒေါ် ဘယ်လောက်ယူမှာလဲ!”

“ခြောက်ထောင်”

“မရဘူး အဒေါ်. . . သုံးထောင်ပဲယူ”

“ဟဲ့! . . . ပေါင်ချိန်၊ အဲ့ဒါ ရွှေပါတိတ်ဟဲ့၊ မျက်လုံးသေချာ

ကြည့်”

“ကြည့်ပါတယ် အဒေါ်ရယ်. . . သိပါတယ်၊ ရွှေမှ မဟုတ်ဘူး၊ ဘာပါတိတ်ပဲဖြစ်ဖြစ် ပါတိတ်ဆိုရင် ဝမ်းဆက်ထားမှ ဈေးရတာ၊ အခုဟာက လုံချည်တွေချည်းပဲလေ”

“စကားမများနဲ့. . . ငါးထောင်တော့ပေး”

“အဒေါ်. . . အဒေါ်အိမ်မှာ ဦးလေးတစ်ယောက်ပဲ အလုပ်ရှိ တာ၊ အများကြီးယူပြီး မရွေးနိုင်ရင် နှမြောစရာကြီးဗျာ၊ လိုအပ် သလောက်ပဲ လျှောယူပါ”

“အရင်ခွဲသွင်းပြီး ရွေးမှာပါဟယ်. . . လုပ်ပါ၊ ဒီနေ့ ငါ့သမီး လမ်းစရိတ်ရော ကျောင်းလခပါ ပေးရမှာ၊ ဈေးဖိုးနဲ့ ပေါင်းလိုက်ရင် ငါးထောင်ဆိုတာတောင် မလောက်ဘူး”

နိုင်မိုး ပင့်သက်ရွှိုက်ပြီး အထည်ကို ထပ်စစ်သည်။

အထည်တန်ဖိုးနှင့် တွက်လျှင် ငါးထောင်ဆိုသောငွေက သုံးပုံ တစ်ပုံပင် မပြည့်။

သို့သော် အဝတ်အထည်၏သဘောက ချုပ်ပြီးဆိုလျှင် အသစ် အတိုင်း ရှိနေပေစေ၊ အဟောင်းဈေး(တစ်ဝက်တောင် ပြန်မရသောဈေး) နှင့် ဖြတ်ရသည်မို့ ဒေါ်ဝတုတ်လိုသော ငွေအမောင့်နှင့် ဆိုင်ဖြတ်ဈေးက မကိုက်ညီလှ။

“ကဲ. . . ကျွန်တော် လေးထောင်ပေးလိုက်မယ်. . . ဟုတ်ပြီ လား”

“စိတ်ညစ်ပါတယ်ဟယ်. . . တကယ်ပါပဲ၊ ပေးပေး”

မြန်မြန်လုပ်၊ ငါသမီးလေး ကားမှတ်တိုင်မှာ ငုတ်တုတ်ကျနေပြီ”

နိုင်မိုး ဘောင်ချာနှင့်ငွေကို မြန်နိုင်သမျှ မြန်အောင် စီစဉ်ပြီး ဒေါ်ဝတုတ် အပူထုပ်နှင့် ဆိုင်၏လာဘ်ကို စတင်ဖွင့်လိုက်ရတော့၏။ ဒီလိုမနက်ခင်း ဆိုင်ဖွင့်ဖွင့်ချင်းအချိန်ကတော့ နိုင်မိုးနှင့် မောင်စောတို့ ချွေးပြန်အောင် အလုပ်လုပ်ကြရသည်။

ဒီအချိန်က ဈေးသွားချက်ပြုတ်ဖို့ စီစဉ်ရမည့်အချိန်ဖြစ်သလို တခြားအရေးကြီးကိစ္စ မြေရှင်းရမည့်အချိန်ဖြစ်၍ (၇)နာရီကနေ (၉)နာရီလောက်အထိ ကျောယားလို့တောင် မကုတ်အား။

သူက လာထားသမျှ အထည်နှင့်ပစ္စည်းတွေ စစ်ဆေးဈေးဖြတ် ဘောင်ချာနှင့် ငွေအမ်း၊ ပစ္စည်းနှင့် ဘောင်ချာနံပါတ် ဖြတ်ပိုင်းညှပ်ပေး၊ မောင်စောက ပစ္စည်းနှင့် ဘောင်ချာနံပါတ် ပါကင်ထုပ် လိုင်းလေဘာ ကပ်ချိတ်၊ ရက်စွဲ နံပါတ်ရေးကပ်နှင့် ရပ်ပြီးနားရတယ်လို့ကို မရှိ။

သူ့ထက်စာလျှင် မောင်စောအလုပ်က တာဝန်ပေါ့သလိုနှင့် တာဝန်ကြီးလှသည်။

ပစ္စည်းကို စတိုခန်း ပို့တာ ပြဿနာမရှိ။

လာရွေးချိန်မှာ ရွေးတဲ့သူက ငါးမိနစ်ထက် ပိုစောင့်လာရလျှင် ပြဿနာရှိလေသည်။

တစ်ခါတုန်းက ရပ်ကွက်ထဲက ဒေါ်မာတူးတို့သားအမိ ပစ္စည်း လာရွေးကြသည်။

ဒေါ်မာတူးတို့သားအမိက ဒေါ်ဝတုတ်နီးပါး ဗလကောင်းကြ

သည့်အပြင် နှုတ်သီးလည်း ကောင်းကြသည်။

ရပ်ကွက်ထဲမှာ မာတူးအသံကြားလျှင် ချာလည်လည် မူးနေသည့် အရက်သမားတောင် အမူးပြေပြီး ဆိုင်ပြန်ရောက်သွားသည်။ သူတို့နှင့် ပွဲကြီးတစ်ပွဲ နှိပြီးကတည်းက မောင်စောလည်း သင်ခန်းစာ ရကာ လေဘာကပ် ချိတ်သည့်ကိစ္စ ဂရုစိုက်တတ်သွားသည်။

ပြဿနာက တစ်ပြည်ဝင်အိုးကြီးသုံးလုံးက ပေါင်ထား၍ လာရွေးကြခြင်းဖြစ်သည်။

မောင်စော အဲ့ဒီအိုးသုံးလုံးကို လေဘာကပ် အချိတ်မှားသဖြင့် ပစ္စည်းရှာတာ ဆယ်မိနစ်လောက် ကြာသွားသည်။

မတွေ့။

ထို့ကြောင့် သူပါ ကောင်တာခုံက ဆင်းပြီးဝိုင်းရှာသည်။ မရ။

အိုးတွေ အလုံးရာနှင့် ချီပြီးထပ်ထားရ၍ အဖုံးတစ်ခြား အိုးတစ်ခြား။

အဲ့သလိုမှ မထားလျှင် စတိုခန်းထဲ အိုးနှင့် ပြည့်နေမှာစိုး၍ လုပ်ရခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော် သူ့အိုးနှင့် သူ့အဖုံး မမှားအောင် ရက်စွဲဘောင်ချာ နံပါတ်နှင့် လေဘာကပ်နံပါတ်ကို အဖုံးရော အိုးမှာပါ ကပ်ရသည်။

“ဟဲ့! . . . အပေါင်ဆိုင်က အကောင်တွေ၊ ပစ္စည်းတစ်ခါရွေးတာ ဒီလောက်ကြာအောင် စောင့်နေရရင် အိမ်က လင်းက နင်တို့နဲ့ ပေးစားနေတော့မှာဟဲ့ မာတူးတွေရဲ့ . . . မြန်မြန်လုပ်”

ဒေါ်မာတူး အသံပြောပြောကြီး အခန်းထဲ သောခနဲ လော
ခနဲ ဝင်လာ၍ နိုင်မိုးတို့ ယှာယာခတ်ကာ အပြူးအပြီ ရှာကြသည်။

ပစ္စည်းပျောက်လို့ လျော်ရတာထက် ဆိုင်နာမည်ပျက်တာက
ဆိုးသဖြင့် သဲကြီးမဲကြီး ရှာသည်။

အပြင်မှာတော့ ဒေါ်မာတူး၏အော်ပဒါ အထူးဆဲနည်းနှင့်
စတင်ဖွင့်လှစ်နေချေပြီ။

“ဟဲ့! . . မသာ . . . သေ . . . ကာလ . . မြေပွေးအကောင်
တစ်ရာ ကိုက်၊ ဖေ . . . မအေ . . . တစ်ရွှေတစ်မျိုး . . . မွေးထားတဲ့
ဟာတွေ xxx xxx လား . . . ဟင် . . . ဒီလောက်ကြာနေတာ”

ဒေါ်မာတူး Non Stop တုတ်ချိန် မိနစ်နှစ်ဆယ်လောက် ကြာ
သွားမှ နိုင်မိုးတို့ အိုးသုံးလုံးနှင့် စတိုခန်းထဲက ထွက်လာနိုင်ကြသည်။

“သည်းခံပါ အဒေါ်ရယ်၊ ပစ္စည်းက များတော့”

“ဟဲ့! . . . အပေါင်ဆိုင်လေ၊ ပစ္စည်းများတာ စာဖွဲ့နေသလား
အသေကောင်တွေရဲ့၊ မိပုံ . . . လာစမ်း၊ အိုးတွေ သေချာစစ်စမ်း၊ ငါ့အိုး
က တောသားလေး ဒန်အိုးစက်တံဆိပ်နော်၊ လွဲလို့ကတော့ နင်တို့ဆိုင်
မီးကို ရှို့ပစ်မယ်”

“မှန်တယ် အမေ၊ ဒါ သမီးတို့အိုးတွေ”

“မှန်ရင်ပြီးရော . . . တော်ပြီဟေ့၊ နောက်တစ်ခါ (၇)လမ်းက

“ဝင်း” အပေါင်ဆိုင်မှာပဲ ပေါင်တော့မယ် . . . တကတည်းတော်”

အဲ့ဒီကတည်းက မောင်စော မှတ်သွားပြီ။ အလွန်စနစ်ကျ

သော နည်းပညာအသစ်တွေ သုံးလာသည်။ လေဘာကပ်ကို နံပါတ်
လောက်နှင့် မတင်းတိမ်တော့ဘဲ အကွရာများ တွဲသုံးကာ ပစ္စည်းထား
သော လိုင်းထိပ်တွင် ကတ်ထူစက္ကူဘုတ်ပြား ထား၍ လေဘာကပ်
နံပါတ်တူများ ချိတ်ဆွဲထားသည်။

ခါတိုင်းလို လိုင်းထဲ မျက်စိထက်ခြမ်းကွဲအောင် ရှာနေစရာ
မလိုတော့ဘဲ လေဘာဘုတ်ပေါ်က ရက်စွဲနှင့် လိုင်းလေဘာကပ် ကြည့်
ရုံနှင့် ပစ္စည်းဘယ်နေရာလောက်မှာ ရှိသည်ဆိုတာ အနီးစပ်ဆုံး သိနိုင်
သည်။

တစ်ခါတစ်ရံ ဂရင်းနစ် စံချိန်ဝင်လောက်အောင် စက္ကန့်ပိုင်းနှင့်
ပစ္စည်းတွေအောင်ရှာနိုင်သော မောင်စော၏ကျွမ်းကျင်မှုများ မြင့်မား
လာတော့သည်။

သူတို့အလုပ်သဘောအရ အလုပ်ခန်းထဲ ရောက်သည်နှင့်
အလုပ်ဆင်းချိန်(ဆိုင်ပိတ်ချိန်) မရောက်မချင်း အပြင်မထွက်ရ။ ထမင်း
နှင့် နေ့လယ် လက်ဖက်ရည်ကို အပြင်မှ လာပို့ပေးနိုင်အောင် အပေါင်
ဆိုင်သူဌေးက စီစဉ်ထားပေးသည်။

ဆိုင်မှာ သူတို့နှင့်အတူ အချိန်ပြည့်ရှိပြီး လယ်ဂျာစာရင်းနှင့်
ငွေတိုက်စစ် သိမ်းဆည်းသူတစ်ယောက် ရှိသည်။

သူ့သူဌေး၏တူတော် သူ “အစွမ်း” ။

အစွမ်းက (၉)နာရီကျော်မှ ရောက်တတ်ပြီး ညနေ သူဌေးနှင့်
အတူပြန်သည်။

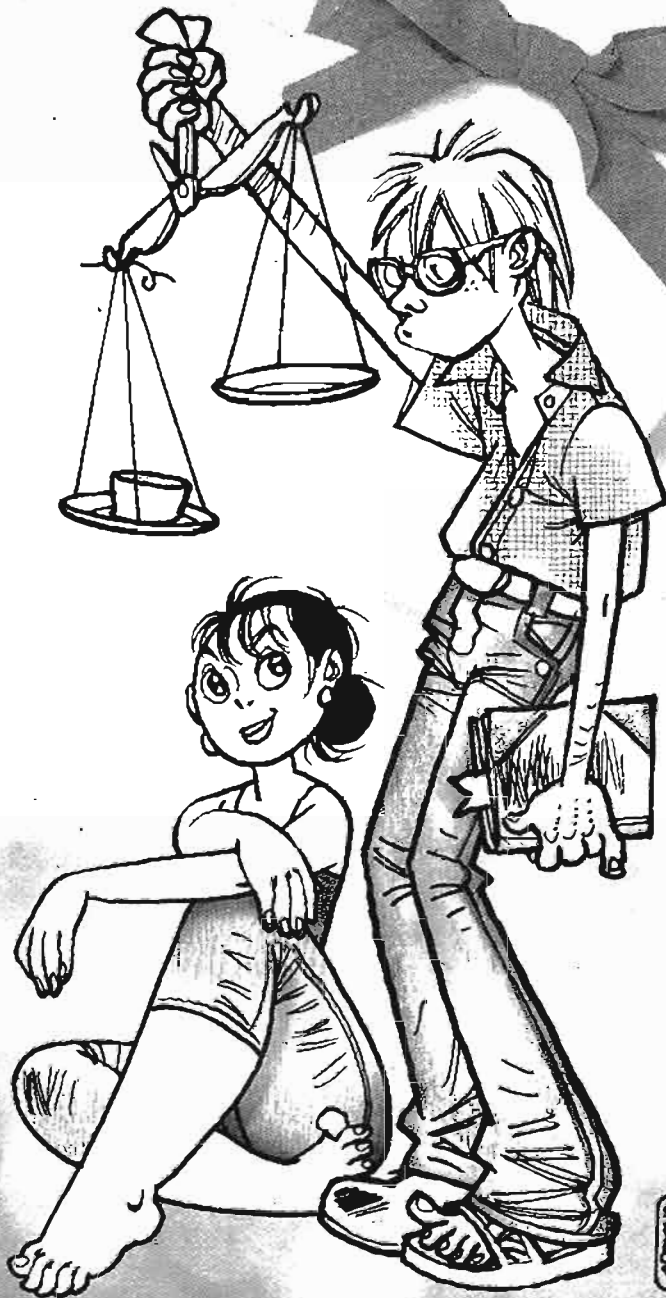
၂၀ နတ်ရွာမိုး

အလုပ်ချိန်အတွင်း အပြင်ထွက်ခွင့်ရှိသူမှာ သူဌေးနှင့် အစွမ်း
သာလျှင်ဖြစ်လေသည်။

ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံး
ဝုံးကြတိုက်ခိုက်ခံရခြင်းအတွက်
ဒါဟာ အကြမ်းဖက်မှုလို့ခေါင်းစဉ်မတပ်ပါဘူး...
အိုစမာ နလုံးသားနဲ့
ဒီလို လာဝုန်းသွားတာကိုပဲ အသည်းစွဲနေတာ...
ရဲရဲသာ တီးပစ်
ဒီခရီးအသစ်က
ဘဝတစ်သက်စာပဲ မဟုတ်လား။

အခန်း (နှစ်)

ပျိုနှင်း

မြည်သံကြောင့် ဆောင်းသိက္ခာဦး အိပ်ရာမှ လန့်နိုးလာပြီး ခုတင်ခေါင်းရင်းဘက် ရောက်နေလောက်သည့် ဟန်းဆက်ကို လိုက်ရှာသည်။

မှောက်လျက်နှင့် မျက်လုံးမဖွင့်ဘဲ စမ်းရှာနေ၍ တော်တော်နှင့် မတွေ့။

ဟန်းဆက်က ခေါ်ဆိုမှု တစ်မိနစ် ကြာချိန်အထိ သူ့ကို အရေးလုပ်မည့်သူ မရှိသဖြင့် ဒေါသဖြစ်ကာ ဒုတိယအကြိမ် ခေါ်ဆိုမှုဖြင့်

အသံမြင့်ကာ အော်တော့သည်။

ထိုအခါမှပင် ဆောင်းသိက္ခာဦး၏မျက်လုံးတွေ ပြူးကျယ်လာပြီး ထထိုင်ကာ ရှာသည်။ ခေါင်းရင်း ဓမ္မယာစွန်းမှ လျှောကျပြီး ခုတင်အံ့တန်းဘောင်အခြေ ရောက်နေသဖြင့် နှိုက်ယူကာ ဖုန်းလက်ခံလိုက်ပါသည်။

“ဟဲလို. . .”

“.....”

“ဘာလဲကွာ မောင်၊ အစောကြီးကွာ. . . သိပ်ရှုပ်တာပဲ”

“.....”

သူမ နာရီလှမ်းကြည့်ပြီး. . .

“အခုမှ (၉)နာရီခွဲပဲ ရှိသေးတာ. . . တကယ်ပဲ”

“.....”

“မောင် အရေးမကြီးတဲ့အခါရော ရှိသေးလား၊ စိတ်ပျက်တယ်. . . တော်ပြီ၊ ဖုန်းချတော့. . . လာခဲ့မယ်”

သူမ ဖုန်းပိတ်ကာ ဖုန်းကို မျက်စောင်းထိုးပစ်လိုက်သည်။

ပြီးမှ ခုတင်ပေါ်မှ ဆင်းကာ သန့်စင်ခန်းဖက် ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

သူမ အပြင်ထွက်ဖို့ ပြင်ဆင်ပြီးတော့ ဆယ်နာရီခွဲနေပြီ။ ဧည့်ခန်းထဲ ဦးစွမ်းတစ်ယောက်သာ ထိုင်နေသည်။ ပါပီးကို စောင့်နေခြင်းဖြစ်လောက်သည်။

“ဦးစွမ်း. . . ဆိုင်မသွားဘူးလား”

“သွားမှာ. . . ဦးလေးက ဒီမနက် သူ့ပါ လိုက်မယ်ဆိုလို့ စောင့်နေတာ၊ ညည်းက အစောကြီး အိပ်ရာထပြီး ဘယ်လဲ!”

“ဟာ. . . သင်တန်းသား ဘော်ဒါတစ်ယောက် ဖုန်းနဲ့ နှိပ်စက်ပြီး နှိုးလို့ သွားတော့မလို့”

“ဦးစွမ်း. . .”

“ဟေ. . .”

“ပိုက်ဆံနှစ်သိန်းလောက် ခဏပေးစမ်းပါ”

“ဟင်. . . ငါ့မှာ အပိုမှ မရှိတာ၊ ရှိတာ ဆိုင်က ပိုက်ဆံတွေ၊ လယ်ကွာကိုက်ပြီးသားတွေ”

“ဟာ. . . မသိဘူးကွာ ဦးစွမ်း. . . ပေး”

“ဒုက္ခပဲ သိက္ခာရာ၊ ငါ့ကို နင့်အဖေ သတ်တော့မှာပဲ၊ ဟဲ့တလောက ယူထားတဲ့ပိုက်ဆံတောင် ငါ မနည်း ကုလားဖန်ထိုးပြီး ဖြည့်ထားရတယ်”

သူမက ဦးလေးဖြစ်သူအား ကိုယ်ချင်း ဝင်ကပ်ထိုင်၍ အစွမ်းမျက်နှာကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆွဲလှည့်ပစ်လိုက်သည်။

ဒါမျိုးကို အစွမ်း ကြောက်ပါသည်။

ဒီကောင်မလေး ဒီလိုလုပ်ပြီးရင် ပြောမည့်စကားကို ကြိုသိနေ၍ဖြစ်သည်။

“ဦးစွမ်း လစာလေး တစ်သိန်းခွဲနဲ့ တစ်နှစ်အတွင်း ဇုံကား

တစ်စီး ဝယ်စီးနိုင်တာ အံ့ဩစရာ မကောင်းဘူးလား၊ အပေါင်ဆိုင် မန်နေဂျာကြီး ဝင်ငွေက အရမ်းကောင်းလှချေလား။”

“တော်တော့ သိက္ခာ၊ ကဲ. . . ရော့. . . ရော့. . . နှစ်သိန်း နော်”

“အိုခေ. . . ”

“စကားနောက် တရားပါ. . . ဘာမှန်းလဲ မသိဘူး”

“အဲ့ဒါဆို တူမလေးနီးတူးကို ပါးစပ်မပါစေနဲ့လေ၊ အလိုက် သိသိပေါ့. . . ဘိုင်”

အလိုပြည့်သွား၍ လှုပ်လှုပ်ခါခါ ထွက်သွားသော တူမဖြစ်သူ ကို ကြည့်ပြီး အစွမ်း ပင့်သက်မောကြီး မှုတ်ပစ်သည်။

ဒီကောင်မလေး အသုံးအဖြုန်း ရက်စက်သည်။

ဦးလေးလည်း အလုံအလောက် ပေးနေတဲ့ကြားက ဘာတွေ ကုန်လိုကုန်မှန်းမသိ။

သူ့ဆီကလည်း မနှိုက်ပါဘူးဆိုလျှင်တောင် တစ်လ သုံးသိန်း ထက် မနည်း။ ဦးလေး အပေါင်ဆိုင်(၅)ဆိုင် အပြိုင်ဖွင့်ထားပေလို့သာ။ မဟုတ်လို့ကတော့ ဒီကောင်မလေး သုံးပုံမျိုးနှင့် အရင်းတောင် ပြုတ် လောက်သည်။

ခက်ချေ၏။

သူ့မှလည်း ခါတိုင်းလို (၅)ဆိုင်လုံး၏ မန်နေဂျာ မဟုတ်တော့ ခါတိုင်းလို ဝင်ငွေမကောင်း။

တစ်ဆိုင်တည်း ကိုင်ရပြီး တစ်ဆိုင်တည်းကနေ ကစ်နေရ၍ ခြစ်ခြတ်ကာစုပြီး လယ်ဂျာစာရင်းကိုလည်း LCCI (Ph.D) ဦးနှောက် မျိုးနှင့် စေ့အောင် စစ်ကိုင်နေရသည်။

“ဟူး. . . မလွယ်ပါလား”

၁၅. ၁၅. ၁၅. ၁၅.

ဗနက်ခင်း အဆာပြေကလေးကို ထမင်းကြီး စားသလို အားရ ပါးရ စားသောက်နေသော သော်ဇင်ကို ကြည့်ပြီး ဆောင်းသိက္ခာဦး ပင့်သက်ပါးပါး ရှိုက်ယူသည်။

ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်ပတ်လောက်ကမှ သူမ ဝယ်ပေးထားသော ကျော်ဒန်း နိုး ရှပ်လက်ရှည်လေးပင် အတော်နွမ်းနေပြီ။ မျက်ကွင်းတွေလည်း ညိုလို့ . . ။

“မောင် . . . အခု ဘယ်ကလာတာလဲဟင်!”

သော်ဇင် ခေါက်ဆွဲပြုတ် စားရင်းတန်းလန်းနှင့် မျက်လုံးပြူး ကာ မော့ကြည့်သည်။

ထိုမျက်လုံးတွေလည်း သွေးကြောမျှင်နီနီတွေ ရှုပ်ထွေးနေ၍

ဟိုတုန်းက မောင့်မျက်ဝန်း ကြည်ကြည်တောက်တောက်လေးကို အမှတ်ရကာ ပို၍ သံသယ ဖြစ်သွားသည်။

“မောင် အိမ်က လာတာလေ”

“သိက္ခာ မယုံဘူး မောင်၊ အခု အိမ်ကို ဖုန်းဆက်မေးရမလား!”

“ဟာ . . . မလုပ်နဲ့၊ အိမ်မှာ ဖေဖေ ရောက်နေတယ် သိက္ခာ အခုတောင် ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်နဲ့ အိမ်ပြန်အိပ်နေရတာ”

“နေပါဦး မောင်ရဲ့၊ မောင် ဘာတွေ အပြစ်လုပ်ထားလို့ ကိုယ့် အိမ်ကိုယ် ခိုးဝှက်တက်နေတာလဲ!”

သော်ဇင်မျက်နှာ ညိုပြီး စားလက်စ ခေါက်ဆွဲပန်းကန်ကို ရှေ့ တွန်းထုတ်ပစ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သစ်သီးဖျော်ရည်ခွက်ထဲက ပိုက် ကို ဆွဲနှုတ်ပြီး ဒီအတိုင်း မော့ကာ ဖန်ခွက်ကို ခပ်ဆောင့်ဆောင့် ပြန်ချ သည်။

မောင် စိတ်ဆိုးပြန်ပြီလား။

သိပ်အဆန်းကြီး မဟုတ်တော့သော ဒီအမူအရာမျိုးအား သူမ နိုးအိစ္စာ ကြည့်ပစ်တော့ သော်ဇင် အကြည့်မခံဘဲ မျက်နှာလွှဲထား လည်။

“သိက္ခာမေးနေတယ်လေ မောင်”

“မမေးနဲ့ကွာ . . . ချစ်သူအချင်းချင်း၊ ပုလိပ်စစ် စစ်တာမျိုး မောင် အရမ်းမုန်းပဲ၊ မောင် အခု ပိုက်ဆံ ငါးသိန်းလိုချင်တယ်၊ သိက္ခာ ပေးနိုင်မလား!”

“ဟာ. . . မောင်”

သူမ လန့်ဖျပ်သွားပေမယ့် သော်ဇင် လန့်မသွားပါ။ လွဲထားသောမျက်နှာက ပြုံးတောင်ပြုံးလာသည်။

ကြည်စင်သောအပြုံးမျိုးတော့ မဟုတ်။

“ဒီလောက်ကလေးနဲ့ သွေးပျက်စရာလား သိက္ခာ”

“မဟုတ်ဘူးလေ မောင်၊ ဟိုတလောကပဲ နှစ်သိန်းနှစ်ခါ. . . အခု. . .”

“ရတယ်လေ. . . မောင်က ပိုက်ဆံအရမ်းဖြုန်းတယ်၊ ကုတ္တိယ သိုက်တူးသမား၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

“မောင့်ကို အဲသလို ပြောမိသလား. . . ရှစ်”

“မင်း မမိုက်ရိုင်းနဲ့လေကွာ၊ မပေးနိုင်လည်း သွားတော့”

သူမ မျက်နှာ ဖျန်းခနဲ အေးစက်ကျင်ထုံလာပြီး တဆတ်ဆတ် တုန်ရီလာသော နှုတ်ခမ်းအား ဖိကိုက်ထားမိသည်။

မောင့်လေသံက မာလှချည်လား။

ဆောင်းသိက္ခာဦးလို မိန်းမမျိုးက ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို စွဲငြိချစ်မိတာလေးတစ်ခုနဲ့ အရာရာ ဦးညွတ်ပေးရမလား။

ဟင့်အင်း. . . မောင်။

ဒါတော့ မောင် သိပ်လွန်သွားပြီကွယ်။ ကျွန်မမှာလည်း မာနနဲ့ သိက္ခာနဲ့ ဆိုတာလေးလည်း ဖြည့်တွေးပေးဦးမှပေါ့။

သူမ ပြတ်သားဖို့ စကားစလိုက်သည်။

“ဒီမှာ မောင်”

ဖုန်းမြည်လာသဖြင့် သော်ဇင် ဖုန်းလက်ခံရင်း သူမကို လက် ကာပြလိုက်သည်။

“ဟယ်လို ကျော်ကျော်၊ အေး. . . ပြောပါ၊ ငါ နားထောင်နေ တယ်”

“ ”

“ဘာ. . . ဆရာဝန်တွေ မရှိဘူးလား!”

“ ”

“ဟာ. . . ရှိတဲ့ဆရာဝန် အကူအညီ ယူလေကွာ၊ သေသွားရင် ငါ ထောင်ကျမှာနော် ဟေ့ကောင်. . . တောက်”

“ ”

“အေး. . . သိတယ်၊ ငါ အခု ပိုက်ဆံပြည့်အောင် လိုက်ရှာနေ တယ်၊ အခုမှ ခုနစ်ပုံးပဲ ရသေးတယ်”

“ ”

“အေးပါကွာ. . . ငါ ကြိုးစားပါ့မယ်၊ မင်းသာ အဲဒီမှာ နည်း နည်းဂရုစိုက်ပေးစမ်းပါ၊ ကြားလား ဟေ့ကောင်”

“ ”

“အေး. . . သိတယ်. . . ဒါပဲ”

သူမ တစ်ဖက်တည်းသော အသံကိုသာ ကြားနေရသော်လည်း ဒါ သူမနှင့် ပတ်သက်မိသော ပြဿနာဆိုတာ ချက်ချင်းသိလိုက်သည်။

“မောင်. . . အဲ. . . အဲဒါ နွေဦးမောင်ကောင် မဟုတ်လား!”

သော်ဇင် မပြောချင် မဆိုချင်တော့သလို မျက်နှာပေးမျိုးနှင့် ကြည့်ပြီး စိတ်မပါသလို ခေါင်းညိတ်ပြကာ ထရပ်လိုက်သည်။

“မောင် ဘယ်လဲ!”

“ပိုက်ဆံရှာရမယ်”

“အဲ့. . . အဲဒီကိစ္စ ဟိုတလောက မောင်ပြောတော့ ကျေအေး လွှာတောင် ရတော့မယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ်. . . ဆေးရုံက ဆင်းတာနဲ့ လုပ်ပေးဖို့ပဲ၊ အခု ဒီကောင် ဦးနှောက်ထဲ သွေးစိမ့်နေလို့ အရေးပေါ် ပြန်ကုနေရတယ်၊ အဲဒီအတွက် ကြိုးစားပြီး ငွေရှာနေရတယ်၊ အခုအခြေအနေက ခွဲစိတ် ခန်း မဖြစ်မနေ သွင်းရတော့မယ်၊ ဆယ်နှစ်သိန်းလောက် ကုန်မယ်၊ မောင်ရှာထားတာ ခုနစ်သိန်းလောက်ပဲ ရှိသေးတယ်၊ ရပြီ မဟုတ်လား”

ပြောပြီး စားပွဲပေါ်က Nike လျှာထိုးဦးထုပ်ကို ဆွဲဆောင်းပြီး လှည့်ထွက်၍ ဆောင်းသိက္ခာဦး ဝရန်းသုန်းကား ထကာ ဆွဲထားသည်။ ထို့နောက် မျက်ရည်များဖြင့် လက်ပွေ့အိတ်ထဲမှ ငွေသုံးသိန်း ထုတ်ပေး လိုက်သည်။

“ကျန်တာကို တစ်နာရီအတွင်း သိက္ခာ လာပေးမယ် မောင်၊ မောင် ဆေးရုံမှာပဲ ရှိမယ် မဟုတ်လားဟင်”

“နေပါကွာ. . . မောင့်ဘာသာပဲ ရှင်းမယ်”

“မောင် အဲသလို မလုပ်ပါနဲ့၊ သိက္ခာ မသိလို့ ပြောမိတာကို

မောင် ငွေယူမလို့လား၊ မောင် တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် သိက္ခာ အသက်ရှင် မယ် ထင်လို့လား!”

သော်ဇင် မျက်နှာတည်တည်နှင့် ငွေစက္ကူထုပ်ကို ဆတ်ခနဲ ယူကာ ခြေလှမ်းကျဲကြီးနှင့် ထွက်သွားသည်။ သူမ ထိုအပြုအမူအတွက် ဘာမှ မတွေးနိုင်တော့ဘဲ စားသောက်ဝိုင်းအတွက် ရှင်းလိုက်လေတော့ ၏။

၁၁. ၁၁. ၁၁. ၁၁.

သူ့မကားလေး စားသောက်ဆိုင်ရှေ့မှ ခပ်သွက်သွက် မောင်းထွက်သွားမှ သော်ဇင် သန့်စင်ခန်းမှ ထွက်ကာ ဆိုင်ရှေ့မျက်နှာစာရောက်လာသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် အငှားကားတစ်စီး ရောက်လာပြီး တံခါးဖွင့်ပေးသဖြင့် သော်ဇင် ဝင်ထိုင်လိုက်တော့၏။

“ရေရလား သော်ဇင်”

သော်ဇင် သက်ပြင်းမောနှင့် ပိုက်ဆံထုပ်အား အောင်မြတ်ပေါင်ပေါ် ပစ်တင်ပေးလိုက်သည်။

“အဲ့ဒီမှာ သုံးပုံး”

“ဟာ . . . သုံးပုံးထဲနဲ့ ဒိုင်ကိုင်မလို့လား!”

“နောက်တစ်နာရီကြာမှ တစ်ပုံးရမယ်၊ အဲ့ဒါကို ပန်းလှိုင်မှာ

သွားစောင့်ယူရမယ်”

“ဟိုကောင်တွေ စောင့်နေပြီကွ”

“စောင့်စောင့်ကွာ . . . အခု ပန်းလှိုင်ကိုမောင်း”

ပြောပြီး သော်ဇင် ကျောမှီပေါ် ပစ်လွန်ချကာ ကျိန်းစပ်နေသော မျက်လုံးအစုံကို မှိတ်ပစ်ထားလိုက်၏။ သုံးရက်နှင့် လေးညှု ဆုံးရှုံးထားသည့်ငွေက ပုံးနှစ်ဆယ်။ အဲ့ဒီပုံးနှစ်ဆယ်က ဒယ်ဒီ အိမ်ဆောက်ပစ္စည်း မှာခိုင်းထားသော ပိုက်ဆံတွေ။

(ဟူး . . .)

ဂေါ်ဂင်က အလှတရားကို ရှာဖွေတဲ့နေရာမှာ

ကြမ်းတမ်းတယ်။

ဗန်ဂိုးက အလှတရားကို သိမ်မွေ့စွာ ရှာတယ်။

သူတို့နှစ်ယောက် တွေ့မှ ဗန်ဂိုးက မီးနဲ့ ထလှီးတယ်။

ကျွန်တော်ကတော့ အလှတရားကို ဘဝနဲ့ ရှာပြီး

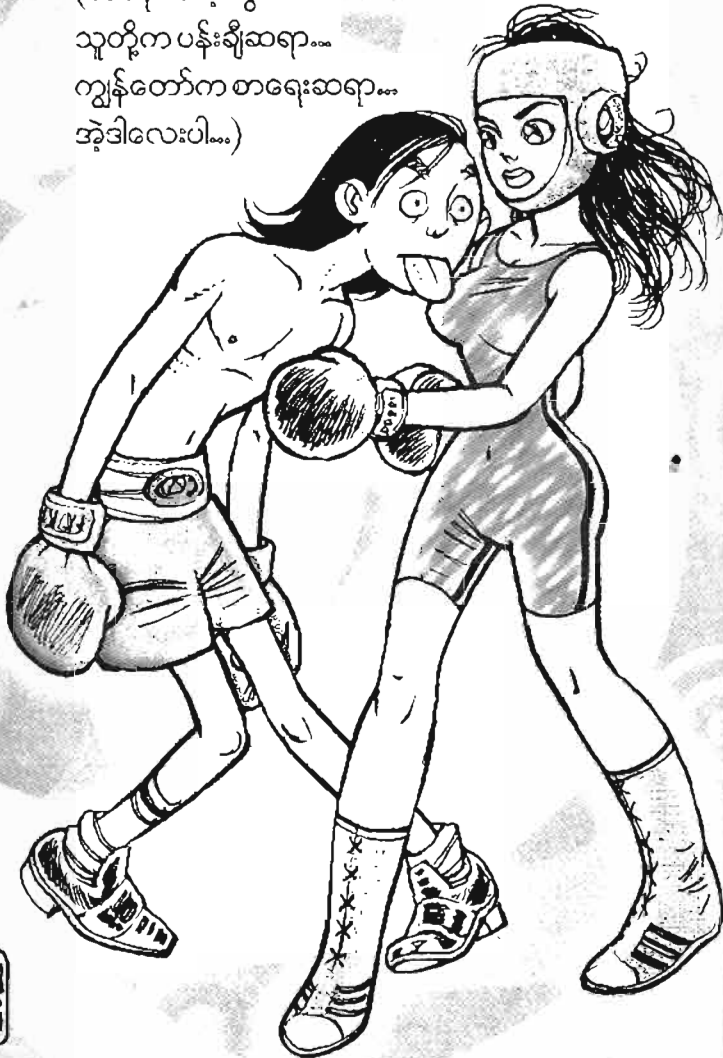
လက်သီးပဲ သုံးတယ်။

(တစ်ခုတော့ ကွာတယ်လေ၊

သူတို့က ပန်းချီဆရာ။

ကျွန်တော်က စာရေးဆရာ။

အဲ့ဒါလေးပါ။)

အဆုံး (သုံး)

ဦးညနေတော့ ဘော့စ်က ဘောက်ဆူးတစ်သောင်းစီ ပေး၍ နိုင်မိုးနှင့်မောင်စောတို့ အိတ်ကပ်ကလေး ဖိကာဖိကာနှင့် ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

မောင်စောက ဒီရပ်ကွက် ချက်မြှုပ်နေထိုင်သူဖြစ်ပြီး သူ့က အိမ်စပေါ်မြှုပ်၍ နေထိုင်သူဖြစ်ကာ ရပ်ကွက်ထဲသို့ အတူဝင်လာခဲ့ကြသည်။

(၄)နာရီ ဆိုင်ပိတ်ပေမယ့် မောင်စောက ပစ္စည်းသိမ်း၊ သူ့က

လယ်ကွာသွင်း ငွေအဝင်အထွက် အပ်နှင့် (၅)နာရီကျော်မှ ဆိုင်သော
ခတ်ပြီး ပြန်ရသည်။ အပေါင်ဆိုင် ညစောင့်အိပ်သောသူတော့ ရှိပါ
သည်။

သူဌေး၏ဆွေမကင်း မျိုးမကင်းထဲကပဲ ဖြစ်ပြီး သူက (၆)နာရီ
ကျော်မှ ရောက်လာကာ သူ့သော့ သူဖွင့်ပြီး ဝင်လေ့ရှိသဖြင့် သော့ခတ်
ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ညနေရီရီထဲ နန်းခမ်းမေ ဆိုင်ထဲက ပျံ့လွင့်လာသည့် ယမကာ
နံ့က အရက်သမားများစွာတို့၏ပါးစပ်မှ ထွက်လာသော အနံ့နှင့် ပေါင်း
စပ်ကာ ချဉ်ဖတ်နံ့ ထွက်နေသဖြင့် အရက်မကြိုက်သော နိုင်မို့ အသက်
အောင့်ကာ လျှောက်ကြသည်။

အိုးမွှေးလုံး အိမ်ရှေ့နားရောက်မှ လိုင်စင်ရုံး အုတ်တံတိုင်းကို
ကျောပေးလျက် ပြောင်းဖူးနှင့် ထန်းမြစ်ဖုတ် ရောင်းနေသော ဒေါ်ထား
ဆိုင်ရှေ့ ရောက်မှ အသက်ရှူကြသည်။

ထိုအခါ ညနေချိန် ဖုန်နံ့မပြယ်သော လေပြည်ထဲ ပြောင်းဖူး
စေ့ မီးသင်းနံ့သင်းသင်းလေး ပါလာသဖြင့် အဆုတ်ထဲအထိ လင်းမြ
ထုံအိလာပါသည်။

ကြိုက်တာကိုး။

“ဒေါ်ထား. . . ထန်းမြစ်ဖုတ် ဘယ်လောက်လဲ!”

“တစ်ရာဖိုးနှစ်ချောင်း. . . အဲ. . . အဲ. . . သုံးချောင်းယူသွား
ပေါင်ချိန်”

သူ ထန်းမြစ်ဝယ်သဖြင့် မောင်စော ရပ်စောင့်ကာနေသည်။

ဘောက်ဆူးရထားသော တစ်ထောင်တန် အခေါက်လိုက်ကို
ထိုးထည့်မိသဖြင့် ပိုက်ဆံအကြွေးနွမ်းနွမ်းတို့ ဟိုးအောက်ပိကျကာ
သွားသည်။

ထို့ကြောင့် တစ်ထောင်တန် အသစ်ချွတ်ချွတ် အခေါက်လိုက်
ကို ဆွဲထုတ်၍ အကြွေတစ်ရာတန်ကို နှိုက်ယူကာ ပေးလိုက်သည်။

“ပြောင်းဖူးဖုတ်ကရော”

“ပြောင်းဖူးလည်း ငါးဆယ်ပါပဲကွယ်၊ မင်းယူရင် သုံးဖူးယူ”

သဘောကောင်းသော ဒေါ်ထားကြောင့် ဝယ်ချင်စိတ် ပေါက်
သွားပြီး နောက်ထပ်အကြွေတစ်ရာ ရှာသည်။

မတွေ့၍ နှစ်ရာတန် ပေးကာ စောစောက တစ်ရာတန် ပြန်
တောင်းလိုက်သည်။

ပြောင်းဖူးက သူစားဖို့တော့ မဟုတ်။ မောင်စော ညီညီမ
တစ်စုံနှင့် မောင်စောအမေအတွက် ဖြစ်သည်။ သူတို့သားအမိက
ပြောင်းဖူးကို ဖုတ်စားတာ ကြိုက်ကြသည်။

မောင်စောအိမ်နှင့် သူငှားနေသော ကိုဝင်းအောင်တန်းလျား
က မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်၍ ဟိုတလောက ရာသီဥတု တော်တော်အေး
သောဆောင်း ဖြစ်သွားပြီး သားအမိတစ်တွေ ခြံထဲဆင်း မီးလျှံရင်း
ပြောင်းဖူးဖုတ်စားနေတာ တွေ့ဖူးသည်။

“ပေါင်ချိန်”

“ဗျာ”

ဒေါ်ထားက ပြောင်းဖူးဖုတ် ငူငူနွေးနွေးကို နှိုးကြီးနှင့် စည်းကာ ကြိုးစကို လက်က ကိုင်နိုင်ဖို့ လုပ်ပေးရင်း . . .

“အဒေါ်ကို တစ်ခုလောက် ကူညီပါလားကွယ်”

“ပြောလေ အဒေါ် . . . ဘာကူညီရမလဲ!”

ထိုအခါ ဒေါ်ထားက ပြောင်းဖူးစည်းလေး ကယှာကသီ လှမ်းပေးပြီး ဖင်ခုထိုင်ထားသော ကျွတ်ကျွတ်ထုပ်ကိုပါ ထပ်ပေးလိုက်သည်။

“ဒါ ဘာလဲ အဒေါ်”

“ထဘီသုံးထည်နဲ့ ပုဆိုးနှစ်ထည်ပါကွယ်၊ စောစောက အဒေါ်သမီးလေး ဆိုင်ကို လွှတ်လိုက်တာ ဆိုင်ပိတ်သွားလို့ အဒေါ်လည်း စိတ်ညစ်ပြီး ဖင်ခုထိုင်နေတာ၊ အဲ့ဒါလေး ငါးထောင်နဲ့ ယူထားပေးစမ်းပါ”

“ဟာ . . . အဒေါ်ကလည်းဗျာ”

“လုပ်ပါ ပေါင်ချိန်ရယ်၊ အဒေါ် နေ့သွင်းမပေးနိုင်တာ (၅)ရက်ရှိသွားပြီ သားရဲ့၊ ဒီနေ့မှ မသွင်းရင် ညကျ အိမ်ရှေ့လာပြီး ဖေနဲ့ အတုတ်ခံရတော့မှာ၊ ဒီအသက်အရွယ်ကြီးကျမှ ကိုယ့်သမီးအရွယ် လောက်က ဖေတုတ် မောင်တုတ် အဆဲခံရတာမျိုး ရှက်လှပါတယ်ကွယ် . . . ကူညီပါနော်”

နိုင်မိုး စိတ်ညစ်သွားပြီး ခေါင်းကုတ်၍ မောင်စောကို လှည့်ကြည့်တော့ မောင်စော ပြုံးရုံသာ ပြုံးနေပြီး ဘာမှ မပြော။ ထို့ကြောင့်

ဒေါ်ထားက . . .

“လုပ်ပါ ပေါင်ချိန်ရယ်၊ မင်းအတွက် ပိုက်ဆံခက်မယ်ဆိုလည်း မနက်ကျ ဆိုင်မှာ ဘောင်ချာဖွင့်လိုက်ပေါ့၊ ဘောင်ချာကို မင်းဘာသာ သိမ်းရင်သိမ်း၊ မသိမ်းလည်း ညနေပြန်တော့ အဒေါ်ကို ဝင်ပေးသွား၊ ဪ . . . ဒီထန်းမြစ်ကြီးက အသားချည်းပဲဟဲ့၊ ငါတူပေါင်ချိန်က ထန်းမြစ်ကြိုက်တယ်၊ အဒေါ် ပလဲစင့် . . . ပလဲစင့် ဖုတ်ပေးလိုက်မယ်”

ဆက်ငြင်းနေလည်း ထူးမည်မဟုတ်။

ပေါင်ချိန်လို့ ခေါ်လိုက်သည်နှင့် အသည်းကလည်း ပျော့ပြဲပြီး သား ဖြစ်နေ၍ လမ်းလယ်ခေါင်မှာပင် အထုပ်ဖြေကာ ထဘီဖြန့်ကြည့်ရသည်။

ကြည့်ပြီးသည်နှင့် အကျင့်ပါနေသောလက်က နောက်မှာ ရှိနေသော မောင်စောဆီ ပစ်ပေးပြီးသား ဖြစ်သွားသည်။

မောင်စောလက်ထဲမှာ သူ လက်အားဖို့ ပေးထားသော ထန်းမြစ်နှင့် ပြောင်းဖူးစည်း ရှိနေသဖြင့် သူပစ်ပေးသော ထဘီအောက် ရောက်သွားတော့သည်။

မောင်စောခမျာလည်း သူ့ခေါင်းကို တက်မစွပ်အောင် ရှောင်ကာ ပေးသမျှ ကျွတ်ကျွတ်အိပ်ထဲ လုံးကာထည့်သည်။ ကိုင်ရတာ အဆင်မပြေသဖြင့် ထန်းမြစ်နှင့်ပြောင်းဖူးတွေပါ ကျန်ကျောင်းအိတ်ထဲ ထဘီတွေနှင့် ရောထည့်ထားလိုက်သည်။

နိုင်မိုး ရလာသော ဘောက်ဆူးပိုက်ဆံထဲမှ ငါးထောင်ရေတွက်

ပေးလိုက်၍ ဒေါ်ထားပျော်သွားကာ ဆုတွေ ပေးပြီး ကျန်ခဲ့လေသည်။

“ဟူး. . . ဆိုင်ပိတ်တာတောင် အပေါင်မလွတ်တဲ့ ငါ့ဘဝပါလား”

“ကျွန်တော်သိတယ်”

“မင်းက ဘာသိတာလဲ!”

“ဒေါ်ထား သဘောတွေ ကောင်းပြီး ထန်းမြစ်တွေ ပြောင်းဖူးတွေ ပိုပေးနေကတည်းက ဘာညာစမာကလာတွေ လွှတ်တော့မယ်ဆိုတာ. . . အဟတ်ဟတ်ဟတ်”

“တော်. . . တော်. . . ထန်းမြစ်တစ်ချောင်းပေး”

နိုင်မိုး ထန်းမြစ်တောင်းရင်း လှည့်ကြည့်မိမှ စားချင်စိတ်ပါပျောက်သွားသည်။

သူ့ထန်းမြစ်တွေ ထဘီထုပ်ထဲမှာ အပင်ပြန်ပေါက်တော့မည်နယ်။

“တော်ပါတော့ မောင်စောရာ၊ မြေဆွေးထည့် ရေလောင်းပြီး အပင်ပေါက်အောင်သာ စိုက်ထားလိုက်ပါတော့. . . ခွမ်းမှပဲ”

“ရှေ့ပါ အစ်ကိုရာ၊ ဆိုင်မှာလည်း ထဘီပုံထဲ အိပ်ပြီး ထဘီပုံထဲ ထမင်းထိုင်စားနေရတာ၊ ဘာမှမထူးတော့ပါဘူး”

ထန်းမြစ် မီးသင်းနဲ့က နှာခေါင်းဝအထိ တိုးလာတော့ သူကုန်ဆည်လို့မရ၊ ခံတွင်းစိုလာပြီး ဆွဲယူကာ ချိုးဖဲ့စားသည်။ မောင်စောကို တစ်ခြမ်းပေးလိုက်၍ မောင်စော စားရင်း. . .

“ခါးဆိမ့်ချိုမွှေးနေတာပဲ”

“ဟေ့ကောင်”

၁၂. ၁၂. ၁၂. ၁၂.

“ပေါင်ချိန် . . . ပေါင်ချိန်ရေ”

“ဗျာ . . . ”

အသံသာ ဗျာနိုင်ပြီး လူက ချာချာလည်နေ၍ ခေါင်းရင်းလား ခြေရင်းလားဆိုတာ မျက်လုံးအတင်းဖွင့်ကာ ကြည့်ရသည်။ မနေ့ညက ခေါင်းရင်းခန်းက ဒေါ်စန္ဒာနှင့် မောင်အောင်တို့လင်မယား (၉)နာရီ ကျော်မှ စကားများ ရန်ဖြစ်ကြပြီး ည(၁၀)နာရီကျော်မှ လုံးကြသတ်ကြ သည်။

ပြဿနာက ဒေါ်စန္ဒာဖက်က ပါလာသော မယားပါသမီး သီရိမ ရည်းစားနှင့် ချိန်းတွေ့သောပြဿနာ။ ဒေါ်စန္ဒာက သူ့ထက် ဆယ်နှစ်လောက် ကြီးပြီး မောင်အောင်က သူ့ထက် ဆယ်နှစ်လောက်

ငယ်လိမ့်မည်။ သီရိမနှင့် မောင်အောင်ပင် အသက်ချင်း သိပ်မကွာ။

ထိုငယ်ပေါင်းကြီးဖော် လင်မယား မကြာခဏ စကားများ ရန် ဖြစ်၍ မအိပ်ရသောဒုက္ခက မသေးလှ။ ကြမ်းတစ်ပြေးတည်း နေပြီး ထရံတစ်ချပ်သာ ခြား၍ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ဝင်ပါနေသလို ခံစားနေရသည်။

ဒေါ်စန္ဒာက အပြင်မှာ အလုပ်ဆင်းသဖြင့် မနက် အိမ်က ထွက်လျှင် ည(၉)နာရီလောက်မှ ပြန်ရောက်သည်။ မောင်အောင်က ရပ်ကွက်ထဲ (အရပ်ခေါ် ဘလက် ဆိုက်ဂျဲဒိုး) (ဆိုက်ပွားဘီးဟုလည်း ခေါ်ပါသည်) လိုင်စင်မဲ့ ဆိုက္ကားနင်းနေသဖြင့် ရပ်ကွက်ထဲမှာ တစ်နေ ကုန် ရှိတတ်သည်။

ဆိုက်ကားဂိတ်ကလည်း သူ့အခန်းရှေ့မှာပင်။ သူ့၏မယားပါ သမီး ရည်းစားနှင့် ချိန်းတော့ သူနှင့် ပက်ပင်းမိလေသည်။ သူ့သွေး သူ့သား မဟုတ်သော်လည်း သူ့အတွေးစကားလေးက မှန်သည်။ သူ့ အမေ ပြန်မရောက်ခင်လေး အိမ်မှာ ခေါ်ပြီးဆုံးမနေသံ ကြားရသည်။ ဝါးခြမ်းပြားနှင့် နှစ်ချက်လောက် ကစ်လိုက်သံပါ ကြားရသည်။

ရည်းစားနှင့် ချိန်းတွေ့တာ ရိုးရိုးချိန်းလျှင် တော်ပါရဲ့။ ဟိုလိုဒီလို ချိန်းလျှင် ပိုက်ဘောမိသွားမည်။ ဒီခေတ် ကောင်တွေက လက်သွက် သည်။

ထိုအခါမျိုးမှာ လက်သွက်သူက သူ့တာဝန် သူယူလျှင် ပြဿ နာ မရှိ၊ တာဝန်မယူဘဲ ရှုံးချင်ယောင်ဆောင်သွားလျှင် သူ ပျားတုတ်မှာ အသေအချာ။

အိမ်မှာ မိုးလင်းမိုးချုပ် သူနှင့်သီရိမ အတူရှိတာ တစ်ရပ်ကွက် လုံးသိ၊ သူ့အမေအသိ။ ကိုင်း. . . ဒီပြဿနာ ဘယ်လိုရှင်းမလဲဆိုကာ ဝါးခြမ်းပြားနှင့် ဆော်ပစ်၏။

မှန်၏။ မမှန်တာက ဒေါ်စန္ဒာ။

ပြန်လာမှ ယောက်ျား ပြော၍ သိပြီး ထမင်းစားဝိုင်းမှာပင် သူ့သမီးသူ လည်ပင်း ထည့်စသည်။

ဒေါ်စန္ဒာ ကလေးရိုက်လျှင် ရက်စက်သည်။ သူ့ဒေါသ မပြေ မချင်း ဆော်သဖြင့် သီရိမ အော်တောင် မအော်နိုင်တော့တဲ့အထိ ခံရသည်။

ဒါကို မောင်အောင် သိထား၍ တားရင်းဆွဲရင်း လင်မယား ချင်းပါ ထပ်ငြိကာ ဆူကြဆဲကြ ကြမ်းကြရမ်းကြသည်။

ခေါင်းရင်းထဲရံပါ ပွင့်ကျလာမလား အောက်မေ့ရသောပွဲက ည(၁)နာရီတိတိမှာ ရယက ကိုမောင်သိန်း လာရှင်းမှ လင်းသွားသည်။ သူလည်း မျက်လုံးကျယ်ကာ လမ်းတစ်ဖက်က မညှီတို့ဆိုင်ရှေ့ ခုံတန်း လျားမှာ ထွက်ထိုင်ပြီး ကြယ်တွေကို ရေတွက်နေလိုက်သည်။

သုံးနာရီလောက်မှ ငိုက်မြည်းလာ၍ အခန်းပေါ် တက်တော့ ခေါင်းရင်းခန်းမှာ အိပ်မောကျနေကြလေပြီ။ ထိုမျှကြီးစွာသောဒုက္ခနှင့် အိပ်စက်ရသော သူ့အား ဘယ်သူများ စောစောစီးစီး လာနှိုးဘိသနည်း။

နိုင်မိုး လက်ပတ်နာရီ ယူကြည့်တော့ (၆)နာရီ။ နောက်ထပ်

အိပ်ခွင့်ရနိုင်သေးသော တစ်နာရီလောက် အချိန်လေးအား နှမြော တသစွာဖြင့် မျက်ချေးပွတ်၍ အိမ်ရှေ့ထွက်လာခဲ့သည်။

“ပေါင်ချိန်ရေ. . . အစ်ကိုပါကွ”

“ဟာ. . . စာရေးဆရာ၊ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး စောစောစီးစီး”

“အေးကွာ. . . တစ်ကမ္ဘာလုံးက လူသားတွေအတွက်သာ ဒီအချိန်က စောလွန်းတာပါ။ ငါက အိပ်ကိုမအိပ်ရသေးတာ”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ်. . . အခုလည်း စာထိုင်ရေးနေရင်းက ထပြေးလာတာ”

“ကဲ. . . ပြော”

“မင်းပြန်အိပ်ဦးမှာလား!”

“ဟာ. . . ခုမှတော့ ဘယ်လိုလုပ် အိပ်လို့ရတော့မလဲ”

“ဒါဆိုလည်း မျက်နှာသစ်ကွာ၊ ငါ ရွှေရောင်မြေက စောင့်မယ်”

“အင်း. . . ဒါဆိုလည်း သွားလေ၊ ကျွန်တော်လာခဲ့မယ်”

စာရေးဆရာ မျက်မှန်လေး မ,ကာ မ,ကာနှင့် မှုန်ဝါးဝါး ထွက်ကာသွားမှ သူလည်း တစ်နေ့တာ ဝမ်းကျောင်းဖို့ လမ်းဟောင်းအတိုင်း မျက်နှာမူလိုက်ရတော့၏။

ရွှေရောင်မြေကဖီးက ရပ်ကွက်၏ပင်မလမ်းဖြစ်သော ရတနာလမ်းသွယ်၏ ရပ်ကွက်အလယ်ခေါင်လမ်း ထောင့်ကျကျဆိုင်ဖြစ်၍ မိုးလင်းတာနှင့် စည်ကားသည်။ သူ့သောက်နေကျ အပေါင်ဆိုင်အေးက

၄၈ နတ်ရွာမိုး

ဝက်ပုတို့ဆိုင်က သံသုမာလမ်းမကြီးဘေးလည်းဖြစ်၊ သူ့ထက်ငါအပြိုင် ကောင်းအောင် ဖွင့်သောဆိုင်များလည်း ရှိနေ၍ ရွှေရောင်မြေလောက် လူမကျ။

လူ့သဘောအရ ကောင်းတာလေးမှ အရသာခံတတ်သော သဘော ရှိ၍ ဝက်ပုဆိုင်ကို ကပ်ကာ ကျော်သွားကြသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ဆိုင်ကို ကပ်ကျော်ဆိုင်ဟုလည်း ခေါ်လေသည်။

သူသာလျှင် အလျဉ်းသင့်ရာ သောက်၍ ဝက်ပုဖောက်သည် လို ဖြစ်သွားသည်။ ရေသကြား ချိုကျခါးချုပ် စသော လက်ဖက်ရည် အမျိုးအစားထဲမှ အာရုံကျရာ မှာသောက်ရင်း မနက်ခင်းအရသာကို ထိုမျှနှင့် တင်းတိမ်သူဖြစ်ပါသည်။

ဒီမနက်တော့ စာရေးဆရာကြောင့် လမ်းထိပ်မရောက်ဘဲ ရွှေရောင်မြေမှာ ကျောက်ချလိုက်ရသည်။ ချောပုဆိုင်က ဝက်ပုဆိုင် ထက်တော့ နည်းနည်းအရသာပို၍ သိပ်တော့ မဆိုးလှ။

“ပေါင်ချိန်သောက်မှာလား!”

“သောက်မလို့ ထိုင်တာပေါ့ဟ. . . ကျဆိမ့်ရှယ်”

ဆိုင်ရှင် ဖျော်ဆရာ၊ စားပွဲထိုးမ ချောပု ဖျော်ခန်းထဲ ရောက် သွားသည်။ ထို့နောက် စာရေးဆရာက. . .

“ကဲ. . . ညီလေး၊ စောစောစီးစီး. . . လာဘ်ဖွင့်တယ်လို့ပဲ သဘောထား၊ ငါ့ကို ပိုက်ဆံငါးထောင်လောက် ချေးစမ်းကွာ၊ ညနေ ငါ စာမူ သွားပို့ပြီး ပြန်လာရင် ပေးမယ်၊ အတိုးယူမယ်ဆို ယူကွာ

နော”

“ဟာ. . . ကိုယ့်ဆရာကလည်း၊ လွယ်နေတာကို ခက်အောင် လုပ်ပြန်ပြီ၊ ခဏနေရင် ဆိုင်ဖွင့်မှာပဲဟာ. . . လာခဲ့လိုက်ပေါ့”

စာရေးဆရာ စုတ်သပ်ညည်းကာ ခေါင်းကုတ်သည်။ ပြီးမှ နှာခေါင်းရှုံ့၍ နှာသီးဖျားပေါ် လျှောကျနေသော မျက်မှန်ကို မ၊တင်ပြီး

“ငါ့ရှက်လို့ပါ ညီလေးရာ၊ ပြီးတော့ ငါ့အိမ်ဘေးက အဘွားကြီး က အရမ်းကဲ့ရဲ့ထူတာ၊ အိမ်ဆိုင်ဖွင့်ထားတဲ့ ဖိုးပြားမိန်းမ စိုးစိုးမြက ပိုဆိုးသေး၊ ကဲ့ရဲ့ခံရမှာ ကြောက်လို့ သတိထားနေတာတောင် ဘာပြော တယ်မှတ်လဲ၊ စာရေးဆရာဆိုတာ ကမ္ဘာဦးစကတည်းက မွဲလာတာ၊ လာပြီးအခြေကြီးပြနေတယ်၊ မယုံ စောင့်ကြည့်၊ ကျွန်မဆိုင် အကြွေး လာမယူရင် ကြိုက်သလိုပြောလို့ အတုတ်ခံနေရတာကွ၊ ဒီမနက် မင်းမှ ပိုက်ဆံမချေးရင် ငါသူပြောသလို ဖြစ်ရတော့မယ့်ပုံ ဖြစ်နေပြီ၊ အဲ့ဒါ ကြောင့် တစ်ညလုံး မအိပ်ဘဲ မိုးလင်းပေါက် ထိုင်ရေးတာ၊ မပြီးဘူး ကွ. . . နေ့ခင်းဆက်ရေးမှ ညနေပို့နိုင်မှာ”

နိုင်မိုး လက်ဖက်ရည်နှင့် သက်ပြင်းမောကို ရောသောက်ပြီး ညက ကျန်သောငါးထောင်ကို ထုတ်ပေးရတော့၏။

“ကျေးဇူးပဲ ညီလေးရာ”

“ကျေးဇူးမတင်နဲ့. . . မနေ့က ဘော့စ် ဘောက်ဆူးမပေးရင် ဒီမနက် အစ်ကိုပြောသလို ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်လား. . . ဒါဆို ငါကံကောင်းတာပေါ့”

နတ်ကုမ္ပဏီ

“ဒါနဲ့ အစ်ကိုက ဘာနာမည်နဲ့ ရေးတာလဲ၊ လုံးချင်းဝတ္ထုတွေ လား”

“ရေးတာတော့ နာမည်စုံပဲကွ”

“ကျွန်တော်နားမလည်ဘူး”

“နားလည်လည်း သိပ်မထူးပါဘူး ပေါင်ချိန်ရာ၊ သေချာတာက တော့ ငါက အမှန်အကန် စာရေးပြီး ထမင်းစားတဲ့ စာရေးဆရာတစ်ယောက်ပဲ။ ကဲ... ငါသွားမယ် ချောပူရေ၊ ရှမ်းမယ်ဟေ့”

စာရေးဆရာက သူ့ချေးလိုက်သော ပိုက်ဆံနှင့် သူ့အတွက်ပါ ရှင်းပေးခဲ့သည်။ သူလည်း မရှင်းနဲ့လို့တောင် ဟန်လုပ်မပြောနိုင်သော အိတ်ကပ်ပြောင်ပြောင်လေးနှင့်ဖြစ်၍ စားသောက်ပြီး ညက အပေါင်ခံလိုက်ရသော ထဘီထုပ် ပိုက်၍ ဆိုင်ဖက် ချီတက်ရလေတော့သည်။

မနက်ခင်းကား သာယာလှပေသည်။ ရပ်ကွက်ကား စည်ကားလှပေသည်။ အခြေခံလူတန်းစားသက်သက် နေထိုင်သောရပ်ကွက်ဖြစ်၍ ခဲနှင့် အပစ်ခံရသော ပျားအုံလို နေရာတိုင်းမှာ တရုတ်ရုံ ဖြစ်နေလေတော့သည်။

အထပ်မြင့် တိုက်ခန်းအလွှာတွေ ဆိုပါတော့
ဟိုဖက်တိုက် ဒီဖက်တိုက်
ချစ်သူနှစ်ယောက် အကြာကြီး စိုက်ကြည့်နေကြပြီးမှ
ကောင်မလေးက အကြံပေးတယ်၊
ပျော်စရာလေး ဖြစ်သွားအောင်
ALTERNATIVE CURRENT လုပ်ပါလားတဲ့...
(ခန့်ကူးခိုင်းတာ)
ကောင်လေး ဖျားသွားပြီး အောက်ကို ညွှန်ပြတယ်။
ငါ မမှိုက်သင့်ဘူးကွယ်၊
DIRECT CURRENT ရှိတယ်တဲ့...။
(လွမ်းစရာပဲနော်)

အဆန်း (လေး)

ဆောင်း အကုန် နွေအကူး လေ့နာသန်သန် မလာဘဲ
လေကောင်းတွေချည်း တအံ့အံ့ ဝင်လာ၍ လိုင်စင်ရုံးထောင့်က
ကုက္ကိုပင်ကြီး ချွေးဒီးဒီးကျကာ ရွက်ခြောက်တွေ ခါချပစ်သည်။

ကုက္ကိုပင်အောက်က မိလုံး မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်နှင့် ရတနာထိပ်
ကွမ်းယာဆိုင်က ကုက္ကိုရွက်ခြောက်တွေ မိုးထားသလို ဝါရွှေအိကျနေ
တာ လှမ်းကြည့်ပြီး ရယ်ချင်ပက်ကျဲ ဖြစ်နေခိုက် မောင်စောက သူ့ဘေး
မှ ခုံမှာ ဝင်ထိုင်ကာ စာအုပ်ထူထူတစ်အုပ်ကို သုံးကြီးမဲကြီး ဖတ်နေ

သည်။

အပေါင်ဆိုင် လူဝင်နည်းတာ သုံးလေးငါးရက်ပင် မက။ ထူးပြီး ဖြစ်တာတော့ မဟုတ်။ လတစ်လ၏ ဒုတိယ ရက်သတ္တပတ်တိုင်း ဒီလို ချောင်နေတတ်သည်။ ဒီရက်တွေမှာ လစာထုတ်ပြီး ရွှေးပြီး ဆယ်ပြီး အတိုးသတ်တန် သတ်ပြီး၍ ကျန်တာလေးနှင့် မှိုန်း၍ ရနေသောရက် ဖြစ်သည်။

ပြောက်ကျား ပြောက်ကျား ဝင်လာသူတို့လောက်သာ ရှိသဖြင့် နိုင်မိုးတို့လည်း သက်တောင့်သက်သာ နေခွင့်ရကြသည်။ မောင်စောဆို ဘာတောင် ဖတ်နေလေသည်။

“အခိ . . . ခိ . . . ခိ . . . အဟိ . . . ဟိ . . . ဟိ”

မောင်စော စာဖတ်ရင်း တခါခါ ထရယ်၍ နိုင်မိုးက . . .

“ဘာဖြစ်တာလဲ!”

“ရယ်ချင်လို့ပါ။ ဒီမှာလေ . . . ကိုရိုးယားမင်းသမီးတွေ မြန်မာ ပြည် လာလည်လို့ ငနဲတစ်ကောင်က ကိုးရိုးယားလို သွားနှုတ်ဆက် တယ် . . . အညာဇီးယိုတဲ့”

“ဟေ . . . တီပီထဲမှာ ငါ ကြားကြားနေတာ အညာစယ်ရော ဆိုလား”

“ဟုတ်တယ် . . . အဲဒါကို ဒီကောင်က အညာဇီးယိုတဲ့ . . . အဟိဟိ။ အဲဒါနဲ့ ကိုးရိုးယားမင်းသမီးက ဒီကောင်ကို ပြန်နှုတ်ဆက်လိုက် တယ်။ ပုန်းရည်ကြီးတဲ့ . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား”

မောင်စောကြောင့် သူလည်း ပြုံးရသေးသည်။ ထို့နောက် မောင်စောက စာအုပ်ပိတ်လိုက်ပြီး . . .

“အစ်ကို လက်ဖက်ရည်ချိန် ရောက်နေပြီ”

“အေး . . . လှမ်းအော်လိုက်လေ”

မောင်စော အမိန့်ရသွား၍ အမိန့်ရအပေါင်ဆိုင် ကောင်တာ ပေါက် ခေါင်းတွေ၍ လှမ်းအော်သည်။

“ဝက်ပုရေ . . . ရယ်ကျဆိမ့်နှစ်ခွက် ရေနွေးတစ်အိုးဟေ့”

“အစ်ကို”

“ဟေ . . . ”

“အစ်ကို စာဖတ်တာ ဝါသနာ မပါဘူးလား၊ တစ်ခါမှ ဖတ်တာ မတွေ့ဘူး”

“အိမ်မှာ ဖတ်တာပေါ့ကွ၊ ငါက မနက် အိပ်ရာနီးနီးချင်း ဖတ် တာ”

“ဟုတ်လား!”

“ညကတည်းက ကိုယ်ဖတ်မယ့်စာအုပ်လေးနဲ့ စာကြည့်မီး ခြောက်ကလေး ခေါင်းရင်းနားမှာ ထားပြီး အိပ်လိုက်တယ်။ မနက် အိပ်ရာနီးတာနဲ့ ခြင်ထောင်ထဲက ကိုယ်တစ်ပိုင်းထွက်၊ ခေါင်းအုံး နှစ်ခေါက်၊ ခေါက်ပြီးအုံး၊ မီးဖွင့်ပြီး စာကြည့်တာ ဆယ်တန်းမဖြေခင် ကတည်းက ခုချိန်ထိပဲ၊ ကျောင်းတက်တုန်းကတော့ ကျောင်းစာပေါ့ ကွာ၊ ခုတော့ တခြား ဗဟုသုတစာအုပ်ပေါ့”

“ဟာ. . . ဒါဆို အတော်ပဲ၊ ကျွန်တော် မေးစရာရှိတယ်”

“အင်း. . . မေးလေ”

“ဗန်ဂိုးက ဂေါ်ဂင်ကို သင်တုန်းမီးနဲ့ လှီးသတ်ဖို့တောင် ကြိုးစားဖူးတယ်လို့ ဖတ်ဖူးတယ်ဗျ၊ အဲ့ဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူ့မိန်းမကို လက်သွားဆွဲလို့ နေမှာပေါ့ကွ၊ မယားထိ ဓားကြည့်ဆိုတာ မကြားဖူးဘူးလား”

မောင်စော အူတူတူဖြစ်သွားခိုက် ဆိုင်ရှေ့သို့ အဖြူရောင် ဆလွန်းလေးတစ်စီး ရပ်ပြီး မိန်းကလေးတစ်ယောက် ထွက်လာတာကို နိုင်မိုး တွေ့သွားသည်။

(အားပါးပါး. . . လှမှလှကွာ)

ဝါဝင်းပြည့်လင်းသော အသားအရည်နှင့် ခန္ဓာကိုယ် အချို့အဆစ် လှပပြေပြစ်မှုက ရင်သပ်ရှုမောစရာဟု နိုင်မိုး တွေ့မြင်နေခိုက် သူမ ခေါင်းကလေးတစ်ချက်အဖို့ နက်ပျော့ရှည်လျားသော ဆံနွယ်တွေ ယိမ်းခနဲဖြစ်ကာ စူးလက်တောက်ပသော မျက်ဝန်းအကြည့်တွေပါ သူ့ထံ စုပြုံရောက်လာသဖြင့် နိုင်မိုးရင်ထဲ ဖိုခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် သူမ၏ကနွဲ့ကလျှာနိုင်လှသော ခြေလှမ်းများ သူ့ထိုင်နေရာ ကောင်တာဆီ လျှောက်လာသဖြင့် နိုင်မိုး ထိုင်ရမလို ထရမလိုတောင် ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

ညင်သာသောခြေသံနှင့် သင်းယုံသောရနံ့ကြောင့် မောင်စော စာအုပ်ပြန်ဖတ်ဖို့ ပစ်ချထားသော မျက်လုံးများ ကောင်တာရှေ့သို့

ရောက်သွားသည်။ ဝက်ပု လက်ဖက်ရည်ဗန်းနှင့် ရေနွေးအိုးတစ်ဖက် ကောင်တာပေါက်ထဲ လာထိုးထည့်သွားတာကိုပင် ယူဖို့ သတိမရ။

“ပစ္စည်းထားချင်တယ်”

ချိုလွင်သောအသံလေး ကြားမှ နိုင်မိုးလည်း သတိဝင်ကာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်လာသည်။ ထို့ကြောင့် မောင်စောလည်း အသက်ရှင်လာပြီး လက်ဖက်ရည်ဗန်း လှမ်းအဆွဲ ရေနွေးအိုးနှုတ်သီးက ရေနွေးလျှံကျကာ မောင်စော၏ခါးပုံစနောက်သို့ ဆင်းသွားသည်။

“အား!! . . .”

“ဟား. . . လန့်လိုက်တာကွာ”

“အားလားလား. . . သေပါပြီဗျာ”

“ဘာဖြစ်တာလဲ!”

“ရေ. . . ရေနွေးက အရှည်ကြီး ပူလို့”

“ပူမှာပေါ့ကွ. . . ရေနွေးပဲ၊ သေချာယူပြီး ဟိုဖက်ချလိုက်”

အလွန်လှသော မိန်းမတစ်ယောက်ရှေ့မှာ ပါဝါတွေ သုံးခွင့်ရခိုက် နိုင်မိုး နေသာထိုင်သာ ရှိသွားပုံရသည်။ မောင်စောကတော့ နေမထိထိုင်မသာ ကုန်းကာကွကာ နေလေသည်။

ထို့နောက် ကောင်တာပေါက်ထဲ လျှောခနဲ ဝင်လာသော သူမ လက်ကလေးကို ကြည့်ကာ ဒေါ်ဝတုတ်တို့ လက်နဲ့များ ကွာပါဟု တွေးနေစဉ် သူမ လက်ကလေး ပြန်ထွက်သွားပြီး ခုံပေါ် အပုံလိုက် ကျန်ခဲ့သောပစ္စည်းတွေ ကြည့်ပြီး နိုင်မိုး လန့်သွားသည်။

၁၀ နတ်ရွာဖို့

“ဒါ. . . ဒါအားလုံး ထားမှာလား!”

“အင်းလေ. . . မြန်မြန်လေး လုပ်ပါ။ ကျွန်မ အရေးကြီးနေလို့ မြန်မြန်ဆိုတော့လည်း မြန်မြန်စီစစ်ကြည့်မိသည်။ လက်စွပ် သုံးကွင်း၊ လက်ကောက်သုံးရံ၊ တစ်ကျပ်သားလောက် ရှိမည်ကြိုးက သုံးကုံး။ အားလုံး ရွှေတွေဖြစ်၍ ထုံးစံအတိုင်း မှတ်ကျောက်တင်ရသည်။ ပြီးမှ ချိန်တွယ်ကြည့်သည်။

အရည်ကောင်း အသားပြည့် ပစ္စည်းအမှန်တွေဖြစ်ကာ ငါး ကျပ်သားကို တစ်မတ်စွန်းသေးသဖြင့် ကာလတန်ဖိုး သိန်းနှစ်ဆယ် ကျော်ဖိုးလောက် ရှိနေသည်။

“ဘယ်လောက်ယူမှာလဲ ခင်ဗျာ”

“ဆယ်သိန်း”

“ဟာ. . . အဲသလောက် ငွေများရင် တာဝန်ခံ ခဏလောက် စောင့်ပါလားဗျာ၊ သူ အပြင်သွားတာ ကြာပြီ. . . ပြန်လာတော့မှာပါ”

“ဒုက္ခပါပဲ. . . တော်တော်မွဲတဲ့ အပေါင်ဆိုင်မှ လာထားမိရက် သား ဖြစ်နေပြီ”

“ထင်လို့ပါ. . . ကျွန်တော်တို့ဘော့စ်က ဒီငွေလောက်ကို အသေးအဖွဲပါ။ ကားတောင် အပေါင်ခံတဲ့ဆိုင်ပါ”

“အပိုတွေ ပြောမနေနဲ့၊ ကျွန်မ မစောင့်နိုင်ဘူး”

“ဖုန်းဆက်ပေးမယ်လေ”

“အို. . . ကြာတယ်၊ ရှင်တို့ ငွေဘယ်လောက်ရှိလဲ၊ ရှိသလောက်

ဖြတ်ယူ”

နိုင်မိုး ခေါင်းကုတ်ကာ အံ့ဆွဲနှစ်လုံးစလုံး ဖွင့်ကြည့်သည်။ အခြေအနေအရ ရွှေးငွေရော၊ ပေါင်ငွေရင်းပါ ထုတ်ရပေတော့မည်။ ထို့ကြောင့် အံ့ဆွဲတစ်ခုဆီမှ ငွေကို ရေတွက်ကာ ခွဲ၍ မှတ်သားထား လိုက်သည်။

“အားလုံး ခြောက်သိန်းသုံးသောင်း ရှိတယ်. . . ယူမလား!”

“ယူမယ်. . . ဒါပေမယ့် ပစ္စည်းအကုန်လုံး မထားခဲ့နိုင်ဘူး၊

ကြိုးနှစ်ကုံးယူလိုက်”

နိုင်မိုး သင့်သည်ဟု ဆုံးဖြတ်၍ ဘောင်ချာဖွင့်ကာ လက်ခံထား လိုက်သည်။ သူမ ကျန်သောပစ္စည်းနှင့် ငွေကို ယူကာ ခပ်သွက်သွက် ထွက်ခွာသွားလေသည်။

သူမကားထွက်သွားမှ နာမည်နှင့်လိပ်စာယူဖို့ မေ့သွားမှန်း သိ ကာ ပျာယာခတ်ပြီး စစ်ကြည့်သည်။ မရှိတော့ပြီ။

“အစ်ကို ဘာဖြစ်တာလဲ!”

“နာမည်နဲ့လိပ်စာ ပေးမသွားဘူးကွ၊ ငါလည်း သူ အရမ်းလော နေတော့ ရေးဖို့ မေ့သွားတယ်”

“ဟာ. . . အစ်ကိုကလည်း၊ ရေးနေကျဥစ္စာ မေ့စရာလား!”

“အေးကွာ. . . သိပ်လှလွန်းတော့ မေ့တယ်ကွ၊ ကဲ. . . ပေး စမ်းပါ လက်ဖက်ရည်”

မောင်စောပေးသော လက်ဖက်ရည်ကို ယူမော့ပြီးမှ ဖို့ခနဲ

ထွေးထုတ်ပစ်မိသည်။

“ခါးလိုက်တာကွာ”

“အစ်ကို. . . ရှယ်လေ၊ ဇွန်းပါတယ်. . . မွေလေ၊ နို့ဆီက
အောက်မှာ”

“အေးကွာ. . . သိပ်လှလွန်းတဲ့ကိစ္စ ဒုက္ခပေးနေပြီ ထင်တယ်”

“ဂျွန်တော်တော့ အသည်းယားတယ်”

“ဘာကိုလဲ”

“ခိုးရာပါ ပစ္စည်းဆိုရင်တော့ ကွဲပြီ”

“ဟာ . . . ဒါတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးကွာ၊ ဒီအဆင့်နဲ့ ဒီအဆင့်
အင်စရာအကြောင်းကို မရှိဘူး”

“အင်းလေ. . . မရှိရင် ပြီးတာပဲ”

ထိုစဉ် မဲတူတို့သားအမိ ပွစိပွစိနှင့် စကားတွေ များကာ
ကောင်တာရှေ့သို့ ရောက်လာသည်။

“ပေါင်ချိန်ရေ. . . ဒါလေး လုပ်ဦး၊ နှစ်ထောင်ပဲပေး”

နိုင်မိုး ရှေ့က အထပ်လိုက် တင်ထားပေးသော ထဘီသုံးထည်
ကို ယူမည်ကြံမှ သတိရကာ. . .

“အာ. . . မမဲတူ၊ ခဏလေး စောင့်ဗျာ၊ ဆိုင်မှာ ပိုက်ဆံမရှိ
တော့ဘူး”

“ဟဲ့. . . ပေါင်ချိန်ရ၊ နင်တို့ အပေါင်ဆိုင်ကြီးမှာ ငွေနှစ်ထောင်
တောင် မရှိတော့ဘူးလား!”

“ဪ. . . တကယ်မရှိတော့လို့ပါဗျာ၊ အခုပဲ အံ့ဆွဲမှောက်ချ
ပြီး ပေးလိုက်ရတာ”

“နောက်မနေပါနဲ့ဟာ. . . ညနေ ဂဏန်းလွတ်သွားလို့က
တော့ နင်တို့ဆိုင် ငါ ခဲနဲ့ ထုမှာနော်၊ အတည်ပြောနေတာ. . . ကြာ
တယ်. . . လုပ်”

“အစ်ကို. . . ကျွန်တော့်မှာ နှစ်ထောင်တော့ ရှိတယ်”

မောင်စော နောက်ကနေ လှမ်းပြော၍. . .

“ဟား. . . အေး. . . ပေးကွာ၊ ကိုစွမ်းလာမှ ပြန်ယူ. . .
ပေး. . . ပေး”

ထို့နောက် လုံချည်များအား သေချာစစ်ပြီး ဘောက်ချာဖွင့်ပေး
လိုက်ရသည်။ မဲတူတို့သားအမိ ပြန်ထွက်သွားမှ နောက်ထပ် ဘယ်သူ
မှ မလာပါစေနဲ့ဟု ဆုတောင်းရင်း လက်ဖက်ရည်ကို ယူမော့သည်။

“ဖို့. . . ခါးလိုက်တာကွာ”

“ဟာ. . . အစ်ကိုရာ၊ မဖျော်ဘဲနဲ့ ခါးတယ်လုပ်နေတယ်”

“တော်ပါပြီကွာ. . . ဖျော်စရာ အကျရည်လည်း မရှိတော့ပါ
ဘူး၊ နို့ဆီတော့ ကျန်မယ်၊ ရေနွေးနည်းနည်း ထည့်ဖျော်လိုက်ကွာ. .

ဪ. . . ဘဝ. . . ဘဝ၊ အပေါင်ဆိုင်ကြီး ဖွင့်ပြီး အပေါင်ခံ
စရာ ပိုက်ဆံမရှိလို့ ပေါင်တဲ့သူ မလာပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းနေရတဲ့ဘဝ”

“ကဲ. . . ရပြီ၊ ဝက်ပုလက်ရာတော့ မပျောက်သေးပါဘူး၊
သောက်ကြည့် ချုံကြလေး”

နိုင်မိုး ကိုယ့်စိတ်နှင့်ကိုယ် ပြန်တိုပြီး တစ်ရှိုက်ထိုး မော့ချလိုက်သည်။

“ဟလဲ့”

“ဟာ . . . ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲ!”

“ပူလို့ကွ . . . ဟူး”

“ပူမှာပေါ့ . . . ရေနွေးပါဆိုမှ၊ တစ်ခွက်ထပ်မှာပေးရမလား”

“တော်ပြီ”

နိုင်မိုး စိတ်ပျက်စွာဖြင့် အံ့ဆွဲထဲ ငုံ့ကြည့်သည်။ စောစောက လူထားလိုက်သော ကြိုးနှစ်ကုံးအား လေဘာကန်နှင့် ဘောင်ချာမာကင် တွဲထုပ်ကာ ပစ္စည်းသေတ္တာထဲ ထည့်လိုက်သည်။ ထည့်ပြီးမှ ပြန်ယူကာ အစအဆုံး ပြန်ဖြေကာ ကြည့်လေသည်။

“တော်တော်ချောတဲ့မိန်းမကွာ . . . ဘာစားပြီး မွေးထားပါလိမ့်၊ အဲသလို မိဘမျိုးသာ ယောက္ခမ တော်ခွင့်ရရင် နိုင်မိုး သေပျော်ပါပြီကွာ . . . တကယ်ပါ”

“အစ်ကို”

“ဟေး”

“ဒီတစ်ခါဆို လျှာပြတ်ကျမှာနော်၊ ရေနွေးက တော်တော် ကျက်ကျက်ဆူထားတာ”

“အေးအေး . . . သတိပေးတာ ကျေးဇူးတင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းပါးစပ် ခဏပိတ်ထားကွာ၊ ငါ စိတ်ကူးယဉ်နေတယ်”

တကယ်လည်း သူ့စိတ်ကူးထဲ စောစောက မိန်းမလှလေးနှင့် ချစ်သူဖြစ်နေလေသည်။ ကောင်မလေးက သူ့ပစ္စည်းတွေ ပြန်ရွေးပေးဖို့ ပူဆာသဖြင့် သူ စိတ်ညစ်ကာသွားသည်။

၁၁. ၁၁. ၁၁. ၁၁.

ဥ နေ ဆိုင်ပိတ်ချိန်မှ အစွမ်း ပြန်ရောက်လာသဖြင့် နိုင်ငံ
လယ်ကွာတင်ရင်း အခြေအနေ ပြောပြလိုက်၍ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“လူ . . . လူပုံစံကို ပြောပြစမ်း”

“ဟာ . . . လူ့ဝအလန်းလေး ကိုစွမ်းရာ၊ ကားက ဆလွန်းအပြု
ရောင်၊ သူကိုယ်တိုင် မောင်းလာတာ၊ အမည်လိပ်စာ မမေးမိလိုက်တာ
ကိုက ကျွန်တော် ရင်နာနေတာ”

“ဟေ့ . . . ဟေ့ကောင်”

“ဪ . . . ကိုစွမ်းမြင်ရင်ကို ခိုက်သွားမှာ၊ ကျွန် . . . ကျွန်တော်
ဆိုတာ တစ်မိနစ်လောက် မေ့သွားတယ် . . . တကယ်”

“ဟေ့ကောင် . . . ”

“မယုံဘူးလား . . . လာရွေးတဲ့နေ့”

“ဟေ့ကောင်လို့ ငါအော်နေတယ်၊ မင်းပါးစပ် ပိတ်တော့လေ”

“ဗျာ . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မမေးနဲ့ . . . အဲဒီပစ္စည်း ငါ့ကိုပေး”

“အယ် . . . အယ် . . . အလယ်လယ် . . . သူ လူလည်ကျတော့
မယ်”

“တယ် . . . ဒီကောင်တော့၊ အဲဒါ ငါ့တူမကွ၊ မင်းပထွေးကြီးရဲ့
သမီး”

“ဗျာ! . . . ”

တက်နင်းပြီးမှ စိတ်မရှိပါနဲ့တဲ့
 ငါက အဆိပ်ရှိတဲ့မြွေလေ...
 သေဟ...ဆိုပြီး ပေါက်ချပစ်လိုက်တယ်၊
 “အစ်...အစ်...အား...ကျုပ်ကို လည်ပင်းညှစ်နေတယ်၊
 အား...လွှတ်ပါဗျ”
 (ဟင်း...ငါ့လို အလွှာယဆရာကိုများ မင်းက)

အခန်း (ငါး)

BURMESE
CLASSIC

ခေါင်း

ရင်းခန်းက မောင်အောင်တို့လင်မယား ဒီည
 နေ နှစ်ရာဖိုး ရသည်ဆိုလား ဟောင်ဖွာဟောင်ဖွာ ပြောသံကြားရပြီး
 မောင်ရီပျိုးကတည်းက တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သည်မှာ ညဉ့်နက်ချိန်ထိ
 ပင်။ ခုလို နားအေးပါးအေး နေခွင့်ရမည်ဆိုလျှင် တစ်နေ့နှစ်ရာဖိုး
 ပုံမှန်ပေါက်ပါစေဟု ဆုတောင်းနေမိသည်။

နာရီကြည့်တော့ ဆယ်တစ်နာရီခွဲနေပြီ။ သူလည်း ခုချိန်ထိကို
 အိပ်လို့မရ။

မျက်စိမှိတ်လိုက်တိုင်း ရင်ခုန်လှိုင်းထန်ကာ ပြန်မြင်နေရသော မိန်းမလှလေးကြောင့် တစ်ယောက်တည်း ဟင်ဟာတောက်ကျွတ် ဖြစ်ကာ မေ့ဖျောက်နေရသည်။

မမေ့လို့ မပျောက်လို့ကို မဖြစ်။ အဲ့ဒါ ဘော့စ်ရဲ့တစ်ဦးတည်းသောသမီး “ဆောင်းသိက္ခာဦး” ဟူသတဲ့။ ပေါင်းစိတ်သာ မြူးမိလိုက်တော့ ၎င်းပြိတ္တာအရူးသည် ဆိုသောစကားမျိုးနှင့် အလုပ်ပြုတ်သွားမှာသေချာသည်။

အသည်းနှလုံး ပြုတ်ချင်ပြုတ်သွားပစေ အလုပ်ပြုတ်လိုတော့မဖြစ်။

သူနှင့် အတန်းဖော် လျှပ်စစ်အင်ဂျင်နီယာတွေ လစာလေးခြောက်ပဲနိနဲ့ ကျောက်ခဲလောက် ရှိတဲ့ဆန် ဝယ်စားပြီး အားမွေးနေရချိန်မှာ သူက လစာရှစ်သောင်းနဲ့ ထမင်းကောင်းဟင်းကောင်း လွှေးနေရသည့်ဘဝ။

ရင်ခုန်တာက ခဏလေး။

အချိန်တန်လျှင် သူ့ဘာသာ ငြိမ်သွားမည်။

ဘဝသာ ခုန်သွားလျှင် ငြိမ်ဖို့မလွယ်။

မရသေးသော စည်းစိမ် ဥစ္စာတွေ ဘယ်တော့မှ မရဘဲ မွဲနိုင်သည်။ နိုင်မိုးက လူမွဲဘဝနှင့် လူဖြစ်ခဲ့ရ၍ လူမွဲဘဝနှင့် အဆုံးမသတ်ချင်။ ငယ်ဆင်းရဲကြီးမွဲ အိုင်တံသေမယ့် ဇာတာခွင်ထဲမှ နိုင်မိုး မပါစေရ။ အဖေမဆုံးခင်က တစ်ဘဝလုံးစာအတွက် တစ်ခွန်းမှာသွားသည်။

“သား... ကုန်ထမ်းသမားရဲ့သားရဲ့သား သား သား သား သားလည်း ကုန်ထမ်းသမားသာ ဖြစ်မှာပဲဆိုတဲ့ လူမွဲဘဝဘောင်အဟိုင်း အသည်းကြောင်ပြီး အဖြစ်မခံနဲ့... ကြီးစားစမ်း၊ မင်းဘဝရဲ့အတက်ခရီးမှာ ဆင်ကြီးပိတ်နေလည်း ရိုက်လှဲပြီး ဆက်တက်၊ သိကြားမင်းပုဆိုးနဲ့ ခေါင်းဝင်တိုးတာတောင် ကြိုးလို ဆွဲပြီး ဆက်တက်ကွာ” တဲ့။

သူ ထိုစဉ်အခါက ခေါင်းညိတ်မိပေမယ့် သိကြားမင်း ပုဆိုးစတော့ ဆွဲချလိုမဖြစ်ဘူးလို့ တွေးထားသည်။

သိကြားမင်း ပုဆိုးကျွတ်ပြီး ကွင်းလုံးပုံသွားတာ ပြဿနာမရှိ။

သူက အဲ့ဒီပုဆိုးကြီးနဲ့ လေထီးဆင်းပြီး လူ့ပြည်ပြန်ရောက်သွားနိုင်သည်။ ယခုအဖြစ်က သိကြားမင်းပုဆိုးနှင့် ခေါင်းဝင်တိုးမိသလို ဖြစ်နေပေပြီ။

သာမန်အတွက်နှင့် တွက်ကြည့်လျှင်(လူဖျံအတွေးဟုလည်းခေါ်ပါသည်) (ဣတ္ထိယ သိုက်သမား ငမိုက်သားဟုလည်း ဆိုကြသည်) စားရက် ကြုံလို့ မုတ်ဆိတ်ပျားစွဲတာ၊ ဒါမျိုးကို အသာခိုးပြီးကြိုက်၊ ရအောင်လိုက်၊ သူ့အဖေဘော့စ်က သန်းကြွယ်ကုဋေကြွယ် သူဌေးကြီး၊ သူဌေးသမက်ဆိုပြီး ဈေးတက်မယ့်ကိန်း၊ အပိုင်သိမ်းပေါ့။

အဲ့သလို မဟုတ်ဘဲ ပညာဉာဏ်လေး ထည့်တွက်လျှင်တော့ ဒါဟာ မစားကောင်းသောအသီး၊ မမြည်းသင့်သောအရက် ဖြစ်သည်။ စားလျှင် ရူးနိုင်သည်၊ သောက်လျှင် မူးတော့မည်။

သားရေပေါ်အိပ် သားရေနားစား ဆိုသည့် အလွန်မှ ပောင်း

၇၀ နတ်ရွာမိုး

မျဉ်း ဖုန်တက်နေသော ခိုင်းနှိုင်းမှုမျိုးဖြင့် ကျွန်တော်မျိုး သေသင့်ပါသည် ဖြစ်သွားမည်။

သူ့ဘဝမျိုး ကိုယ့်မှာ မရှိလည်း ကိုယ့်ဘဝကိုယ်သိ။ မိန်းမ တွေအများကြီး ရှိပါလျက် အဆိပ်တက်နိုင်သည့်မိန်းမကိုမှ ရွေးချယ်မိ လို့ ခွေးဖြစ်. . ရ. . ရ။

“မိန်းမရေ. . . ဟေ့. . . မိန်းမ၊ အေးမြနွယ်. . . အေး. . . ဝေါ့. . . အော့. . . ခတ်”

“မိန်း. . . မ”

“ဒုန်း. . . ဒုန်း”

တွေးရင်းမှေးရင်းကောင်းနေတုန်း နိုင်မိုး မျက်လုံးကျယ်သွား ကာ ဝုန်းခနဲ ထိုင်မိသည်။

ခေါ်အော်သံက သူ့အခန်းရှေ့တည့်တည့် ကဖြစ်ပြီး တဒုန်း ဒုန်း အထူခံရသည်မှာလည်း သူ့အခန်းတံခါးဆိုတာ သေချာသည်။

အသံက ခြေရင်းခန်းက ပြောင်ကြီး မောင်ဇော်၏အသံ။

မောင်ဇော် မူးပြီး အခန်းမှားချေပြီ။

“အေးမြနွယ်. . . ဝေါ့. . . အော့. . . ခတ်. . . ဟတ်. . . ရေ. . . ရေပေးစမ်း”

နိုင်မိုး အိပ်ခန်းထဲက အထွက် သင်းခနဲ ဝင်လာသည့် အန်ဖတ် စော် ချဉ်စုတ်စုတ်နံ့ကြောင့် သူ့ပါ ပျို့တက်သွားပြီး အန်ထွက်မလာ အောင် နှာခေါင်းပိတ်ကာ အသက်အောင့်ထားလိုက်ရသည်။

ကြိုးစား ပြီး အခန်းတံခါးအထိ ထွက်ကြည့်သည်။

သွားပါပြီ။ ဖိနပ်ချွတ်ခုံပေါ် အန်ဖတ်ပုံနေပြီး ထိုအပုံထဲ မောင် ဇော် ခေါင်းစိုက်ကာထားသည်။

“ရေ. . . ရေပေးကွာ အေးမြနွယ်ရာ၊ အား. . . ထွေး. . . နင် ဒီမှာ ဘာလုပ်ထားတာလဲ၊ ညစ်ပတ်ပေရေနေတာပဲ. . . တောက်. . . ဖွီး”

နိုင်မိုး စိတ်ညစ်သွားပြီး ခြေရင်းထရံနား ကပ်ကာ အေးမြနွယ် ကို နှိုးလိုက်သည်။

“အေးမြနွယ်. . . အေးမြနွယ်”

“ရှင်”

“နင့်ယောက်ျားပြန်လာပြီဟ. . . ထလုပ်ပေးဦး”

“နေပစေ ကိုပေါင်ချိန်၊ အဲ့ဒီမသာ သေမှ အေးမှာ”

“အခု မသေသေးဘူး၊ ငါ့အခန်းရှေ့မှာ အန်ဖတ်ပုံထဲမှာ မှောက်နေပြီ. . . လုပ်ဦး”

“တောက်. . . သေချင်းဆိုးကြီး”

အေးမြနွယ် မကျေမနပ် ကျိန်ဆဲပြီး ထလျှောက်လာသံ ကြားရ သဖြင့် သူလည်း သူ့အခန်းပြန်ဝင်ကာ စောင်ခေါင်းမြီးချွဲ ကွေးပစ်လိုက် သည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် အခန်းရှေ့မှာ အသံစာစာ အသံဝါဝါများ စုံလင်စွာ ထွက်ပေါ်လာပါတော့သည်။

“ဟဲ့!. . . မသာ၊ နင် ခွေးမသောက်တဲ့အရည် သောက်ပြီး

သူများအိမ်ရှေ့ ခေါင်းစိုက်နေပြန်ပြီလားဟင်၊ မသောက်ပါနဲ့လို့ ပြောနေ
တားနေတဲ့ကြားက သောက်လာတယ်၊ လမ်းမှာ ကားတိုက်ပြီး သေခဲ့ရ
မှာ သိလား။”

“မိန်းမ. . . အေးမြ. . . နင် ဘာနားလည်လဲ၊ ဘာနားလည်
လဲ. . . အေး. . . ဂွပ်”

“ငါက လူလိုပဲ နားလည်တယ်၊ နင့်လို ငါလေ. . . ဟဲ့. . . ထဆို”

“မိန်းမရယ်. . . မောင် ဒီနေ့ ဒါရိုက်တာ ဇာတ်ညွှန်းဆရာနဲ့
အတူသောက်လာတာပါ. . . ဂုဏ်ယူစမ်းပါ”

“တောက်. . . နံဇော်နေတာပဲ”

အေးမြနွယ် ဒီအတိုင်း ခေါ်တင်လို့မဖြစ်တော့သဖြင့် အခန်းရှေ့
ရေစည်ထဲမှ ရေကို ပုံးနှင့်ဆွဲကာ လောင်းချသည်။

“ဝေါ ဂူး ဖလူး”

“ဝေါ”

“အား. . . ဂူး. . . မိန်းမ”

“မခေါ်နဲ့. . . နင့်အသံ ငါမကြားချင်ဘူး”

နိုင်မိုး စောင့်ခြုံထဲက ကြားနေရသလောက် အေးမြနွယ် ခေါ်
သွားပြီဟု သိနေသည်။ ရေလောင်းသံ ကြားရလို့ အိမ်ရှေ့ ဖိနပ်ချွတ်က
အန်ဖတ်ပုံလည်း သန့်ရှင်းလောက်ပြီဟု ထင်ကာ စိတ်အေးစ ပြုသွား
သည်။

တစ်ဆက်တည်းဆိုသလို သူ့ခြေရင်းခန်းဖက်က ကြမ်းတမ်းလှ

တဲ့ခြေနင်းသံ၊ မောင်ဇော်ခန္ဓာကိုယ်ကို မနိုင်လို့ပဲလား၊ မောင်ဇော်ပဲ
မှူးမှူးနဲ့ ထိုင်ချလှဲချတာလား မသိနိုင်တဲ့ လဲပြိုသံတွေပါ ကြားရတော့
အိမ်ပေါ် ရောက်သွားပြီပေါ့။

တော်ပါသေးရဲ့. . . ဒီလောက်နဲ့ ပြီးသွားလို့ဟု သူတွေ့ပြီး
နာရီကြည့်သည်၊ ဆယ့်တစ်ခွဲ။

အိပ်မှဖြစ်တော့မည်။

နိုင်မိုး မျက်စိမှိတ်ချ လိုက်ပါသည်။

“ဒီမှာ မိန်းမ. . . ငါမှူးလို့သာ မှူးတာ၊ အားလုံးသိတယ်. . .

ဒီမှာဟဲ့. . . ဒီမှာ”

“ကြားတယ်ဟဲ့”

“အေး. . . အေး. . . ကြားရင်ပြီးရော၊ မနက်ဖြန်. . . အေး. . .
ဂစ်. . . မနက်ဖြန်. . . ဆရာက ငါ့ကို ဇာတ်ဝင်ခန်းတစ်ခန်းမှာ ထည့်သုံး
မယ်၊ သရုပ်ဆောင်ခ တစ်သောင်းရမယ်၊ တစ်ပြားမှ မလျော့ဘဲ မင်းကို
အကုန်အပ်မယ်. . . ကျေနပ်လား”

“ရရင်ပြီးတာပဲ”

“ပြီးတာပဲ မလုပ်နဲ့လေ၊ မောင်ဇော် အချဉ်မဟုတ်ဘူး. . .
သဘောပေါက်လား၊ အကုန်သိတယ် အကုန်နားလည်တယ်၊ အခြေနေ
နဲ့ အချိန်ခါကြောင့် ပြာနေတာ၊ မနက်ဖြန်မှာ မောင်ဇော်ဘဝ စပြီး. . .
ယုံလား. . . အစ်. . . ဂစ်”

“ကဲ. . . နင်မအိပ်နိုင်သေးဘူးလား၊ ဒါ လူအိပ်ချိန်ဟဲ့”

“သိဒဿ်. . . ငါပြောနေတာ ငါ့မိန်းမကို ဝမ်းသာစေချင်လွန်းလို့ ပြောနေတာ”

နိုင်မိုး မျက်လုံးပိတ်နိုင်ပြီး နားမပိတ်နိုင်သဖြင့် စောင်ခြံဖွင့်ကာ ခေါင်းထောင်လိုက်သည်။

“မအေးမြနွယ်”

“ရှင်”

“မြန်မြန်ဝမ်းသာပြီး ကျေနပ်လိုက်ပါဌာ၊ မဟုတ်ရင် ကျွန်တော်လည်း အိပ်ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

“ဟော. . . တွေ့လား၊ ငါပြောတာကို ပေါင်ချိန် သဘောပေါက်တယ်၊ နင်တော်တော်ပိန်းပါလား၊ ဒီမှာ. . . ကားကြီးရိုက်မှာ. . . ကားကြီး၊ သဘောပေါက်လား အမှုန်အမွှား စမ့်စပါး ပီဒီယိုကားလေး မဟုတ်ဘူး. . . ယုံလား၊ မောင်ဇော် အချဉ်မဟုတ်ဘူး”

“ကဲ. . . ကိုဇော်၊ ရှင် မနက်ဖြန် တစ်သောင်းအပ်မယ် မဟုတ်လား၊ ကျေနပ်တယ်. . . ဝမ်းသာတယ်၊ ရှင့်ပါးစပ်ပိတ်တော့”

“ပိတ်ပြီ. . . ဒါပဲ၊ ငါလိုချင်တာ ဒါပဲ၊ အဲဒါဆို မနက်ကျရင် ငါ့ကို နှိုးကွာ၊ (၆)နာရီနော်. . . ဆရာက (၆)နာရီလောက် ထပြီး ရှုတင်ကိစ္စ ဝရမ်းရမှာ၊ အဲဒါ ငါ့ကို ပိုက်ဆံသုံးထောင်လောက် ထည့်ပေးလိုက်”

“ဘာ”

“ပိုက်ဆံသုံးထောင်လောက်လေဟာ. . . တစ်သောင်းရမှာမင်း အဲဒါလောက်”

“အဲဒါလောက် မလုပ်နဲ့လေ၊ ရှင် အိမ်မှာ ဘယ်နှစ်ပြား ထားခဲ့လို့ ဒီလောက်ပေးရမှာလဲ၊ အခု ဒီတစ်ပတ်လုံး ဘယ်လို ထမင်းစားနေရလဲ ရှင်မေးပါဦးလား. . . တောက်”

“လွယ်ပါတယ် မိန်းမရာ၊ ခေါင်းရင်းခန်းမှာ ပေါင်ချိန်ရှိပါတယ်၊ ရှိတာလေး ပေါင်လိုက်လေကွာ၊ အပေါင်ဆိုင်က (၇)နာရီမှ ဖွင့်ပေမယ့် ပေါင်ချိန် ဒီမှာ တစ်ညလုံး ရှိပါတယ်ကွာ”

နိုင်မိုး ပြူးနေသောမျက်လုံးကို အတင်းပြန်မှိတ်ပြီး နားနှစ်ဖက်ပါ ပိတ်ထားလိုက်သည်။

“ပေါင်ချိန်. . . ညီလေး. . . ချစ်ညီလေး ပေါင်ချိန်၊ ဟာ. . . အိပ်ပျော်တာလဲ မြန်လိုက်တာကွာ၊ ကဲ. . . ကဲ. . . မနက်ကျမှ နှိုးလိုက်တော့၊ အေ့. . . ငါ့လည်းအိပ်. . . အဲ. . . အဲ. . . မိန်းမ၊ ငါ. . . ငါ. . . ထမင်းမစားရသေးဘူးကွာ”

“မစားရသေးရင် အငတ်နေလေ၊ တစ်ပြားမှ မရှိလို့ ဘာမှ မချက်ဘူး”

“ဘာ. . . ခုန့်. . . ဝုန်း. . . မင်းဘာအချိုးချိုးတာလဲ!”
နိုင်မိုး တစ်ကိုယ်လုံး မြောက်တက်သွားမလား အောက်မေ့ရတော့၏။

(ဘုရားသခင် ကယ်တော်မူပါ)။

“ပေါင်ချိန်”

ကောင်တာခုံပေါ် မျက်နှာမှောက်ပြီး အိပ်ငိုက်နေသော နိုင်မိုး တစ်ယောက် ခေါ်သံကြောင့် လန့်ကာ ခေါင်းထောင်ကြည့်သည်။

“လန့်လိုက်တာ ကိုစွမ်းရာ”

“လန့်မနေနဲ့. . . ဘော့စ်က ကောင်တာခုံပေါ် အဲသလို လုပ်နေတာမျိုး လုံးဝမကြိုက်ဘူးကွ၊ အိပ်ချင် အောက်ဆင်းအိပ်. . . လာဘ်ပိတ်တယ်”

“အဲသလိုတော့ မအိပ်ပါဘူးဗျာ၊ ဒါ အလုပ်ချိန်ပဲဟာ၊ ဝါး. .

ဟား. . ညဖက်တွေ မအိပ်ရဘူးဗျ”

“မအိပ်ရအောင် မင်းက ဘာလုပ်နေလို့လဲ”

“ဘာမှမလုပ်ဘူး. . . ခြေရင်းခေါင်းရင်းခန်းတွေ အလှည့်က

သောင်းကျန်းနေလို့ ကိုယ့်အခန်းတောင် ကိုယ်မနေနိုင်ပဲ လမ်းမှာ ထွက်ထိုင်နေရတယ်”

အစွမ်း ခေါင်းကုတ်ပြီး ဘောင်းဘီအိတ်ထဲက အထုပ်ကလေးကို ကောင်တာပေါ် တင်ပေးလိုက်သည်။

“ဘာလဲ ကိုစွမ်း”

“ငါတူမ ပစ္စည်းကွာ၊ အဲသလောက် ငွေအမောင့်ကို ငါလည်း မစိုက်နိုင်ဘူး၊ သူ့လယ်ဘယ်မကောင်းအတိုင်း ပြန်ထားလိုက်တော့”

“ပြီးရင် မင်းကို ငါခိုင်းစရာရှိတယ်”

နိုင်မိုး အူလည်လည်နှင့် ဘောင်ချာနံပါတ် လေဘာကဒ် ရက်စွဲနှင့် ပက်ကင်လုပ်ကာ ပစ္စည်းသေတ္တာထဲ ထည့်လိုက်သည်။ ဒါကို အစွမ်း စိတ်ရှည်လက်ရှည်နှင့် ရပ်ကြည့်နေပြီးမှ မောင်စော အနားမှာ ရှိမရှိ ကြည့်လိုက်သည်။ မောင်စော ပစ္စည်းထိန်းအခန်းထဲ ရောက်နေမှန်း သိမှ. . .

“မနက်ဖြန်ကစပြီး မင်းနေရာမှာ ငါဝင်ထိုင်မယ်၊ မင်းလုပ်ရမယ့်အလုပ်က ဆောင်းသိက္ခာဦး ဘာလုပ်တယ်၊ ဘယ်သွားတယ်၊ ဘယ်သူနဲ့ ဆက်သွယ်ပေါင်းသင်းတယ်ဆိုတာက မင်း စုံစမ်းပေးရမယ်”

“ဟာ. . . ကိုစွမ်း၊ ကျွန်တော်မှ စုံထောက်ပညာမတတ်တာ”

“မလိုပါဘူး ပေါင်ချိန်ရာ၊ သူ အိမ်က ထွက်ကတည်းက မင်းနောက်ယောင်ခံ လိုက်သွားရုံပဲ၊ တစ်နေကုန် လုံးဝမျက်ခြည်မပြတ်အောင် တစ်ပတ်လောက် စောင့်ကြည့်ပေးရုံပါကွ. . . ဘာခက်လို့လဲ၊

၃၀ နတ်ရွာမိုး

ပြီးတော့ မင်းအဆင်ပြေအောင် ကကတစ်စီး ပုတ်ပြတ်ငှားထားပေးမယ်၊ လိုအပ်ရင် မှတ်တမ်းတင်နိုင်အောင် ဒစ်ဂျတယ်ကင်မရာတစ်လုံး ပေးလိုက်မယ်၊ ငါ့ရဲ့ဟန်းဆက်ကို မင်းယူသွားရမယ်၊ ထူးခြားမှုကို တစ်နာရီတစ်ခါ ငါ့ဆီ သတင်းပို့ . . ဒါပဲ၊ ဪ . . မင်းအသုံးစရိတ်က တစ်နေ့ကို တစ်သောင်းရမယ် . . ဟုတ်ပြီနော်”

“ကိုစွမ်းအစီအစဉ်က မဆိုးပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် အဲသလောက်ကြီး အကုန်အကျခံဖို့ လိုလို့လား”

“လိုတယ် ပေါင်ချိန်၊ ငါမတတ်နိုင်တော့ဘူး၊ သူက ငါ့အားနည်းချက်ကို သိတယ်၊ ငါက သူ့အားနည်းချက် မသိတော့ ငါ ရေရေလည်လည် ခံနေရတယ်၊ မနှစ်က ဆယ်ပုံးလောက် အမ၊ခံရတယ်၊ ဒီနှစ်နှစ်တောင် မကုန်သေးဘူး၊ ဆယ့်ငါးပုံး ရှိသွားပြီ၊ အခု ဆိုင်မှာ အိမ်က ပစ္စည်းတွေတောင် လာထားနေပြီ . . လွန်ပြီကွာ၊ သူ ဘာလုပ်ပစ်သလဲ အဲဒါသိချင်တယ်”

နိုင်မိုး ဘုမသိဘမသိ ပင့်သက်ချပြီး တရုတ်ဇာတ်လမ်းတွဲက ပြည်သူ့တရားရှင်ကြီး ဦးပေါင်ချိန်ကို သတိရသွားသည်။

စကားနောက် တရားပါ၊ ပညတ်သွားရာ ဓါတ်သက်ပါသလား မဆိုနိုင်၊ သူလည်း ပေါင်ချိန်နာမည်ကြောင့် ဝမ်းချောင်း မာဟန်နဲ့ ကုံးစွန်းခဲ့တို့ ကျန်ကျောင်းတို့ပါ ခေါ်ပြီး အမှုလိုက်ရတော့မလို့ ဖြစ်နေပေပြီတည်း။

တာဝန်ခံကြီးက ခိုင်းတော့လည်း ငြင်းလို့မရ။ ဒါပေမယ့် နေ့

တွက်ကြေးလေးကတော့ မဆိုးလှဟု တွေးကာ ချထားသော ပင့်သက်ကို ပြန်တင်ပြီး ဟူးခနဲ မှုတ်ထုတ်လိုက်တော့၏။

အချစ်မှာ မျက်စိမရှိဘူးလို့ ဘယ်သူပြောလဲ
အချစ်မှာ မျက်စိပါတယ်။

တစ်ဘဝစာ ချစ်ဖို့ ကံပါလာတဲ့ လူသားတွေကို
ဖြားယောင်းတွေ့ဆုံပေးတတ်တယ်။

ရင်ခုန်သံစည်းချက်နဲ့ ခရီးထွက်လာတဲ့စိတ်ကို
အိပ်မောချပြီး “ဟချလောင်း” လုပ်ပစ်တယ်။

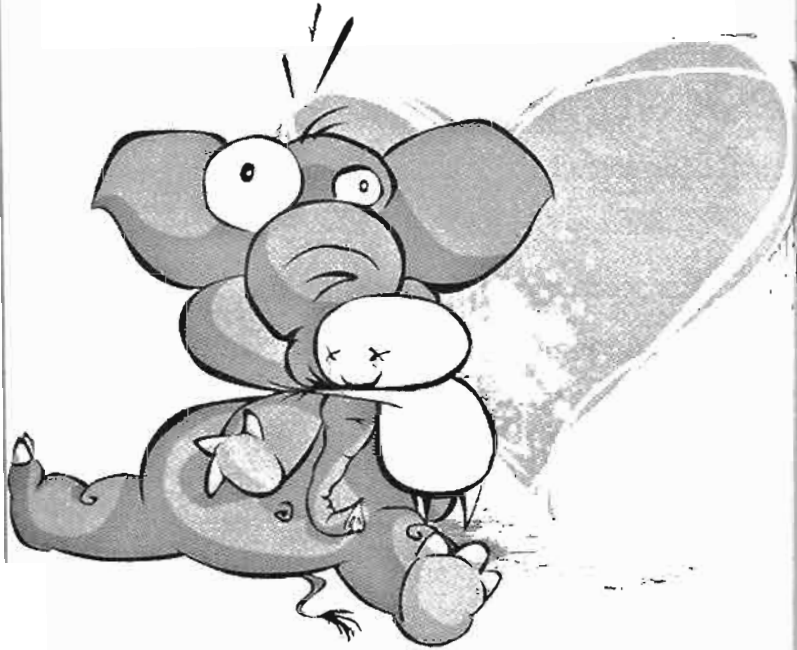
(အင့်...မင်းတို့ ချစ်လိုက်ကြပေါ့)

ကဲ...

အဲ့ဒီလို ပရိယာယ်လှလှလေးတွေနဲ့ အကွက်ဆင်တဲ့
တန်ခိုးရှင်အစစ်ဟာ

အချစ်မဟုတ်ရင် ဘယ်သူဖြစ်နိုင်မလဲ။

(ရမ်းမပြောနဲ့...သူ့မှာ မျက်စိပါတယ်)

အခန်း (ခြောက်)

တစ်

နေကုန် မီးတိုက်ပြီး တစ်ညလုံး ရေနှေးငွေ့ပေးထား
သော နွေလယ်နေ့တစ်နေ့ရဲ့ မနက်ခင်းတစ်ခုဖြစ်သည်။ နံနက်(၇)နာရီ
တိတိမှာ ဒီနေရာသို့ ကကတစ်စီးနှင့် ရောက်လာခဲ့သော နိုင်မိုး
တစ်ယောက် ကားနောက်ခန်းထဲ ထိုင်ရင်း သူ စောင့်ကြည့်နေသည့်
ခြံဝင်းအခိုင် အခန့်တစ်ခု၏ဝင်းတံခါး အတောင့်အတင်းကြီးအား
မကြာခဏဆိုသလို လှမ်းလှမ်းကြည့်လေသည်။

“အားပါး... ပျင်းစရာကောင်းလိုက်တဲ့ ရပ်ကွက်ကြီးဗျာ၊

ကျုပ်တို့ရပ်ကွက်နဲ့များ ကွာပဲ”

နိုင်မိုး ပျင်းပျင်းနှင့် သမ်းဝေရင်း ပြောလိုက်သောစကားကြောင့် ကားဆရာ လှည့်ကြည့်ကာ ပြုံးသည်။ ကားဆရာ၏မျက်နှာမှာ ဟာသ သရုပ်ဆောင် ဦးမိုးဒီ၏မျက်နှာနှင့် တူလှပြီး ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ကအစ တူနေသဖြင့် သူ့ကားစတီယာရင်က သူ့ဗိုက်နှင့် ထောက်ကာ သက် တောင့်သက်သာ လှည့်ထိုင်ချင်သော်လည်း ထိုင်မရဘဲ ရှိနေလေ သည်။

ထို့ကြောင့် ခေါင်းငဲ့ကြည့်ရင်းက. . .

“မင်းတို့က ဘယ်ရပ်ကွက်မှာ နေလို့တုန်း”

“ကညနရုံးဘေးက ရပ်ကွက်လေဗျာ”

“ဖွတ်. . . ဘာဆိုင်လဲကွာ၊ ဒါက ဆိတ်ငြိမ်ရပ်ကွက်ကွ၊ ချောင် ကျကျ ခပ်ညှည့် အိမ်တစ်လုံးတောင် သိန်းသုံးထောင်လောက် တန် တာ”

“ဟာ. . . သိန်းတစ်သောင်းဖြစ်ပစေ၊ ဒီလို တိတ်ဆိတ်ငြိမ် သက်တာကြီးတော့ မကြိုက်ပါဘူး၊ ဒီမှာ သိန်းသုံးထောင်ပေးပြီး နေမယ့် အစား သိန်းသုံးထဲ သွားနေရင် တစ်ပြားမှတောင် ပေးရမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟင်. . . မင်းနှယ်ကွာ”

“တိတ်ဆိတ်တာချင်း အတူတူပဲလေဗျာ”

“တော်. . . တော်”

ထိုအခိုက်မှာပင် ဝင်းတံခါး အတောင့်အတင်းကြီး တအိအိ

တအာအာ အသံပေးပြီး ပွင့်သွားသဖြင့် နိုင်မိုး စကားဖြတ်ကာ လှမ်း ကြည့်သည်။

ခဏကြာသောအခါ ခြံထဲမှ နို့နှစ်ရောင်(.) အမျိုး အစား ကားတစ်စီး လျှောခနဲ ထွက်လာသဖြင့် နိုင်မိုး အပြူးအပြီ လှမ်း ကြည့်သည်။

နောက်ခန်းက အတွင်းဖောက်မြင်နိုင်သောကားမျိုး မဟုတ်၍ ဘာမှ မတွေ့ရ။

ရှေ့ခန်းမှာတော့ ကုလားသွေးပါသောမျက်နှာနှင့် ယာဉ်မောင်း တစ်ယောက်နှင့် တရုတ်သွေးပါသော လူခန့်ညားကြီးတစ်ယောက်ကို သေချာတွေ့မြင်ရကာ ထိုလူခန့်ညားကြီးမှာ သူ၏လုပ်ငန်းသခင် ကျေး ဇူးရှင် ဟိုက်ဘော့စ်ကြီးဆိုက အငြင်းပွားစရာ မလိုပေ။

“အင်း. . . သူ့အဖေတော့ ထွက်သွားပြီ”

နိုင်မိုး ညည်းတွားသလို ပြောရင်း လက်က နာရီကို ကြည့်လိုက် သည်။ (၈)နာရီ။

ထိုစဉ် သူ၏လက်ထဲမှ ဟန်းဆက်က ဖုန်းခေါ်သံကြောင့် ဖွင့် ကာ နားထောင်လိုက်သည်။

“ဟဲလို. . . အမိနဲ့ရှိပါ”

“နောက်မနေနဲ့. . . သိက္ခာပြောနေတာ နားထောင်”

“အင်း. . . အဲ”

“ပါပါ၊ အခု အပြင်ထွက်သွားပြီ၊ ဦးစွမ်း ပိုက်ဆံနှစ်သိန်း

လောက် ယူပြီး အိမ်ကို လာခဲ့”

“ဗျာ . . .”

“ဘာဗျာလဲ! . . . ပိုက်ဆံနှစ်သိန်းများ ဒီလောက်လန့်နေလား၊ သိက္ခာ ကိုးနာရီ အပြင်ထွက်မှာနော်၊ မမိလိုကတော့ အကြောင်းသိမယ်”

“ဟဲလို . . . ဟဲလို . . . အာ . . . ဖုန်းချသွားပြီဟ၊ ဒုက္ခပဲ . . . သိက္ခာဆိုပါလား၊ ဘယ်က သိက္ခာ . . . အဲ . . . ဟို . . . ဟိုက ဆောင်း သိက္ခာဦး၊ ဟိုက် . . . သူပဲဟ”

နိုင်မိုး လန့်ဖျပ်ကာ ဆိုင်ကို ဖုန်းလှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“ကိုစွမ်းလား”

“အေး . . . ပြော”

“ဟား . . . ဒီမှာ ဆောင်းသိက္ခာဦး ဖုန်းဝင်လာတယ်၊ ပိုက်ဆံ နှစ်သိန်းတဲ့”

“ဟား . . . သေချင်တာပဲကွာ၊ မင်း ဘယ်လိုပြောလိုက်လဲ!”

“ဘယ်လိုမှ မပြောလိုက်ဘူး၊ သူပြောချင်တာပြောပြီး ဖုန်းချ သွားတယ်”

“အေး . . . အေး . . . ပြီးရော၊ ဘော့စ်ထွက်လာပြီလား!”

“သွားပြီ . . . လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်မိနစ်လောက်က”

“အေး . . . ရပြီ၊ ငါ ဒီကနေ ဖုန်းနဲ့ ရှင်းလိုက်မယ်၊ မင်း ဆက် စောင့်လိုက်”

“ဒါပဲနော် ကိုစွမ်း”

“အေး . . .”

နိုင်မိုး ဖုန်းပိတ်ပြီး လေပူမှုတ်ပစ်လိုက်သည်။ ထိုအခါ ကား ဆရာကြီးက . . .

“ဒီမယ် မောင်ရင်လေး”

“ဗျာ . . .”

“ငါ စပ်စုတာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ အခု မင်းတို့ လုပ်နေတာ ရာဇဝတ်မှုနဲ့တော့ ကင်းပါတယ်နော်”

“ဟာ . . . ကင်းတာပေါ့ဗျာ၊ ကင်းတာမှ ဖူဂျီနဲ့ လျှော်ထားတဲ့ ဝင်းသူဇာ ပေါ်ပလင်ပိတ်လို ဖြူလဲ့ပြီး ဖိတ်ဖိတ်လက်နေတာ”

“အရေးထဲ ကြော်ငြာက ဝင်နေရသေးတယ်၊ ရာဇဝတ်မှု ကင်း တယ်ဆို ပြီးတာပဲကွာ”

“အဟဲဟဲဟဲ . . . ဦးလေးကြည့်ရတာ လူပျိုကြီးထင်တယ်”

“အံ့မာ . . . မင်းက ဘာကြည့်ပြီး ပြောတာလဲ”

“ဪ . . . လူပျိုကြီးတွေက ဒီလိုပဲလေ၊ ရတာမလို လိုတာ မရ ဆိုတော့ စိတ်တိုလွယ်တယ် . . . စိတ်မြန်တယ်၊ အဲသလိုပေါ့”

“အံ့မာ . . . ငါက လူပျိုကြီးဆိုတာတော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ရတာ မလို လိုတာမရတဲ့ လူပျိုကြီးတော့ မဟုတ်ဘူးကွ၊ လိုကိုမလိုချင်လို့ လူပျိုကြီးလုပ်နေတာ . . . ရှင်းလား!”

“ဪ . . . ဒီလိုလား၊ ဒါဆို ဦးလေး အရွယ်ကောင်းတုန်းက အတော်စွဲခဲ့တာပေါ့”

“ဟူး... လွန်တောင်လွန်နေတာ”

“ဟိုက်ရှားပါး”

နိုင်မိုးလည်း ပျင်းပျင်းရိရိ ထိုင်စောင့်နေရမယ့်အတူ လူပျိုကြီးကားဆရာနှင့် လေပေးပြောပြပြီး အချိန်ပြန်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားလိုက်သည်။

“ငါ ငယ်ငယ်တုန်းက ရှေ့တည့်တည့်ကြည့် မင်းသားညွန့်ဝင်းနဲ့ ခပ်ဆင်ဆင်ကွ”

“ဪ... ”

“ဘေးတိုက်ကြည့်ရင် အောင်လွင်ပဲ”

“ဖြစ်နိုင်တယ်... အခုတောင် ဦးမိုးဒီနဲ့ အတော်တူတယ်”

“ဟေ့ကောင်... ဒါ အသက်ကြီးသွားလို့ကွ၊ ဟိုတုန်းက ငါက အားကစားသမားဆိုတော့ တောင့်တောင့်ဖြောင့်ဖြောင့် ဗလကောင်းကောင်း၊ သိတယ်မဟုတ်လား... အဲဒီခေတ် ခေတ်ပြိုင်မင်းသားတွေကလည်း မင်းတို့ခေတ်လို နို့မျက်ပြီး ကြီးတဲ့ မင်းသားတွေလို မဟုတ်ဘူး၊ အတောင့်အဖြောင့်ကြီးတွေ”

“ဟာ... အဲဒါတော့ ဦးလေးက နှိမ်လွန်းပါတယ်ဗျာ၊ မင်းသားလွင်မိုးတို့ ကျော်ရဲအောင်တို့ ပြေတီဦးတို့ သူတို့လည်း အတောင့်အဖြောင့်ကြီးတွေပါပဲ၊ ရန်အောင်ဆို အခန့်ကြီးတောင် ဖြစ်နေပြီ”

“ဒါက လက်ချိုးရေလို့ ရပါတယ်ကွာ၊ ပုတုတု ပိန်တိန်တိန်တွေ တစ်ပုံကြီး”

“အဲဒါမျိုးတော့ ဦးလေးတို့ ခေတ်မှာလည်း ရှိတာပဲ”

“အမယ်... မင်း မိလို့လား!”

“မမိလည်း ဇာတ်ကားကောင်းတွေ ငယ်ငယ်က ကြည့်ဖူးပါတယ်၊ မင်းသမီး ခါးတုတ်ကြီးတွေ ခေတ်စားတဲ့ခေတ်လေဗျာ”

“ဟ... အဲဒါ သူ့ခေတ်နဲ့ သူ့အခါကွ”

ဘိုးတော် နည်းနည်းမှ အလျှော့ပေးချင်ပုံမရ။ သူ့အလှည့်ကျတော့ သူ့ခေတ်သူ့အခါဟု လျှာလွှဲပစ်သည်။ နိုင်မိုးကလည်း ဒါမျိုးတော့ မခံချင်။

“ဒါဆိုလည်း ကျွန်တော်တို့ခေတ်နဲ့ ကျွန်တော်တို့လည်း အဆင်ပြေပါတယ် ဦးလေးရဲ့”

“အေး... ပြေ... ပြီးတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ရတာမလိုတဲ့ လူပျိုကြီးတော့ မဟုတ်ဘူးဟေ့၊ လိုတာလည်း မလိုချင်တဲ့ လူပျိုကြီးပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ... ဒီအရွယ် မိန်းမယူလည်း နောက်မကျသေးဘူး မဟုတ်လား”

“မင်း တော်တော်လျှာရှည်ပါလား!”

“လျှာရှည်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဦးလေးက နည်းနည်းထူးဆန်းနေသလားလို့”

“ထူးတယ်... ငါက မိန်းမ မလိုချင်ဘူး၊ ယောက်ျားပဲ ယူချင်တာ”

“ဗျာ”

“အခုတော့ ဘာမှ မလိုချင်တော့ပါဘူးကွာ၊ ငယ်တုန်းက ငယ်

စိတ်ပေါ့၊ ကြီးတော့လည်း ကြီးစိတ်ဝင်ပြီး သိပ်မဟန်တဲ့ လူ့သံသရာကို စိတ်နာနေပါပြီ”

ဦးလေးကြီး အသံနည်းနည်း ပျော့သွားသဖြင့် သူလည်း နည်းနည်းလျှော့ကာ ကိုယ်ရှိန်သတ်ထားလိုက်ရသည်။ ကျောချမ်းသလိုလည်း ခံစားလိုက်ရသည်။

“ဟော... ဟိုမှာ ခြံတံခါး ဖွင့်ပြန်ပြီကွ”

သည်တစ်ကြိမ်တော့ ခြံတံခါးသာ ပွင့်သွားသည်။ ဘာမှ ထွက်လာတာ မတွေ့သဖြင့် နိုင်မိုး စောင့်ကြည့်ရတာမျိုး သည်းမခံနိုင်တော့ဘဲ ဟံခါးဖွင့်ကာ ထွက်လိုက်သည်။ သူထွက်ကာမှ ခြံထဲက ဆလွန်းတစ်စီး ဂျိမ်းစ်ဘွန်းမောင်းနည်း မောင်းကွေ့ထွက်လာသဖြင့် သူလည်း ကားထဲ ပြန်ဝင်ပုကာ နေလိုက်ရသည်။

“ဟာ... သူ... သူပဲ ဦးလေးရေး... လိုက်... လိုက်”

“ဆင်းလိုက်ရမှာလား!”

“မဟုတ်ဘူးလေ... အဲဒီကားနောက်လိုက်၊ မြန်မြန်လုပ်ပါဗျ၊ လွတ်သွားဦးမယ်”

“ဟာ... အေး... အေးပါကွာ၊ အမလေး... ပိုက်ဆံရှာရတာ မလွယ်ပါလား”

ဦးလေးကြီး တညည်းတွားတွားနှင့် ကားစက်နှိုးကာ ဂငယ်ကွေ့ကွေ့ပြီး အရှိန်မြှင့် မောင်းလိုက်သည်။ ရှေ့က ဆလွန်းကလည်း မိန်းလမ်းမပေါ် ကွေ့ထွက်သွားတာတောင် ရပ်ကြည့်တာမျိုး မရှိဘဲ ဝေါခနဲ

တိုးကာ ထွက်သွားသည်။

“ဘုရားရေး... အဲဒီကားမျိုး လိုက်မောင်းဖို့ လွယ်ပါမလားကွာ၊ သူမောင်းတဲ့ပုံစံက မသာစာမေးပွဲ ဖြေတဲ့ပုံစံကွ ကောင်လေးရ”

“ကြိုးစားကြည့်ပါဦးဗျာ... မမိတော့လည်း တစ်မျိုးပေါ့”

သို့သော် မီးပွိုင့်ခံနေ၍ နိုင်မိုးတို့ ဖင်တိုက်ခေါင်းတိုက် အမှီလိုက်နိုင်လာခဲ့သည်။ ကားက ပြည်လမ်းအတိုင်း ဆင်းနေပြီး ကမ်းနားလမ်းရောက်မှ ပန်းဆိုးတန်းဘက် ချိုးကာ တက်သွား၍ သူတို့လည်း မျက်ခြည်မပြတ်အောင် လိုက်ကြသည်။

သိပ်အမြန်ကြီး မောင်းလို့မရနိုင်သောလမ်းဖြစ်၍ နိုင်မိုး ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရမည်။ ရှေ့ကားက ပိုလ်တစ်ထောင် ဘုရားဈေးလမ်းအတိုင်း ချိုးဝင်ကာ မြစ်ကမ်းနဖူးဖက် ထောင်ကာ တက်သွားသဖြင့် သက်တောင့်သက်သာ လိုက်သွားသည်။

သို့သော် ဆလွန်းကားလေးက မြစ်ဖက် မျက်နှာမူထားသော လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှေ့ ရပ်သွား၍ သူတို့လည်း ထိုကားကို ကျော်ကာ ဆိုင်၏တစ်ဖက်ထောင့်နား ကပ်ရပ်ထားလိုက်သည်။

သူ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ဆောင်သိက္ခာဦး၏ခြေလှမ်းများ ဆိုင်ထဲသို့ပင် လှမ်းဝင်စ ပြုနေခဲ့ချေပြီ။ ထို့အပြင် ဒီဂျစ်တယ် ကင်မရာလေး ထုတ်ကာ ထူးခြားမှုကို မှတ်တမ်းတင်ဖို့ ကြိုးစားသည်။

သူမခြေလှမ်းများ ဆိုင်ထဲမှ စားပွဲတစ်ခုရှေ့မှာ ရပ်သွားပြီး ထိုစားပွဲမှာ ထိုင်နေသော လူရွယ်တစ်ယောက်၏အားပါးတရ ကြည့်၍

ခြင်းကို ခံနေရသဖြင့် သူ့ရင်ထဲ အတော် မခံချိ မခံသာ ဖြစ်ကာသွားသည်။

မျက်လုံးအရသာခံနေသောသူကို ကြည့်လိုက်တော့ ခုခေတ် လူငယ်အများစု ရူးသွပ်ပုံဖမ်းနေသော ဒီဇိုင်းမျိုး။ လန်းတယ်ပေါ့။

နိုင်မိုး၏မျက်လုံးရိုးရိုးကြီးထဲမှာတော့ အတော်ကြည့်ရဆိုးလှသည်။ လက်မောင်းသားဖြူဖြူပေါ် တက်တူးရုပ် အပြည့်မြင်နေရ၍ ကျောတွေရင်တွေမှာလည်း ပြည့်လောက်သည်။ အရပ်မြင့်ပုံရပြီး ခန္ဓာကိုယ်ကြွက်သား ပါးလျကာ မျက်နှာပုံစံကျလေးက မဆိုးလှ။ ဒီခေတ်ကောင်မလေးတွေ အကြွေဇယားပေါ့။

နိုင်မိုးစိတ်ထဲ၌ မှင်အိုးထဲ ကျနေတဲ့ ပိုးဟပ်ဖြူလိုကောင်များ ကွာဟု မနာလို မရှုစိန်တွေ ဖြစ်လာကာ ကားထဲမှာ မနေနိုင်တော့ဘဲ .

“လာဗျာ ဦးလေး၊ လက်ဖက်ရည် ဆင်းသောက်ကြရအောင်”

“မင်းဘာသာ သွားပါကွာ၊ အမှုတွဲထဲ ငါပါ ရောပါနေပါဦးမယ်”

“အခုလည်း တွဲနေပါပြီဗျာ . . . လာပါ”

ပြောပြီး နိုင်မိုးထွက်သွား၍ ဦးလေးကြီးလည်း မထူးဇာတ်ခင်းလိုက်သလို ထွက်လိုက်လာကာ ထိုင်ကြသည်။ ဆိုင်ထဲမှာ လူသိပ်မရှိ သီချင်းဖွင့်တာမျိုးလည်း မရှိ၍ တစ်ဝိုင်းသာ ခြားသော သူတို့နေရာမှ နှစ်ယောက်ပြောဆိုနေသံကို အာရုံစိုက် နားထောင်လျှင် ကြားနေရလေသည်။

နိုင်မိုး လက်ဖက်ရည် လှည့်မှာရင်း တက်တူးမင်းသားကို မှတ်မိ

အောင် ကြည့်ထားလိုက်သည်။ ဓါတ်ပုံရိုက်လို့ မရသေး။

“ကဲ . . . အခု မောင် ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ!”

“ကျွန်မလည်း ကြိုးစားကြည့်တာပဲ မောင်ရာ”

“မောင်လည်း အဲသလို ဆင်ခြေပေးလို့ရရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲလေ”

“မောင် မခန့်နဲ့ကွာ”

“ခန့်တာ မဟုတ်ဘူးလေ၊ မောင်က ဘဝနဲ့ ရင်းနေတာ၊ အခုအခြေအနေကောင်းနေပြီ၊ ကြေအေးလွှာ ယူရုံပဲ၊ ဒါပေမယ့် သိတယ် မဟုတ်လား၊ ဒီကောင်မားသားကြီးက ရေခပ်ချင်နေတယ်၊ မောင်တစ်ပြားမှ မပါဘဲ ဘယ်လိုသွားရမလဲ”

“ကောင်းပြီလေ . . . ဒီတစ်ဆင့်ပြီးရင် ပြီးပြီပဲ . . . ရော”

နိုင်မိုး လှည့်မကြည့်ချင်သော်လည်း မရဲ၍ မျက်နှာချင်းဆိုင် အနေအထားရှိသော ဦးလေးကြီးကို အသံနှိမ့်၍ အကူအညီတောင်းရသည်။

“သူ ဘာပေးလိုက်တာလဲ!”

“သူ့လည်ပင်းက ဆွဲကြိုးကို ဖြုတ်ပေးလိုက်တာကွ၊ ဟော . . . ဟန်း . . . ဟန်းချိန်းလဲ ပါတယ်”

“ရပြီမဟုတ်လား . . . ကျွန်မ ပြန်မယ်”

“နေပါဦး . . . မင်း ဒါ ဘာအချိုး ချီးတာလဲ၊ ငါ့ကို ဘိန်းစားပေးပေးတာဆိုရင်တော့ ပြန်ယူသွားကွာ”

“ကြည့်. . . အဆင်ပြေအောင် လုပ်ပေးတော့လည်း မောင်
ဖိလွန်းတယ်ကွာ. . . ဟင့်. . . ရွတ်၊ ကျွန်မကိုလည်း ငဲ့ပါဦး. . .
ဟင့်. . . ရွတ်”

သူမငိုသံကြောင့် နိုင်မိုး၏လက်သီးနှစ်ဖက် ကျစ်လစ်ကာ သွား
သည်။ ပြီးမှ ငါနဲ့လည်း ဘာမှ မဆိုင်ဘဲနဲ့ကွာဟု ဘာသာ ဖြေလျှော့ပစ်
ရသည်။

သူမ ဆိုင်ထဲက ခပ်သွက်သွက် ငိုထွက်သွားပြီး ကားထဲ ဝင်ထိုင်
ကာ စက်နှိုးလိုက်သည်။ ပြီးမှ ဝမ်းနည်းပက်လက် မျက်ဝန်းတွေနှင့်
ခိုင်ထဲ တစ်ချက်လှည့်ကြည့်သည်။

ထိုအကြည့်ထဲမှာ သူ့ပုံသဏ္ဌာန်တချို့ ငြိပါသွားပုံရကာ သူမ
ကားဘီးလှိုင်းရင်း ပြန်ကြည့်သည်။ ထိုအကြည့်က ဟိုပုဂ္ဂိုလ်ဆီ မရောက်
ဘဲ သူ့ထံ လုံးဝပို့လွှတ်ထားကြောင်း တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားသော ဇင်ယော်
တောင် မျက်ခုံးများက ပြောပြသွားလေသည်။

သူမကားလေး မြင်ကွင်းမှ ပျောက်သွားမှ တက်တူးမင်းသား
ကြီးလည်း လျှာထိုးဦးထုပ်ဆောင်းကာ ထွက်သွားသည်။ ထိုအခါမှ
ဦးလေးကြီးက. . .

“ငါ အဲ့ဒီကောင်ကို သိတယ်ကွ ကောင်လေးရ”

“ဟုတ်လား”

“အာ. . . ငါတို့ရပ်ကွက်ထဲကပဲကွာ၊ သားအဖနှစ်ယောက်
စလုံးကတော့ ဣတ္ထိယ မှော်အောင်တယ်လို့တောင် ပြောရမလား မသိ

ဘူး၊ သူ့အဖေက စီးပွားရေးကောင်းတဲ့မိန်းမမျိုး ရှာပြီးချိုင်တာ၊
ဒီကောင်က လောင်းကစားသမား၊ ပိုက်ဆံသုံးနိုင်တဲ့ ကောင်မလေးတွေ
ရှာချိတ်ပြီး ကြိတ်ဝိုင်းလည်း ရိုက်နေတဲ့ကောင်”

နိုင်မိုးရင်ထဲ အောင့်သက်တက်လာပြီး ဆိုင်ထဲက ထွက်သွား
သော တက်တူးကောင်ကို လက်ဦးအောင် ရိုက်ပစ်ချင်စိတ်နှင့် လှည့်
ပတ် ရှာဖွေကြည့်မိသဖြင့်. . .

“ရှာမနေနဲ့. . . ဒီကောင် ဘယ်သွားမယ်ဆိုတာ ငါသိတယ်”

“ဟာ. . . အဲ့ဒါဆို ကျွန်တော့်ကို လိုက်ပို့ဗျာ”

“ဘယ်ဖြစ်မလဲကွ. . . မင်း အခုတောင် ဒေါသထွက်နေတာ၊
ပြဿနာတက်လာရင် ငါ့ကို အမှုပတ်မှာပေါ့”

“အာ. . . စိတ်ချ၊ လုံးဝ မဖြစ်စေရဘူး၊ ကတိပေးတယ်ဗျာ. . .
လုပ်ပါ”

“အင်း. . . ခက်တာပဲ၊ ငါတော့ ကျားမြီးဆွဲမိနေပြီထင်တယ်”

ထို့နောက် နိုင်မိုး လက်ဖက်ရည်ဖိုး ရှင်းပြီး ရှေ့ကနေ တက်ကြွ
ပြကာ ကားထဲ အရင်ဝင်ထိုင်သဖြင့် ဦးလေးကြီးလည်း အဝလွန်သူတို့
၏အသက်ရှူသံမျိုးနှင့် ကားထဲ ရောက်လာကာ စက်နှိုး၍ မောင်းထွက်
လာပါသည်။

“မင်း တကယ် ကတိပေးတယ်နော်”

“ဪ. . . ယောက်ျားကတိဗျာ၊ တကယ်ပါ”

“အေး. . . အေး. . . ဒါနဲ့ မင်းနဲ့က ဘယ်လိုတွေ ပတ်သက်နေလို့

လဲ၊ စပ်စုတာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ သို့သော်လည်း သိရတော့ ငါ့အတွက် အန္တရာယ်ရှိမရှိ သုံးသပ်လို့ ရတာပေါ့ကွာ”

ဆိုတော့လည်း နိုင်မိုး ပြောပြရသည်။

“ဪ... ဒီလိုလား၊ ဒီလောက်ဆို ပြဿနာ မရှိပါဘူးကွာ၊ ငါက ဟိုကောင်မလေးနဲ့ မင်းနဲ့များ ပတ်သက်နေသလားလို့”

“အကြောင်းညီညွတ်ရင်တော့ ပတ်သက်ချင်စရာပေါ့ ဦးလေး ရာ၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ်နဲ့ တန်ရာတန်ရာ တွေးတာပဲ ကောင်းပါတယ်”

“ဟေ့... လောကမှာ လူလူချင်း မတန်တာ ဘာရှိလဲဟ၊ ဟိုလူပိုးလို လူနဲ့တောင် တန်လို့ ပတ်သက်နေရင် မင်းလို လူကောင်း သူကောင်းနဲ့ ဘာမတန်စရာရှိလဲ... ကဲ”

(အင်းနော်... အဲသလို တွေးပြန်တော့လည်း ဟုတ်နေတာပါပဲလား၊ ဟာ... ဒါက ငါ့အလုပ်ရှင်ရဲ့သမီးပါ၊ တွေးမနေနဲ့)

“ကျွန်တော် စိတ်မဝင်စားပါဘူး ဦးလေးရာ၊ အခုကိစ္စကလည်း အလုပ်သဘောပါပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ!”

“ကျွန်တော်က အလုပ်သမားလေ”

“ဪ... အေး... ဒါဆိုလည်း ပြီးတာပါပဲ၊ ဒါနဲ့ မင်း ဟဲဗီး ပြီး ဟိုကြော်ငြာထဲ ပြောတဲ့စကား မှတ်မိလား”

“ဘယ်ဟာလဲဗျ”

“ဦးလေးက အတော်ပိန်းတာပဲ ဆိုတာလေ”

“ဪ... အင်း... အဲ... ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ...”

နိုင်မိုး အောက်သို့သို့နှင့် ရယ်လိုက်ရပြီး ဘိုးတော် ပွဲပြီးကာနီး တစ်လုံးကပ်ထည့်လိုက်မှန်း သိကာ မိနစ်ကိုးဆယ် ပြည့်လိုက်ရတော့ သည်။

ဖရဲသီးကို ခွဲကြည့်...
 အတွင်းသား နီရဲနေပေမယ့်
 ချိုချိုတုတ်အလုံးမှ ချိုတာ...
 ချစ်သူလည်း ဒီလိုပဲ
 မယုံရင် တွဲကြည့်လေ...
 ရင်ချင်းတွေ ဘယ်လောက်နီးနီး
 အစွဲကြီး ဘယ်လောက်စွဲစွဲ
 မြဲချင်မှ မြဲတာ...
 (ဟုတ်တယ်...ငါတို့နှစ်ယောက်
 အပေါက်ဖောက်ပြီး
 မူလီစုတ်လိုက်ကြရင်
 ကောင်းမယ်ထင်တယ်)

အခန်း (ခွန်နှစ်)

၇၇။ အရာ၏ကျေးဇူးကြောင့် နိုင်မိုးတစ်ယောက် တက်
 တူးကောင်ကို ခြေရာကောက်လာနိုင်ခဲ့သည်။ တစ်ပတ်လုံးလုံး ဆောင်း
 သိက္ခာဦး ဘယ်ချောင်ကပ်နေသည်မသိ။ နိုင်မိုးကတော့ တက်တူး
 နောက်သာ သုံးကြီးမဲကြီး လိုက်ပြီး မှတ်တမ်းခါတ်ပုံ အစုံစုံ ရယူ ကာ
 အောင်မြင်စွာ ဆုတ်ခွာလာပါသည်။

“ဒါက သော်ဇင်. . . ဆောင်းသိက္ခာရဲ့ချစ်သူ၊ ဒါက အောင်
 မြတ်၊ ဒါက နွေဦးမောင်၊ အဲ့ဒီသုံးယောက်စလုံး ဖဲသမားတွေချည်းပဲ။

ဒါ သူတို့ ထိုင်နေတဲ့ပိုင်း၊ သော်ဇင်က ဆောင်းသိက္ခာဆီက ငွေရနိုင်ဖို့ နွေဦးမောင်ကို စည်းကျော်ခိုင်းတယ်။ သော်ဇင်က ရည်းစားအလှူခံရတဲ့ ပုံစံနဲ့ နွေဦးမောင်ကို ဟန်ဆောင်ရိုက်ပုတ်တယ်။ ရဲကို အမှုဖွင့်တယ်။ နွေဦးမောင် အတွင်းလူဖြစ်နေတယ်လို့ ဆောင်းသိက္ခာကို သရုပ်ဆောင်ပြ အသိပေးပြီး နွေဦးမောင် မသေအောင် ဆေးကုသစရိတ် အဖြစ် ဆောင်းသိက္ခာဆီက ငွေလှည့်ယူတယ်။ ဆောင်းသိက္ခာကလည်း သူ့အတွက်ကြောင့် သူ့ချစ်သူ ထောင်မကျရင် ပြီးရောဆိုပြီး ကုသစရိတ် ကို တောင်းတိုင်း ထုတ်ပေးတယ်။ ဟိုကောင်တွေကလည်း ရသမျှ ဝေစားပြီး ကစားပစ်တယ်။ အဖြေက အဲဒါပဲ၊ ဟောဒီမှာ ဓါတ်ပုံတွေ အားလုံး ပုံသုံးဆယ်”

“တော်တယ်ကွာ ပေါင်ချိန်၊ ဒါမှ မင်းက လောက ပထမ နံပါတ်တစ် ပေါင်ချိန်ပဲ”

“အဲဒါ ကိုစွမ်းငှားပေးလိုက်တဲ့ ကားဆရာကြောင့်ဗျ”

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်လေကွာ. . . မင်းကြိုးစားရတာပဲ မဟုတ်ဘူးလား၊ ငါ ဒီကိစ္စ ဘေ့စ်ကို တင်ပြပြီး သိက္ခာကို ထိန်းမှ ဖြစ်တော့မယ်။ မဟုတ်ရင် ညီအစ်ကိုချင်း အထင်လွဲစရာတွေ ဖြစ်တဲ့အထိ လုပ်ငန်းငွေတွေ ဆုံးရှုံးမယ်ကွာ. . . သဘောပေါက်လား”

“ပေါက်ပါတယ်. . . ဒါပေမယ့် အဲသလို လုပ်လိုက်ရင် ဆောင်းသိက္ခာဦး ဘယ်လိုဖြစ်သွားမလဲ ကိုစွမ်း”

“ဘာဖြစ်ဖြစ်ကွာ. . . သူ့ကြောင့် ဟိုသူတောင်းစားတွေ ဖြုန်း

တီးနေတာ ငါ မခံစားနိုင်တော့ဘူး”

“အဲဒါတော့ ကိုစွမ်း လွန်တယ်”

“ဘာကွာ. . .”

“အခုက ငွေပဲ ဆုံးရှုံးတာ၊ ကိုစွမ်း အဲသလို လုပ်လိုက်ရင် တူမတစ်ယောက်လုံး ဆုံးရှုံးရလိမ့်မယ်”

“ဘာ! . . .”

“ဖြည်းဖြည်း ဘာပါဗျာ၊ သွားတွေ ကျွတ်ထွက်ပြီး လာမှန်နေပါဦးမယ်”

“ငါ မရှင်းဘူးကွာ”

“ရှင်းပါတယ်. . . အတိုင်ခံရလို့ ပါပီးဆူတာ ခံရမယ်၊ ဒေါသ အနိမ့်အမြင့်ပါ မူတည်ပြီး ခြေပါလက်ပါ ဖြစ်လာမယ်၊ အဲဒီအခါမှာ ကောင်မလေး ညစ်လုံးလုံးပြီး တစ်ခုခု လုပ်သွားမယ်၊ အနည်းဆုံး အိမ်က ထွက်သွားမယ်၊ ခိုင်ခန့်တဲ့ခြံဝင်းကြီးထဲ နေတာတောင် မလုံခြုံရင် အပြင်မှာ. . .”

“တော်တော့ ပေါင်ချိန်၊ မင်းက ပေါင်ချိန်လွန်နေပြီ၊ အဲဒါ သူ့သမိုင်းပဲ”

“မဟုတ်ဘူး. . . ကိုစွမ်းတို့ အမျိုးသမိုင်း”

“ဟေ့ကောင်. . .”

“ကျွန်တော်မှန်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့်တာဝန်လည်း ကျေပြီ၊ ငါးနာရီလဲ ထိုးပြီ၊ ကျွန်တော် ပြန်တော့မယ်”

နိုင်မိုး ပြောပြီး အပေါင်ဆိုင်ခန်းထဲမှအထွက် ဆိုင်ရှေ့ ငြိမ်ခနဲ ထိုးရပ်လိုက်သော အဖြူရောင် ဆလွန်းကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး တောင့်ခနဲ ဖြစ်ကာ အထဲပြန်ရောက်သွားသည်။ ပြီးမှ အစွမ်းဘက် လှည့်ကာ လေသံနှင့်. . .

“ကိုစွမ်း. . . အပြင်မှာ ရောက်နေပြီ”

“ဘယ်သူလဲ”

“ဆောင်းသိက္ခာဦး”

“ဟိုက်. . . ငါ. . . ငါမရှိဘူးလို့ ပြောလိုက်”

ထို့နောက် အစွမ်း၏တစ်ပေါက်ထဲသော ပြေးပေါက်ဖြစ်သော အပေါင်ခံထားသည့် ပစ္စည်းပုံတွေကြား ခိုင်ဗင်ထိုးချသွားတော့သည်။

“ဒီမှာ. . .”

“ဗျာ”

“ဦးစွမ်းရှိလား!”

“အ. . . ကျွန်တော်လည်း သူ့ကို စောင့်နေတာဗျာ၊ ဆိုင်ပိတ် မလိုဟာကို သူမရောက်သေးလို့ ဆိုင်ပိတ်လို့ မရဘူး ဖြစ်နေတယ်”

သူမ မျက်လုံးလေး ပေကလပ် ပေကလပ်နှင့် တစ်ချက်ငြိမ် သွားမှ လက်ထဲက ဟန်းဆက်ကို လက်သည်းချွန်မြလေးနှင့် တိုထိ ကစားလိုက်သည်။

“ဟဲလို. . . ပါပါးလား”

“ဒီမှာ သမီး မြင်သာဆိုင်ကို ရောက်နေတယ်၊ အခု ငါးနာရီ

ထိုးနေပြီ၊ ဆိုင်လည်း မပိတ်ဘူး၊ ဦးစွမ်းလည်း ဘယ်ရောက်နေမှန်း မသိဘူး”

အစွမ်း မနေသာတော့ဘဲ ပစ္စည်းပုံထဲက တိုးထွက်ကာ ဆိုင် ရှေ့သို့ ဒရောသောပါး ရောက်လာပြီး. . .

“ဟေ့. . . ဟေ့. . . သိက္ခာ ငါရှိတယ်၊ ပြန်ပြောလိုက်. . . ငါရှိတယ်လို့. . . ဒုက္ခပါပဲကွာ”

ထိုအခါမှ သူမ လှပစွာ ပြုံးလိုက်ပြီး ဖုန်းပိတ်ရင်း. . .

“အဟင်းဟင်း. . . သိပ်လည်း ကြောက်မနေပါနဲ့ ဦးစွမ်းရဲ့၊ ဖုန်းနေရင် ထွက်လာအောင်လို့ ခြောက်ထုတ်တာပါ. . . တကယ် မဆက်ပါဘူး”

ဒီတော့မှ အစွမ်း သက်ပြင်းချကာ. . .

“နင် တော်တော်ရှုပ်တာပဲဟာ၊ ကဲ. . . ဘာလဲ ပြော”

“ဒီဆိုင်မှာ သိက္ခာ ကြိုးနှစ်ကုံး လာထားထားတယ်၊ ဒီမှာ ဘောင်ချာ၊ အဲ့ဒီကြိုး ပြန်ရွေးမယ်”

အစွမ်း ခေါင်းကုတ်ကာ သူ့တူမကို သင်္ကာမကင်းသော မျက် လုံးတွေနှင့် ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးမှ. . .

“ကဲ. . . ပေါင်ချိန် လုပ်ကွာ၊ ဒါ VIP ပဲ”

နိုင်မိုး ခေါင်းဆတ်ညိတ်၍ ကောင်တာမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါ သည်။ ထို့နောက် သူမထံမှ ဘောက်ချာနှင့်ငွေကို စောင့်နေသဖြင့် သူမက. . .

“ဘာလုပ်နေတာလဲ... ပစ္စည်းထုတ်လေ”

“ဗျာ... ငွေနဲ့ ဘောက်ချာရောဗျ”

“ဒီမှာ... ဒါ ကျွန်မ ပါပါးရဲ့ဆိုင်း၊ အခု လာရွေးနေတာက သူ့သမီး၊ ဟုတ်ပြီနော်... ပစ္စည်းပေး”

“ဟာ... ကိုစွမ်း လုပ်ဦးဗျ၊ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမလဲ!”

“သိက္ခာ”

“ဦးစွမ်း သဘောမပေါက်ဘူးထင်တယ်”

“ငါ သဘောပေါက်တယ် သိက္ခာ၊ ကောင်းပြီ... ညည်း လိုချင်တာ ငါ ပေးလိုက်မယ်၊ ဒါပေမယ့် အထဲမှာ ငါနဲ့ ခဏလောက် စကားပြောမယ်၊ ညည်းကို ပြစရာတွေလည်း ရှိနေတယ်၊ ပေါင်ချိန် မင်းပြန်တော့”

“ဟုတ်ကဲ့ဗျာ၊ ကဲ... ဒါဆို ကျွန်တော် လစ်ပြီ”

“နေဦး... ရှင်နဲ့ကျွန်မ ရှင်းစရာ ရှိသေးတယ်၊ အပြင်မှာ ခဏစောင့်”

နိုင်မိုးရင်ထဲ ဒုတ်ခနဲ ခုန်ဆောင့်သွားပြီး အစွမ်းကို တစ်ချက် လှည့်ကြည့်သည်။ ထိုနောက်မှ အပြင်ထွက်ကာ သူမကားအနီးအထိ ထွက်သွား၍ ရပ်စောင့်နေရတော့၏။

ဆိုင်းထဲမှာ တူဝရီးနှစ်ယောက် တိုက်ပွဲတွေ ပြင်းထန်နေကြောင်း သူ ချောင်းမကြည့်လည်း သိပါသည်။ နားမထောင်လည်း ကြားရသည်။ သို့သော်လည်း ငါ့ကိစ္စမဟုတ်ဘူးဆိုသော ဖြောင်ကျကျ

ဘူးခံသည့်စိတ်နှင့် ဟိုဟိုဒီဒီ တွေးကာ သူမ ဘာရှင်းမလဲဆိုတာသာ တွေးတောနေလေသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် ရပ်ကွက်ထဲက လက်သမားဆရာ ကိုပန်းမွှေး ရောက်လာပြီး...

“ငါ မင်းအိမ် ရောက်ပြီးပြီကွ၊ မင်းမရောက်သေးဘူးဆိုလို့ လမ်းထိပ်ထွက်လိုက်လာတာ”

“ဗျာ... ဘာကိစ္စလဲ ကိုပန်းမွှေး”

“ဆိုင်းလဲ မပိတ်သေးဘူးဆိုတော့... ဒါ... ဒါလေးကွာ လုပ်စမ်း ပါဦး”

ကိုပန်းမွှေးက သူ့ဆွဲလာသော လက်ဆွဲအိတ်ကို ဖွင့်ပြပြီး...

“ငါးထောင်ပဲ လိုချင်တာပါကွာ၊ ငါ့လက်သမား ပစ္စည်းတွေက ဂျပန်ပစ္စည်းတွေချည်းပဲ၊ အနည်းဆုံး နှစ်သောင်းလောက် တန်တယ်၊ ငါးထောင်ပဲ ယူမှာပါ”

“ဆိုင်းပိတ်သွားပြီ ကိုပန်းမွှေးရ၊ မနက်ဖြန်မှ လာခဲ့ပါလား”

“လုပ်ပါ ပေါင်ချိန်ရ၊ ငါ့မိန်းမ ပိုက်နာနေပြီဟ၊ ငါ့မှာ ဆိုက်ကားခတောင် မရှိလို့ ရှိတာ ဆွဲပြေးလာရတာ”

သူ ဘာမှ မပြောချင်တော့၊ ပြောလည်း မရဘူးဆိုတာ သိနေ၍ အိတ်ထဲ ရှိသော ပိုက်ဆံထဲက ငါးထောင်ပေးကာ လက်သမားပစ္စည်း အိတ်ကို ယူထားလိုက်ရသည်။

“ဟာ... အလေးကြီးဗျ”

“ဪ... ဂျပန်အစစ်ပါဆို ကဲ... ငါသွားပြီဟေ့”

“ပေါင်ချိန်”

“ဗျာ... ဟာ... ဒေါ်တုတ်”

“ငါလည်း လုပ်ပါဦး၊ ဒီမှာ လုံချည်လေးထည်၊ နှစ်ထောင်ပဲ ယူမှာ”

“အပေါင်ဆိုင် ပိတ်သွားပြီ”

“သိတယ်... စောစောက ပန်းမွှေးကို နှင်ပြောနေတာ ကြားတယ်၊ ဘောင်ချာ နောက်မှလုပ်၊ လောလောဆယ် ပိုက်ဆံရရင် တော်ပြီ”

နိုင်မိုး ခေါင်းတွေ ကုတ်ပစ်ပြီး ဒေါ်တုတ်အိတ်ထဲ လှမ်းကြည့်မိသည်။

ဆိုင်မှာ လာထားနေကျ ထဘီတွေဆိုတာ မှတ်မိနေ၍...

“ဘာအရေးကြီးနေတာလဲ အဒေါ်ရာ၊ ဒီမှာ ကျွိုင်တွေ တက်နေတယ်”

“အမလေး... နင်တို့ကျွိုင်က ငါ့အိမ်က ကျွိုင်ကြီးလောက် မပူဘူး၊ နှစ်ထောင်မှ မရရင် နှင့်ဦးလေး ငါ့ကို သတ်ပြီး အရက်နဲ့ လဲသောက်ပစ်မှာ၊ လုပ်ပါ သားရယ်၊ အဆင်ပြေအောင် လုပ်ပေးစမ်းပါ”

နိုင်မိုး သက်ပြင်းတဟူးဟူးနှင့် အိတ်နှိုက်ရတော့၏။

“ကဲ... ရောဗျာ... ရော... ရော၊ အိတ်က ဒီမှာချထားနဲ့”

“တော်ပါသေးရဲ့... သူတော်ကောင်းလေးနဲ့ တွေ့ပေလို့”

သွားပြီ ပေါင်ချိန်ရေ”

နိုင်မိုး ဒီနေရာမှာ ဆက်ပြီးရပ်မနေရဲတော့သဖြင့် ပစ္စည်းတွေ ဆိုင်ထဲ ပို့ပြီး တက်ပုဆိုင် ဝင်ဦးမည် စိတ်ကူးခိုက် ဆောင်းသိက္ခာဦး မျက်ရည်သုတ်ထားသော မျက်လုံးတွေနှင့် ရောက်လာပါသည်။ နှာသီးဖျားလေးတွေတောင် ရဲရဲလှုပ်နေသည်။

“ရှင် ကျွန်မကို အဲဒီနေရာတွေ လိုက်ပို့ပေးနိုင်မလား!”

“ဗျာ...”

လှည့်ကြည့်မိသည့်တစ်ချက် သူမ မျက်ဝန်းထဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သိမ်ငယ်စိတ်တွေနှင့် နှစ်ဝင်ကြုံလိုကာ သွားသည်။

“ကျွန်မ အဲဒီခါတ်ပုံတွေကို မယုံနိုင်ဘူး”

“ကျွန်တော် ဘယ်လိုကူညီပေးရမလဲ!”

“မနက်ဖြန် ကျွန်မ လာခေါ်မယ်”

ထို့နောက် သူ့ကို ကျော်ဖြတ်ကာ ကားထဲ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။ ခုလို ကြည့်မိတော့လည်း မိန်းမဆိုသော သတ္တဝါ အမျိုးအစားမှာ အလွန်သနားစရာကောင်းသောသူတွေဖြစ်ကြောင်း တွေးမိသည်။

ဘယ်လောက်တောင် ခံစားနေရမလဲ။ လိမ်ညာကောက်ကျစ်မှု သက်သက် ထုံမွှမ်းထားတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်အတွက် သူမရဲ့ ဖြူစင်မှုတွေ ဘယ်လောက်တောင်များ ပေးဆပ်လိုက်ရပြီလဲ။

သူမကားလေး မြင်ကွင်းထဲက ပျောက်ကွယ်သွားမှ သူ့မှာ အတွေးတွေ အငှားနာကျင်မှုတွေ ယာယီအပေါင်ခံပေးထားရသော

ပစ္စည်းယုပ်တွေနှင့် တနင့်တပိုး ရပ်ကျန်နေမှန်း သိသွားသည်။

သူ့ထံ မျှော်လင့်မထားသော အတွေးတစ်စပါ ရောက်လာ၍
ပြုံးမိသည်။ (ဪ... ပေါင်ချိန်ဆိုတာ အသုံးချ သုတေသန ခန္ဓာ
ကိုယ်ကြီးနဲ့ လူမျိုးကို ခေါ်တွဲနာမည်များလားနော်)

၁၁ ၁၁ ၁၁ ၁၁

နောက်တစ်နေ့မနက်မှာ သူမ တကယ်လာခေါ်ပါသည်။

သူ့ ကို ခေါ်သွားမည့်ကိစ္စအား အစွမ်းနှင့် ကြိုတင်ပြောထားပြီး
ပုံရိပ် အစွမ်း က ကောင်တာခုံပေါ် အလုပ်ရှုပ်နေသော သူ့ကို လူချင်း
လာလဲသည်။

“မင်း လိုက်သွားလိုက်ကွာ၊ ပြီးတော့ မင်း ရိုက်ယူခဲ့တဲ့ခါတ်ပုံ
တွေအားလုံး သူ့မျက်လုံးနဲ့ မြင်နိုင်အောင် သက်သေထူပေးပါ”

“ဟာ... အဲ့ဒါ တစ်နေ့တစ်ရက်တည်းနဲ့ ပြီးနိုင်တဲ့ကိစ္စ မဟုတ်
ဘူးလေ”

“ငါသိတယ်... ပြီးအောင် လုပ်ပေးခဲ့၊ သူ ကျေနပ်သွားလို့
အဲ့ဒီကိစ္စတွေ ဖြတ်လိုက်ရင် ငါ ခေါင်းအေးပြီကွာ... သွားတော့”

“ဒါဆို နေ့တွက်စရိတ်လည်း အရင်အတိုင်းပဲပေါ့”

“ဟေ့ကောင်. . . ရစ်မနေနဲ့ကွာ၊ ခွီးမှပဲ သွားတော့”

“ကဲ. . . နင်တို့ကိစ္စ ပြီးဦးမှာလားဟေ့၊ ဒီမှာ ဘယ်ချိန် ထမင်း ချက်စားရမှာလဲ. . . တကတည်းမှပဲ”

ကောင်တာရှေ့ဖက် ပြန်နေကြသည့် ဖောက်သည်တွေထဲမှ စာ ခနဲ ဝါခနဲ ထွက်လာသော ဒေါ်စာဝါ၏အသံကြီးကြောင့် နိုင်မိုးတို့ လန့်ဖျပ်ကာ လူလဲကြသည်။

အစွမ်း ကောင်တာမှာ ဝင်ထိုင်သောအခါ ဖောက်သည်များ နှာ မသာမယာကြတော့ပြီ။

အစွမ်းက ပေသီး။

ပစ္စည်းဘယ်လောက်ကောင်းကောင်း ဈေး မပေး။

လာရွေးလျှင်တောင် ဘောင်ချာဖို့ ငါးဆယ်ကအစ အကြွေရ အောင် အမ်းပြီး ဖြတ်ယူသဖြင့် ဖောက်သည်တွေနှင့် မသင့်မြတ်။

ထို့ကြောင့် နိုင်မိုးထွက်လာတော့ ရင်းနှီးသူတချို့က. . .

“ဟဲ့. . . နင်က ဘယ်လဲ!”

“ကိစ္စရှိလို့ပါ”

“ရှိလည်း ငါတို့ကို ရှင်းပြီးမှ သွားပါကွ ပေါင်ချိန်ရာ၊ အဲ့ဒီ မဟုတ်သုတ်ခကောင်နဲ့ အလုပ်လုပ်လို့ကတော့ ငါ့ပါ ထည့်ပေါင်တာ တောင် ဈေးရမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဈေးမရလည်း ရွေးရသက်သာတာပေါ့၊ အဒေါ်ရယ်၊ ကျွန်

တော်က အရေးကြီးလို့ပါ”

နိုင်မိုး ခပ်သုတ်သုတ် စကားဖြတ်ပြီး ကားဆီသို့ ခပ်သွက်သွက် ထွက်ခဲ့သည်။

သိပ်လှလွန်းသော ကောင်မလေးတစ်ယောက် မောင်းသည့် ကားရှေ့ခန်းထဲ အခန့်သား ဝင်ထိုင်လိုက်သော နိုင်မိုးအဖြစ်က ဖောက် သည်တို့ အံ့အားသင့်သွားစေပါသည်။

“ဟဲ့!. . . ဟဲ့!. . . ကြည့်ကြပါဦး၊ ပေါင်ချိန်တို့ ကြီးပွားနေပုံ များ”

“အေးဟဲ့. . . ခုတလော ဒီကို ခဏခဏ လာနေတယ်”

“ပေါင်ချိန် ရည်းစားများလား!”

“ချောလည်းချော. . . ထောလည်းထော၊ ပေါင်ချိန်တို့တော့ လောလောနဲ့ နေအောင် ချစ်မှာပဲ. . . ဟိ. . . ဟိ. . . ဟိ”

“ဒေါ်ကြီး. . . အဲ့ဒါ ပေါင်ချိန်ဟာလေးလား!”

“ဟုတ်မှာပေါ့ဟဲ့”

“ဘာမှ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ အဲ့ဒါ ကျုပ်တူမ”

အစွမ်း သည်းမခံနိုင်တော့ဘဲ ကောင်တာထဲမှ ထအော်သဖြင့် အားလုံး ပါးစပ်ပိတ်ကာ ငြိမ်သွားသည်။

အစွမ်းနောက်မှာ ခပ်ကုတ်ကုတ် ရပ်နေသော မောင်စောပင် လန့်သွားလေသည်။

သို့သော် ဖြူဖြူတောင် မတေး. . . ဖြည်းဖြည်းတောင် မကုန်

၁၁၀ နတ်ရွာမိုး

သည့် ဒေါ်စာဝါက...

“ဟုတ်ရင်လည်း ပြီးတာပဲဟေ့၊ မသိလို့ ပြောကြတာ၊ ရော့... ဒါ ဘယ်လောက်ပေးမှာလဲ”

ပေါင်ချိန် ၁၁၁

ကကယ်ဆို ရွှေရောင်လွမ်းနေတဲ့လမ်းလေးထဲမှာ ချစ်သူပန်းလေးကို ဖက်ပြီး အနာဂတ်ခရီးတွေ စိတ်ကူးယဉ်၊ ချိုလွင်တဲ့ ချစ်သူရယ်သံလေး ကြားလာရတဲ့အရသာဟာ ဘယ်လောက်များ သာယာလို့က်မလဲ။

ချစ်သူရဲ့ကိုယ်သင်းနဲ့ နွေးနွေးလေးနဲ့ ကိုယ့်ရဲ့နှလုံးသွေးနွေးနွေး ရောနှောစီးဆင်းသံဟာ နတ်ပြည်မှာ စီးတဲ့ စမ်းချောင်းလေးထက် ညှင်းညှံသာယာပေ မဟုတ်လားကွယ်။

ဘယ်ဘဝပဲရောက်ရောက်ပါ။ ငါဟာ သီချင်းတက်စ အဆိုတော်ပေါက်ကလေးလို ဂီတဆရာရဲ့အတွေးအာရုံနဲ့ နှုတ်တိုက်ချပေးမယ့် သံစဉ်လှလှကို ငုံ့လင့်ရသလိုမျိုး ထာဝရ တိုးတိတ်ညွတ်နွဲ့စွာ

ခစားနေမယ်လေ။ ဒီလောက်ဆို မင်းကျေနပ်မယ် မဟုတ်လားဟင်

“ကျွန်မ လုံးဝကျေနပ်မှာမဟုတ်ဘူး ကိုပေါင်ချိန်”
(တိန်)

နောက်စေ့တည့်တည့် အုတ်ကျစ်ခဲနဲ့ အထူခဲလိုက်ရသလိုမျိုး မိုက်ခနဲ လင်းခနဲ ခံစားလိုက်ရပြီး ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ငြီးသွားတတ်သလို ဖြစ်ကုန်ကာ ယောင်နနနှင့် ဟိုဆွဲဒီဆွဲ လုပ်ရင်း ဂီယာတံပါ ဆွဲမိတော့ မလို ဖြစ်မှ သတိရကာ ကိုယ်ကို ပြင်ထိုင်လိုက်ရသည်။ သို့တိုင် ရင်ထဲ မွှောကြသွားသော ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်မှုက နှလုံးသား အဆို့ရှင်နားမှာ ဆတ်ဆတ်ခါနေဆဲ။

နေရာက ဆင်ခြေငြိမ်းရပ်ကွက်တစ်ခု၏အစွန်အဖျား လမ်းကြား တစ်ခုမှာ ဖြစ်ပြီး ထိုနေရာမှာ ကားရပ်၍ နှစ်ယောက်စလုံး ကားထဲ ထိုင်ကာ စောင့်နေကြသည်မှာ တစ်နာရီနီးပါး ကြာမြင့်သွားချေပြီ။

သူမက ကိုယ့်သောကကို ကိုယ့်ဒေါသနဲ့ ရောနှောပြီး အတွင်း ကြေကာ ငြိမ်သက်နေသည်။ သူမက မှန်အလုံပိတ်ထားသော ကားလေး ထဲ ရင်ခွန်ရနံ့တွေရဲ့ညှို့ယူဖြားယောင်းမှုထဲ ဝဲကန်တော့စုပ်သလို အစုပ် ခံရကာ မဟုတ်တာတွေ အဟုတ်ထင်ပြီး စိတ်ကူးယဉ်မိနေခြင်းဖြစ် သည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် သူမ ဘယ်အချိန်ကတည်းက ဘာတွေ ပြော နေမှန်းမသိဘဲ နောက်ဆုံးအစွန်အဖျား စကားတစ်ခွန်းကျမှ ကြားလိုက် ရကာ လန့်ဖျပ်သွားခြင်းဖြစ်လေသည်။

သူ မရဲတရဲ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဒီနေ့အတွက် ခုနစ်ပုံ မြောက် ဓါတ်ပုံကို သက်သေထူဖို့ ထိုဓါတ်ပုံအား ငေးစိုက်ကာ ကြည့်နေ သည်။ ဓါတ်ပုံထဲမှာ စုတ်ချာချာ တဲတစ်လုံး၏အတွင်းခန်းထဲ သော်ဇင်၊ အောင်မြတ်နှင့် နွေဦးမောင်တို့ ဖဲဒိုင်ကိုင်ကာ ချွေးယုံနေကြသည်။

“တောက်! . . . လူယုတ်မာ”

သူမ မခံမရပ်နိုင် မြည်တွန်းရင်း ကားထဲမှ လှမ်းမြင်နေရသည့် တဲကို လှမ်းငေးကာကြည့်သည်။

“ဒီနေ့ သူတို့ ဝိုင်းဖြစ်မယ်ဆိုတာ သေချာလို့လား!”

“ကားဆရာကြီးကတော့ တနင်္လာ၊ ဗုဒ္ဓဟူး၊ သောကြာ၊ တစ် ပတ်သုံးရက် ဒီမှာ ပုံမှန်ချိန်းပွဲရှိတယ်လို့ ပြောသွားတယ်၊ ကျွန်တော် ဒီဓါတ်ပုံရိုက်တဲ့နေ့က ဗုဒ္ဓဟူးနေ့၊ ဒီနေ့က သောကြာနေ့ဆိုတော့ လာ မှာပါ။ နည်းနည်းစိတ်ရှည်လိုက်ပါ ဆောင်းသိက္ခာ”

ထိုစဉ် တဲ၏မြောက်ဘက်ဆီမှ မောင်းဝင်းနိုင်သော မြေနီလမ်း လေးအတိုင်း High Ace တစ်စီး မောင်းဝင်လာပြီး တဲ၏ရှေ့မှာ ရပ်သွား သည်။ ထို့နောက် ကားနှင့်အပြည့် ပါလာသော ယောက်ျားမိန်းမများ ကားထဲမှ ထွက်ကာ တဲထဲသို့ အလျှိုလျှို ဝင်ကာသွားကြသည်။

ထိုလူအုပ်ထဲတွင် အရပ်မြင့်သော အသားဖြူသော တက်ကူး ရုပ်တွေနှင့် ထင်ပေါ်လှသော သော်ဇင်ကို သူ၏အဖော်နှစ်ယောက်နှင့် တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ဆောင်းသိက္ခာ မခံစားနိုင်တော့ဘဲ ကားထဲမှ ထွက်ဖို့ပြင်လိုက်သည်။

“ဘယ်လဲ. . . ဘယ်သွားမှာလဲ!”

“အဲဒီအကောင်ကို ပါးရိုက်မလို့”

“မလုပ်နဲ့”

သူမမျက်လုံးထဲ နာကြည်းစက်ဆုပ်မှု အခိုးအငွေ့တွေ ပိတ်နေသဖြင့် ဘာကိုမှ မမြင်နိုင်သလို တံခါးဖွင့်ထွက်စဉ် နိုင်မိုးလက်က သူမလက်မောင်းသား အိထွေးထွေးအား ဆုပ်ကိုင်မိသွားသည်။

“အန္တရာယ်ရှိလို့ ကျွန်တော်တားနေတာ. . . မသွားပါနဲ့”

“ရှင့်လက်ကို လွှတ်စမ်းပါ။ ရှင် ဝင်တားဖို့ ဘာအခွင့်အရေးရှိလဲ. . . လွှတ်”

နိုင်မိုး လွှတ်ပေးလိုက်ရသည်။ ထိုအခါ သူမ ခြေလှမ်းများ မုန်းတီးမှု ခါးသွားအတိုင်း လှိုင်းတံပို့ပမာ လျှောက်ကာသွားတော့သည်။

“ပြဿနာတက်တော့မယ်. . . ငါ. . . ငါ. . . ဘာလုပ်ရမလဲ!”

နိုင်မိုး ငေးကြောင်ကြည့်နေရင်းက အလိုအလျောက် ကျလာသော ဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း ကားထဲက ထွက်လိုက်၏။ လျင်မြန်လှသော သူမလက်က သော်ဇင်မျက်နှာပေါ် မိုးကြိုးပစ်သလို ကျရောက်သွားခြင်းအား သော်ဇင် အပြုံးမပျက် ခံယူရင်း သော်ဇင်၏အကြည့်များက သူမကို ကျော်ကာ နိုင်မိုးဆီ ရောက်လာသည်။

“လူယုတ်မာ. . . ကဲ. . . ကဲ”

“ဖြန်း. . . ဖြန်း”

“မောင့်ကို ရှင်းပြခွင့် မပေးတော့ဘူးလား!”

“ဖြန်း!!”

ဆောင်းသိက္ခာဦး လက်ပြန်တစ်ချက် ထပ်ဖြည့်ပြီးမှ သူမ ပခုံးပေါ်က မိန်းမကိုင်အိတ်ကို လျှောချသည်။ ထို့နောက် ဓါတ်ပုံအထပ်လိုက် ထုတ်ယူကာ. . .

“ဟောဒါက စော်ဘွားကြီးကုန်းက တည်းခိုခန်းမှာ ဇယားရှုပ်တဲ့ပုံ၊ ဟောဒါက ရှင်တို့သုံးယောက် လိမ်ဖို့ကောက်ဖို့ တိုင်ပင်ရင်း သောက်စားနေတဲ့ပုံ. . . ဟောဒါ. . . ”

သော်ဇင် သူမလက်ထဲက ဓါတ်ပုံတွေ ဆွဲလုပြီး နိုင်မိုးဆီ ပစ်ပေါက်ထုတ်လိုက်သည်။

“အဲဒါတွေအားလုံး မင်းကြိုးစားပေးတာပေါ့. . . ဒီလိုလား”

ဒီတော့မှ သူမနောက်မှာ နိုင်မိုးရောက်နေမှန်း သူမ သိသွားသည်။

“အိုး. . . သူနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး”

တဲထဲမှ ခေါင်းထွက်ပြုကြည့်နေကြသော လူစုထဲမှ အောင်မြတ်နှင့် နွေဦးမောင်တို့ ထွက်လာကာ ဆွမ်းကြီးလောင်းဖို့ ပြင်ကြသည်။

“ရှင်တို့ မဆိုင်တဲ့သူကို ဒုက္ခမပေးနဲ့နော်၊ ကျွန်မ ပြောနေတာ မရဘူးလား”

မရပါချေ။ ထိုအခါ ရပ်နေသော နိုင်မိုးအား သော်ဇင် လှစ်ခနဲ ပြေးသွားကာ ရင်ဘတ်တည်တည် ခုန်ကန်ထည့်လိုက်၏။ ထိုနောက်မှ ဒလိမ့်ခေါက်ကွေး ပစ်ကျသွားသော နိုင်မိုးအား သော်ဇင်တို့အုပ်စုက

ကမ္ဘာ့လား ခြေစစ်ပွဲ ဝင်နေသော အသင်းတွေလို အသားကုန် ခြေစွမ်း ပြကုန်ကြတော့၏။

“ဟဲ့လို့. . . 199 ပါလားရှင်၊ ဒီမှာ လူသတ်နေလို့ပါ။ အမြန် ကူညီပါရှင်. . . နေရာပြောပြပါမယ်”

၁၁. ၁၁. ၁၁. ၁၁.

နားလေထွက်တဲ့အသံမျိုးလို အသံတစ်သံမှအပ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်လှခြင်းအတွက် သူ ပတ်ဝန်းကျင်ကို သူ့စိတ်ထဲမှ ကြိတ်၍ ကျေးဇူးတင်မိသည်။ ဒီလို ငြိမ်သက်အေးချမ်းစွာ မအိပ်စက်ရသည်မှာ ကြာချေပြီ။

ထိုသို့ စိတ်ကျေနပ်မှုတွေနှင့် ညောင်းညာကိုက်ခဲလွန်းလှသော ကိုယ်ကို တစ်ဖက်စောင်းဖို့ ကြိုးစားမိမှ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး၏ နေရာ အနှံ့သို့ ဓါးလှံများနှင့် အထိုးခံလိုက်ရသလို အသည်းခိုက်သွားသဖြင့် မချိမဆန့် ညည်းညူကာ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်သည်။

(ဟင်)

တွဲလွဲဆွဲထားသော ပုလင်းတစ်လုံးဆီမှ အရည်ကြည်အား

သူ၏လက်မောင်းထဲ စီးဝင်နိုင်ရန် ပိုက်ပျော့တစ်ချောင်းနှင့် သွယ်ယူပေးထားသည်။ တစ်စက်ချင်း ကျနေသော်လည်း ထိုအရည်ကြည်တစ်စက် ကျနေသည့်အသံက သူ၏ဦးခေါင်းနံရံကို တူနှင့် အထူခံနေရသည့်နှယ် နာကျင်လွန်းလှသည်။

“ရှင် သတိရပြီလားဟင်”

ဘုရားရေး . . ဆောင်းသိက္ခာ။ ဆောင်းသိက္ခာ ငါ့ဘေးနားမှာ ဘာကြောင့် ရှိနေရတာလဲ။

သူ့မျက်လုံးအကြည့်တွေကိုလည်း ကြည့်ပါဦး။ ကိုးရီးယား ငင်းသမီးတွေ ဇာတ်ဝင်ခန်းတစ်ချို့မှာ သုံးနေကျ စကားလိုပဲ၊ သနားလွန်းလို့ ဘယ်လိုလုပ်ပေးရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူးဆိုတဲ့ အကြည့်မျက်လုံးမျိုး။

နိုင်မိုး ဘာမှ နားမလည်နိုင်သလို မျက်လုံးကို အသာအယာ ပြန်မှိတ်ပြီး ဝေဒနာကို ကြိတ်မှိတ်မျိုချကာ စဉ်းစားနေမိသည်။ ငါဘာဖြစ်သွားတာလဲ။

(ဪ)

ထို . . ဩက . . ပူပူနွေးနွေး ကုန်လွန်ခဲ့သည့် ရက်စွဲများကို အမှတ်ရသွားခြင်းဖြစ်လေသည်။ သော်ဇင်တို့ သူ့ကို ဘယ်လောက်တောင်များ ခြေစွမ်းပြခဲ့ကြပါလိမ့်။

သေအံ့မှူးမူး ဝေဒနာနဲ့ မေ့မြောသွားလောက်အောင် ဘာတွေနဲ့များ နှိပ်စက်ခဲ့ပါလိမ့်။

“ကိုပေါင်ချိန်”

“ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်တော့်ကို နိုင်မိုးလို့ပဲ ခေါ်ပါ”

“ရှင်”

“ကျွတ် . . ကျွတ် . . ကျွတ် . . ကျွန်တော်ထိုင်ချင်တယ်”

“မဖြစ်ဘူးထင်တယ် . . ဆရာဝန်က ဗိုက်က ခါးဒဏ်ရာ ချုပ်နိုး သွေးစိမ့်မှာစိုးလို့ မလှုပ်ရှားစေနဲ့လို့ မှာထားတယ်”

“ဘာ! . . ခါးဒဏ်ရာ ဟုတ်လား”

“ဟုတ် . . ဟုတ်တယ် ကိုပေါင် . . အဲ . . ကိုနိုင်မိုး၊ လူယုတ်မာတွေ ရှက်ရမ်းရမ်းပြီး ရှင်ကို မဲကြတာလေ”

နိုင်မိုး ညစ်ကျယ်ကျယ် ပြီးကာ မျက်လုံးမှိတ်သွားသည်။ အဲ့သလောက်တောင် ဖြစ်ခဲ့တာကိုး။

“ကျွန်မ 199 ကို အချိန်မီ အကြောင်းကြားနိုင်ခဲ့လို့ သူတို့လည်း အရေးယူခံနေရပါပြီ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒါတွေအားလုံး ကျွန်မကြောင့်ပါ၊ ရှင်က ခါးခွတ်ရာ လက်ဝင် . . ”

“မဟုတ်ဘူး ဆောင်းသိက္ခာ၊ အငှားဗိုက်နဲ့ ခါးထိုးခံတာ”

“ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်”

“ရပါတယ် . . တရုတ်ဇာတ်လမ်းတွဲထဲက ဦးပေါင်ချိန်ရော လူငယ်ပေါင်ချိန်ပါ ဇာတ်မသိမ်းမချင်း ခံခဲ့ရတယ်လေ၊ ဒီနာမည်ရဲ့ ပညတ်သဘောနဲ့ ဓါတ်အကြောကို ဇွဲကောင်းကောင်းနဲ့ ကုန်းခံပြီးမှ စံရတာ၊ စံတယ်ဆိုတာလည်း နာမည်ကောင်းလေး တစ်ခုတည်းပါ။

ကျန်တာ နဂိုရ်အတိုင်းပါပဲ၊ အဲဒါကြောင့် ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်တော့်ကို ပေါင်ချိန်လို့ မခေါ်ပါနဲ့”

သူမ ပြုံးပြီး ခေါင်းညိတ်တာလေး မြင်ရ၍ နိုင်မိုး ဝေဒနာ တဝက် သက်သာသလိုလို ရှိသွားသည်။

“ဒါ ဘယ်နေရာလဲ ဆောင်းသိက္ခာ”

“ရွှေတိုင်လေ... ဪ... ကိုနိုင်မိုးကို ပြောရဦးမယ်၊ ရှင် သတိရရင် မှုခင်းတပ်ဖွဲ့ဝင်တွေ ရောက်လာပြီး ရှင်ဆီက သက်သေယူ လိမ့်မယ်၊ အဲဒီအခါ ကျွန်မအတွက် ငဲ့တာမျိုး လုံးဝမလုပ်ဘဲ ရှင်သိ သလောက် အကုန်ပြောပေးပါ”

သူ ခေါင်းညိတ် ခေါင်းခါခြင်း မရှိဘဲ သူမအား တိတ်ဆိတ်စွာ ငေးကြည့်နေမိသည်။ သူ လုံးဝမျှော်လင့်မထားသောတစ်ခုမှာ သူမ လုံးဝမျက်နှာလွဲမသွားဘဲ သူ၏အကြည့်အား ရဲဝံ့စွာ လက်ခံထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ခဏကြာမှ သူမ ပြုံးကာ...

“ရှင်က အတော်ဖြူစင်တာပဲနော်၊ ကျွန်မကို ကြည့်တဲ့ မျက်လုံး တွေထဲမှာ အဖြူချည်းသက်သက် ကြည့်တတ်တဲ့ မျက်လုံးမျိုးကို ခုမှ မြင်ဖူးတယ်... အဟင်းဟင်း”

“ဆောင်းသိက္ခာ သိပ်တော်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“ကျွန်တော့်အကြည့်ထဲမှာ ဆားတွေ အချို့မှုန့်တွေ မပါအောင် ကာကွယ်တတ်တယ်ဗျ”

“အခစ်ခစ်... ကိုနိုင်မိုးက ရယ်စရာလည်း ပြောတတ်တယ် နော်... အဟင်းဟင်း”

ထိုအခိုက် တာဝန်ကျသူနာပြုနှင့် ဆရာဝန် အခန်းထဲ ဝင်လာ သဖြင့် နိုင်မိုးစိတ်ထဲ မြုပ်နေသော သေအံ့မှူးမှူး ဝေဒနာများ ပြန်ပေါ်လာ ကာ ညည်းတွားမိတော့၏။

“အား... ကျွတ်... ကျွတ်... ကျွန်တော် မသေချင်ဘူးနော် ဒေါက်တာတို့၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ကျွန်တော့်အသက်လေး ကျွန်တော့်လက်နဲ့ ဆုပ်ထားပါရစေဗျာ”

“စိတ်ချပါဗျာ... ခင်ဗျားမတော်တဆ အသက်ထွက်သွားရင် တောင် ကျွန်တော် အသက်အသစ်ပြန်ထည့်ပေးပါမယ်”

ဆရာဝန်နှင့်လူနာ အတွဲညီသွား၍ အားလုံးပြုံးကြသည်။ နိုင်မိုး ကတော့ သူမ၏အပြုံးကိုသာ အမိအရ လှမ်းဆွဲထားလေသည်။

ချစ်သူရှိချိန်
 နှလုံးအိမ်ထက်
 တိမ်ဝက်လမင်း
 ညအလင်းပြာ
 ရင်ကိုဖြာမှ
 အိပ်မက်လှသည်
 ငါ့အား နီးထစေပါတော့...

အဆန်း (၅၈)

၆၅ ဂုံတိုင် အထူးကုဆေးရုံကြီးမှာ ဆယ့်ရှစ်ရက်ဆိုသော
 အချိန် ကာလက သူမနှင့်နိုင်မိုးတို့ ရင်းနှီးမှု အခွင့်အလမ်းအား
 ပန်းတစ်ပွင့်နယ် နူးညံ့စွာ ပွင့်သစ်စေခဲ့တာ အမှန်ပင်။

သူမအတွက် ဝတ္တရားရှိသည်ဆိုသော အဓိပ္ပါယ်တစ်ခုကို
 လေးနက်စွာ ဖော်ဆောင်နေသကဲ့သို့ နိုင်မိုးအတွက်လည်း လိုအပ်သည်
 ထက် ပိုမိုပြည့်စုံစွာ ဂရုစိုက်ပေးရှာသော သူမအပေါ် အားနာစွာ လိုက်
 လျောခဲ့ရသည်။

“ရှင်ဖောက်သည်တွေကတော့ ရှင်ကို မျှော်နေကြပြီ”

“ဟုတ်လား.. . ဆောင်းသိက္ခာ ဆိုင်ကို ရောက်လို့လား!”

“အခု ကျွန်မ အဲဒီမှာ ဆိုင်ထိုင်နေတာ တစ်ပတ်ရှိပြီလေ၊ အဲဒါကြောင့် ဒီကို ညနေမှ ရောက်ဖြစ်တာပေါ့”

“ဟင်.. . ကိုစွမ်းကရော”

“ဦးစွမ်းကို ပါပါးက သူ့အနား ခေါ်ထားလိုက်ပြီ၊ အဟင်း.. . ဟင်း.. . ကျွန်မလည်း သူ့ကို ငွေညှစ်စရာ မလိုမှတော့ သူလည်း ပါပါးမသိအောင် ကပ်လို့ ဘယ်ဖြစ်ပါတော့မလဲ၊ အခုလောလောဆယ် မြင်သာဆိုင်နဲ့ ဒဂုံထဲက ဆိုင်တွေကိုတော့ ကျွန်မပဲ တာဝန်ယူထား တယ်၊ ပြီးတော့ ကိုနိုင်မိုးလဲ မနက်ဖြန် ဆင်းနိုင်ပြီလို့ ဆရာဝန်ကြီးက ပြောလိုက်တယ်.. . သိလား”

နိုင်မိုး ခေါင်းညိတ်သည်။ ပထမတော့ ညနေတိုင်း ရင်ခုန်သံ မျှော်ရတဲ့ ဝတ္ထုရားလေး ဘယ်တော့များ ဆုံးရှုံးမလဲလို့ ခြောက်အိပ်မက် မက်နေခဲ့ရသည်။ ခုတော့ ရင်ခုန်သံက မိုးလင်းမိုးချုပ် မျှော်စရာမလိုဘဲ အနားမှာ ရှိနေတော့မည်ကို သိကာ ပြုံးမိလေသည်။

“ကိုနိုင်မိုး ဘာသဘောကျလို့လဲ!”

“ဗျာ.. . ”

“ဪ.. . ပြုံးနေလို့ မေးမိတာ”

“အဟင်းဟင်း.. . ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး၊ သဘောကျလို့ပါ”

“အင်းလေ.. . ဘာသဘောကျတာလဲလို့”

“ကျွန်တော် သဘောကျတာ ပြောခွင့်ရှိပါမလား”

နိုင်မိုးက ထိုစကားအား သူမမျက်နှာ တည့်တည့်ကြည့်ပြီး မေး လိုက်မိသည်။ ထို့အပြင် သူ၏အကြည့်ထဲ ငဝိတွေ ဆားတွေ ပါသွားပုံ ရပါသည်။ ငရုတ်သီးတောင် ပါချင်ပါဦးမည်။

သူမမျက်နှာနုနုလေး ပူစပ်ပူလောင် ဖြစ်သွားပြီး ချက်ချင်း အကြည့်လွဲပစ်သည်။

ဘုရားရေး.. . စိတ်ဆိုးသွားပြီလားဆိုသော ပူပန်မှုမျိုးဖြင့် လွဲထားသော သူမမျက်နှာအား မြင်အောင် လိုက်ကြည့်သည်။

(အလိုလေး.. . ပြုံးနေတယ်ဟ)

နိုင်မိုး အားတက်သွားသလို နှလုံးသွေးတွေပါ နွေးခုန်တက်လာ ပြီး.. .

“ကျွန်တော် ပြောခွင့်ရှိလား ဆောင်းသိက္ခာ”

“မသိဘူးလေ.. . ဘယ်သူက ပိတ်ပင်ထားလို့လဲ!”

“ဆောင်းသိက္ခာလေ”

“ဟင်.. . ”

လဲ့ခနဲ ရောက်လာသော မျက်ဝန်းတွေထဲ နိုင်မိုး အငမ်းမရ ခုန်ချပစ်လိုက်သည်။

“ရှင်မှာ တားဖို့ အခွင့်အရေးမရှိဘူးလို့ သတ်မှတ်ထားမှတော့ ပြောဖို့အခွင့်အရေးရော ရပါမလား.. . အဲဒါကြောင့်ပါ”

“အဲဒါက အဲဒီအချိန်တုန်းက မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါဆို ဘာလို့ ပလ္လင်တွေ ခံနေရတာလဲ၊ ပြောစရာရှိ မြန်မြန် ပြော”

“ကျွန်တော် ဆောင်းသိက္ခာကို ချစ်တယ်”

“အိုး... ”

လန့်ဖျပ်အော်ပြီး ထပြေး၍ နိုင်မိုး လှမ်းဆွဲထားလိုက်သည်။

“အခုမှ ချစ်တာမဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော့်ဆီမှာ ကြိုးတွေ လာ ထားကတည်းက ချစ်သွားတာ၊ အဲဒီတုန်းက ဒါဟာ မစားကောင်းတဲ့ သီးသီးဆိုပြီး စားလို့ကောင်းတဲ့ သံပရာသီး ရှောက်သီးတွေချည်း လှိမ့် စားနေရတာ သွားတွေလည်း ကျိန်းလှပါပြီ ဆောင်းသိက္ခာရယ်”

သူမ တခါခါ ရယ်ပါသည်။ ထို့နောက်မှ သူမလက်ကို ညင်သာ စွာ ရုန်းထွက်ပြီး...

“ရှင် ကျွန်မကို မရွံ့ဘူးလားဟင်”

“ဘာ... ဘယ်လို ဆောင်းသိက္ခာ”

သူမ ပင့်သက်ပါးပါး ရှိုက်သွင်းရင်းက...

“မရှက်တမ်း ဝန်ခံရရင် ကျွန်မ သော်ဇင်နဲ့ ချစ်သူဘဝမှာ ဘာမှမကျန်အောင် ဆုံးရှုံးခဲ့ရတယ်၊ အရှက်၊ သိက္ခာ၊ မာန၊ ငွေကြေး၊ အချစ်၊ အားလုံး... အားလုံးပါပဲ၊ အဲသလို လူတစ်ယောက် စွန့်ပစ်ခဲ့တဲ့ သူဟာ ဘယ်များ မက်မောစရာ ကျန်သေးလို့လဲဟင်”

နိုင်မိုး မပြောဘဲ သူမကိုယ်လုံးလေးအား တယုတယ ဆွဲယူကာ

ပွေဖက်ထားလိုက်သည်။ သူမ လုံးဝရုန်းဖယ်ခြင်း မရှိသည့်အတွက် လည်း ဝမ်းသာမိလေသည်။ ထို့နောက်မှ ချစ်သူကြားရရုံ စကားသံလေး နှင့်...

“ကျွန်တော့်အတွက် မက်မောစရာဆိုလို့ တစ်ခုပဲ ရှိတယ် ဆောင်းသိက္ခာ၊ အဲဒါက အချစ်ပဲ၊ ချစ်သူကို နူးညံ့သိမ်မွေ့စွာ ချစ်ခွင့် ရခြင်းတစ်ခုထက် ဘာမှပိုပြီး မက်မောစရာ မရှိတာဟာ ကျွန်တော့် အတွက် တစ်ခုတည်းသော မြတ်နိုးဖွယ်ရာပါ၊ အဲသလောက်ဆိုရင် ဆောင်းသိက္ခာ နားလည်မှာပါနော်”

သူမ ခေါင်းညိတ်ကြောင်း ရင်ညွန့်အထက်က တိုးတိုက်မှုဖြင့် သိလိုက်သည်။

“ကျွန်မကို လွှတ်ပါတော့”

“ကျွန်တော့်အချစ်ကို လက်ခံမယ် မဟုတ်လားဟင်”

“စဉ်းစားခွင့်တောင် မပေးတော့ဘူးလား”

“ကျွန်တော့်မျှော်လင့်ချက်တွေ လွဲထွက်မသွားဘူးဆိုရင် ကြိုက် သလောက် စဉ်းစားပါ”

“မလွဲဘူး... စိတ်ချ”

“အိုခေ... ဒါဆို ခဏ”

“ဟေ့ကောင်... လွှတ်တော့ကွ၊ နောက်မှာ ဘော့စ်ပါလာပြီ”
အစွမ်းအသံနှင့် မျက်နှာကို သရဲမြင်သလို မြင်လိုက်ရ၍ နိုင်မိုး လန့်ကာ လွှတ်ပစ်သည်။

“မဆိုးဘူး... မင်း ယောက္ခမအပေါ်မှာတော့ ကြောက်တတ်သားပဲ၊ ဘော့စ်က မနက်ဖြန်မှ လာမှာ”

“ဟာ... ကိုစွမ်း နောက်တယ်ဗျာ”

“ဟာ... အဲဒါ ငါ့တူမဟ မသာလေးရဲ့၊ ငါ့မျက်နှာက မင်း ဦးလေးမျက်နှာနဲ့ အတူတူပဲ”

“ဦးစွမ်း နေခဲ့မလား၊ သိက္ခာ ပြန်တော့မယ်”

“အံ့မာ... ခုမှ ကျောက်ချဉ်ယောင် ဒုတ္တယောင် ဆောင်မနေနဲ့၊ အတူတူ ပြန်မယ်၊ ငါ အခု တက္ကစီနဲ့ လာတာ”

သူမ မပြန်သော်လည်း ရှက်မွန်ကာ အခန်းအပြင်သို့ ထွက်သွားပါလေသည်။

၁၂၉

ပေါင်ချိန်ပြန်လာပြီဆိုသော သတင်းက ရပ်ကွက်ထဲ တမ

ဟုတ်ချင်း ပျံ့နှံ့သွားကာ မနက်ခင်း ဆိုင်ဖွင့်သည်နှင့် ဆိုင်ရှေ့သို့ ရပ်ကွက်ထဲမှ ဖောက်သည်များ အံ့အံ့ထကာ လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။

“ကဲ... ကဲ... ဘယ်သူ့အလှည့်က အရင်လဲ၊ ကြားမဖြတ်နဲ့ နော်”

“ဟဲ့အကောင်... နင့်ဆိုင်ရှေ့ လာရပ်တိုင်း ပေါင်နှံဖို့များ ထင်နေလား ပေါင်ချိန်ရဲ့၊ နင် မသာပေါ်ပြီထင်လို့ ငါတို့တွေ ရင်တမမနဲ့ သတင်းစောင့်နေရတာ၊ အခု နင့်အခွက်ကြီး ပြန်တွေ့ရပြီဆိုလို့ ဝမ်းသာ အားရ လာကြည့်ကြတာဟဲ့... သိပြီလား”

ဒေါ်ဝတ်တံ စကားဆုံးသည်နှင့် အားလုံး ဝါးခနဲ ရယ်ကြ၍

နိုင်မိုး ရှက်ပြီး နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်တော့ သူမ မျက်နှာကို လက်ဖုံးလေး ကာပြီး ပြုံးရယ်နေပြီးမှ လေသံနှင့် . . .

“ကျေးဇူးတင်တဲ့အကြောင်း ပြောလိုက်ဦးလေ”

ဒီတော့မှ နိုင်မိုး မျက်နှာပူနှင့် ပြန်လှည့်ကြည့်ပြီး . . .

“အခုလို သတင်းလာမေးပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ . . . တကယ်ပါ။ အားလုံးနော် . . . အားလုံးကို ကျေးဇူးတင်တာ”

ထိုအခါ ဒေါ်စာဝါက . . .

“အေး . . . အဲ့ဒါဆို ငါတို့ သိချင်တာလေးလည်း ပြောဦး”

“ခင်ဗျာ . . . အဒေါ်က ဘာသိချင်လို့လဲ!”

“နင်တို့ကိစ္စက ဘယ်တော့လဲ!”

“ဗျာ . . . ဘယ်ကိစ္စကို မေးတာလဲ!”

“အောင်မာ . . . ပေါင်ချိန်ရယ်၊ အခုမှ လာပြီး ရူးချင်ယောင်ဆောင်မနေနဲ့၊ ဟိုကောင်မလေးနဲ့ နင်နဲ့ကိစ္စကို ပြောနေတာ”

“အာ . . . ဒုက္ခပဲ၊ မိုးကြိုးတွေ အတောင့်လိုက် ပစ်ကုန်တော့မှာပဲ၊ အဲ့ဒါ ကျွန်တော့်အလုပ်ရှင်ဗျာ . . . ဒုက္ခပဲ”

နိုင်မိုး သူမကို အားနာပြီး လှည့်ကြည့်တော့ အတွင်းဖက် လှည့်ဝင်ပြေးသဖြင့် . . .

“အဒေါ်တို့နဲ့တော့ ဒုက္ခပဲဗျာ၊ ဟိုမှာ ရှက်သွားပြီ”

“ဟဲ့ . . . ငါတို့က မောင်စောကို အကုန်မေးပြီးပြီ နင်က အရင်စကြိုက်တာဆို”

“အဲဗျာ . . . ဒီ . . . ဒီမှာ ကျေးဇူးပြုပြီး . . .”

“ဟဲ့ . . . ဘာမှလာပြီးကျေးဇူးပြုမနေနဲ့၊ ငါတို့က ဝမ်းသာလုံးဆိုပြီး လာမေးတာ၊ မကျေနပ်ရင် လဲသေလိုက်ဟေ့”

“ဟုတ်တယ် . . . ဟုတ်တယ်”

ထိုစဉ် ဆိုင်ရှေ့သို့ ငြိမ်ခနဲ ရောက်လာသောကားကို ကြည့်ပြီး မျက်လုံးပြူးသွားကာ . . .

“ဒီ . . . ဒီမှာ . . . လမ်းနည်းနည်းဖယ်ပေးကြပါလားဗျာ”

“ဘာလဲ . . . နင့်ကောင်မလေး ရှက်ပြီး ပြန်ပြေးမလို့လား ပေါင်ချိန်ရယ် . . . နင် အပိုတွေ သိပ်လုပ်တာပဲ၊ နောက်ဆုံးတော့ လင်မယားဖြစ်တာပဲ မဟုတ်လား!”

“အဒေါ် . . . နောက် . . . နောက် . . .”

“ဟေ့ . . . နောက်တွေရှေ့တွေ လုပ်မနေနဲ့ . . . အခုပြော၊ နင်တို့ ဘယ်တော့ ယူကြမှာလဲ!”

နိုင်မိုး ဘယ်လိုမှ ရှင်းလို့မရတော့သလို ခေါင်းတွေ ကုတ်ပြီး

“နောက်မှာ သူဌေး ဝင်ဖို့စောင့်နေတယ်၊ လမ်းဖယ်ပေးကြပါလို့ ပြောနေတယ်လေဗျာ”

ထိုအခါမှပင် အားလုံးလှည့်ကြည့်ပြီး ဝင်ပေါက်နေရာကို ဖယ်ကာ တိုးကပ်ရပ်ကြသည်။ ဒါတောင် ဒေါ်ဝတုတ်က . . .

“ဟဲ့ . . . ကုလားမ၊ ဟိုမှာ ပေါင်ချိန်ယောက်မ ဝင်မလို့ လမ်းဖယ်ဆိုတာ”

နိုင်မိုး တံခါးပြေးဖွင့်နေရသော်လည်း ဝိညာဉ်ကပဲ ဖွင့်ပေးတာလား၊ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးသက်သက် လုပ်နေတာလားဆိုတာ သူ့ဘာသာ မသေမချာကြီးဖြစ်ကာ ရေနစ်ထားသူတစ်ယောက်လို ပြာနှမ်းတုန်ခါနေလေသည်။

“သိက္ခာရော . . .”

“အ . . အထဲမှာ . . ပစ္စည်းထိန်းခန်းထဲ . . လိုက် . . လိုက်စစ်နေပါတယ် အန်ကယ်”

“ခေါ်လိုက်ကွာ”

အတွင်းခန်းဖက်မှ ခေါင်းပြူကြည့်နေသော မောင်စောအား နိုင်မိုး မေးဆတ်ပြလိုက်၍ မောင်စော လှစ်ခနဲ လှည့်ပြေးဝင်သွားသည်။ သူကတော့ ယဇ်ပလ္လင်ပေါ် တက်ရတော့မည့် အပြစ်သားတစ်ယောက်လို သူဌေးရှိနေသောစားပွဲဘေးမှာ ခပ်ကုတ်ကုတ်လေး ရပ်ကျန်ခဲ့မိသည်။

“မင်းရဲ့မျှော်လင့်ချက်က ဘာလဲ ပေါင်ချိန်”

ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာသော သူဌေး၏စကားသံကြောင့် နိုင်မိုး လန့်တုန်ကာသွားပြီး ပြန်မေးသည်။

“အန်ကယ် ဘာကိုဆိုလိုတာလဲခင်ဗျာ”

ထိုအခိုက်မှာပင် ဆောင်းသိက္ခာဦးပါ အနားသို့ ရောက်လာသဖြင့် သူဌေးက . . .

“ငါ့သမီးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မင်း ဘာတွေ ဘယ်လောက်မျှော်လင့်

ထားသလဲလို့ မေးတာလေ၊ ဥပမာ - ငါသာ သူဌေးသမက်ဖြစ်ခဲ့ရင် ဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်မျိုးပေါ့”

သူမ ခေါင်းကို ငုံ့ချပစ်ကာ နိုင်မိုးကို မသိမသာ လှမ်းကြည့်သည်။ ယောက်ျားတွေများ အတော်အံ့သြစရာကောင်းလှသည်။ စောစောတုန်းက သူဌေးကို သရဲကြောက်သလို ကြောက်နေပြီး ဆောင်းသိက္ခာဦး အနားကို ရောက်လာတော့ သူ့ကိုယ်သူ ဆယ့်နှစ်ပွဲ အောင်ခဲ့တဲ့ စစ်သူကြီးလို ကိုယ်ကို မတ်ထားသည်။ စိတ်ထဲမှာလည်း . . . အားလုံးသိနေပြီမို့လို့ မထူးတော့ဘူး ဟူသည့်စိတ်မျိုး မွေးကာ ကိုယ့်အတွက် အဖြေမှန်နှင့် အနီးစပ်ဆုံးဖြစ်အောင် ပြင်ဆင်ထားလိုက်သည်။

“ငါမေးတာကို မင်း မဖြေနိုင်ရင် ငါပြောတာကို နားထောင်ကွာ”

“ကျွန်တော်ဖြေနိုင်ပါတယ်”

ဆောင်းသိက္ခာဦး လန့်ပြီး လှည့်ကြည့်သည့်ပုံမျိုး လှမ်းကြည့်စဉ် သူလည်း စကားအစကို ရှာသလိုမျိုး အပြင်ကို တစ်ချက်ငေးမိသည်။ စောစောက ဝက်ခြံဘေးနား ပြုနေသော ဒေါ်ဝတုတ်တို့လူစု လမ်းတစ်ဖက်က မိလုံးဆိုင်ထဲ ရောက်နေကြ၍ သာ တော်တော့သည်။

“ကျွန်တော့်မျှော်လင့်ချက်ထဲမှာ ဆောင်းသိက္ခာဦးနဲ့ ချစ်သူဖြစ်ချင်တယ်၊ ပြီးတော့ ဘဝတစ်သက်လုံး အကြင်လင်မယားအဖြစ် ပေါင်းသင်းသွားချင်တယ်၊ အဲဒီမျှော်လင့်ချက်နဲ့အတူ သားရေပေါ်အိပ်သားရေနား စားတဲ့အကောင်ဆိုတဲ့ အန်ကယ်ရဲ့ ဒေါသနဲ့ ကျွန်တော့်ကို

ခွေးမောင်းသလို မောင်းထုတ်ပစ်မယ့် အပြစ်ပေးခြင်းမျိုးကိုလည်း မျှော်လင့်ထားပါတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ... အချိန်တန်ရင် သူ့ပိုင်ဆိုင်မှုတွေ ငါအကုန် ရလာမှာပါကွာ... ဒီအဘိုးကြီး သေမကြာ နေမကြာပါ။ ငါ ဘယ် လောက်သည်းခံပေးရမှာမို့လို့လဲဆိုတဲ့စိတ်မျိုး မွေးထားလို့လား”

“အဲ့ဒီပုံပြင်တွေ အရမ်းဟောင်းနေပါပြီ အန်ကယ်၊ ကျွန်တော် ကို ဆောင်းသိက္ခာဦးနဲ့သာ လက်ထပ်ပေးပါ။ အဲ့ဒီနေ့မှာပဲ အန်ကယ်ရဲ့ ပိုင်ဆိုင်သမျှအားလုံးကို နိုင်ငံတော်ဘဏ္ဍာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ လူမှုရေးအသင်း အဖွဲ့မှာဖြစ်ဖြစ်၊ ဒါမှမဟုတ် သာသနာရေး အကျိုးပြုလုပ်ငန်းမှာပဲ ဖြစ်ဖြစ် အကုန်အစင် လျှူဒါန်းပစ်လိုက်ပါ။ လူချည်းသက်သက် ကျန်ခဲ့ တဲ့ ဇနီးနဲ့ယောက္ခမကြီးကို ရိုးသားကောင်းမွန်စွာ ကျွေးမွေးစောင့် ရှောက်ပျံ့မယ်ခင်ဗျာ”

“အဟက်ဟက်... မင်းပြောတဲ့ပုံပြင်က ပိုဟောင်းတာက ပေါင်ချိန်ရဲ့ အေးလေ... ဒါက မင်းရဲ့အရိုးခံဝီဇာပါ ကောင်းပါတယ်၊ ငါ့သမီးမှာ ဒီလို ရိုးသားတဲ့ ချစ်သူယောက်ျားမျိုးလည်း ရှိတာကို သိရတဲ့ အတွက် ဂုဏ်ယူမိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်ကွာ... ငါ့ရဲ့ဘဝတစ်လျှောက် လုံးကို လောဘနဲ့ ထူထောင်ခဲ့တာဆိုတော့ မင်းလို လောဘမရှိတဲ့လူကို သမက်တော်မိရင် ဘဝတွေ ပြောင်းပြန်ဖြစ်ကုန်တော့မှာလေ၊ အဲ့ဒါ ကြောင့် ငါ့သမီးကို မင်းနဲ့ မပေးစားနိုင်ဘူးကွာ... ဟုတ်ပြီလား”

“ပါပါ... ”

ဆောင်းသိက္ခာ စစ်ကူဝင်ဖို့ ပြင်သော်လည်း အဆင်မပြေပါ။

“သမီးမှာ ကိုယ်ပိုင်ဆုံးဖြတ်နိုင်တဲ့အခွင့်အရေး မရှိတော့ဘူး ကွာ၊ အဲဒီတော့ ဘာမှဝင်မပြောတာ အကောင်းဆုံးပါ။ ဪ... ရော့ကွာ ပေါင်ချိန်၊ ဒါ မင်းအတွက် နစ်နာကြေးလို့ သဘောထားပြီး လက်ခံပါ၊ အားလုံး သုံးသိန်းဆိုတော့ မနည်းပါဘူး၊ ပြီးတော့ မနက်ဖြန် တစ်ပိုင်း မင်း အလုပ်ဆင်းစရာ မလိုတော့ဘူး၊ ဒီလောက်ဆို မင်းထင် သလို ခွေးမောင်းသလို မောင်းထုတ်တာ မဟုတ်ဘူးပေါ့နော်”

နိုင်မိုး ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်ညိတ်ပြီး သူဌေးချပေးသောငွေကို ကောက်ယူလိုက်ပါသည်။ ပြီးမှ...

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အန်ကယ်၊ ကျွန်တော်ကြားဖူးတဲ့ သူဌေး ပုံပြင်တွေထဲမှာတော့ အန်ကယ်ဟာ အင်မတန် စိတ်ဓါတ်မြင့်မြတ်တဲ့ သူဌေးတစ်ယောက်ပါ၊ ဒီလိုသူဌေးတစ်ယောက်နဲ့ ရေရှည်လက်တွဲခွင့် မရတဲ့ ကျွန်တော်သာ ကံဆိုးတာပါ၊ ပြီးတော့ တစ်ခါတည်းပဲ အသိ ပေးပါရစေ၊ အန်ကယ် မပေးစားလည်း ဆောင်းသိက္ခာဟာ ကျွန်တော် ရဲ့ချစ်သူပါပဲ၊ အဲ့ဒီတစ်ခုကတော့ ဘယ်လိုနစ်နာကြေးနဲ့မှ ချေဖျက်ပစ် လို့ မရနိုင်ပါဘူးခင်ဗျာ”

“ကောင်းပြီလေ... မင်းတို့ ချစ်သူဖြစ်နေကြတယ်ဆိုတာ ငါ သိရုံနဲ့တင် မင်းဘဝ ဒီလောက်အပြောင်းအလဲဖြစ်တယ်ဆိုရင် မင်းရဲ့ စိတ်ဆန္ဒရှိတဲ့ အတိုင်းအတာပေါ်မှာ မင်းဘဝ ဘယ်လောက်ပြောင်းလဲ ဖြင်းထန်မလဲဆိုတာ ငါတို့ ဆက်ကြည့်ကြတာပေါ့... ဟုတ်ပြီလား၊

၁၃၆ နတ်ရွာမိုး

ကဲ. . . မင်းသွားနိုင်ပြီ ပေါင်ချိန်"

နိုင်မိုး အခန်းထဲက ထွက်သွားတော့မှ ဆောင်းသိက္ခာက. . .

"ပါပါ. . . အဲသလောက် မလုပ်သင့်ဘူး မဟုတ်လားဟင်"

"သမီးမှာ အခွင့်အရေး မရှိတော့ဘူးလို့ ပြောပြီးပြီလေ၊ တစ်ခုတော့ ပါပါ၊ ဝန်ခံတယ်၊ ပေါင်ချိန်လို လုပ်ငန်းအပေါ်မှာ သစ္စာရှိတဲ့ ကျွမ်းကျင်တဲ့ ဝန်ထမ်းကောင်းတစ်ယောက်တော့ ဆုံးရှုံးသွားတယ်၊ ဒါပေမယ့် အဆင်ပြေပါတယ်၊ ဟောဒီဝက်ခြံလေးထဲ ငုတ်တုတ်ထိုင်နိုင်တဲ့ လူလောက်ကတော့ ရှာရလွယ်ပါတယ်၊ ကဲ. . . ပါပါသွားမယ်"

စိတ်အေးသလောက် သွေးအေးပြတ်သားနိုင်လွန်းသော ဖခင်ကို ကြည့်ပြီး သူမ ယူကျုံးမရ ဖြစ်ကျန်ခဲ့ရသည်။ သို့သော်လည်း နိုင်မိုး ပြောခဲ့သည့်စကားတစ်ခွန်းက သူမ စိတ်အာရုံမှာ အင်အားသဖွယ် ကျန်နေပါသည်။

"အန်ကယ် မပေးစားလည်း ဆောင်းသိက္ခာက ကျွန်တော့် ချစ်သူပါပဲ"

(ကျွန်မ အားတင်းထားမယ် မောင်ရယ်)

ဆော့ခရက်တီးလို ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် အသေခံမယ်ဆိုရင်...

မြင်နေရတဲ့ အဆိပ်ခွက်ဟာလည်း

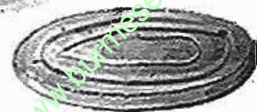
ငါ့အတွက်ပါပဲ

တစ်သက်လုံး ချစ်သွားဖို့

တစ်သက်လုံး အရှုံးပေးထားသမျှ

စိတ်ရဲ့အဟာရမှာ

မာနတော့ ရှိတယ်။

အဆန်း (ကိုး)

မြ နက်ခင်းကား... ကြားဖူးနေကျ သီချင်းတစ်ပုဒ်လို လင်းခဲ့၏။ နိုင်မိုးကတော့ ထိုင်နေကျမဟုတ်သော ချောပုဆိပ်မှာ ထိုင် ဖြစ်သည်။

“ဟဲ့... ပေါင်ချိန်၊ သောက်မှာလား!”

“ငါ့နာမည် နိုင်မိုးပါ... ပေါင်ချိန်မဟုတ်ဘူး၊ ကျဆိမ့်ရိုးရိုး တစ်ခွက်”

“နင် ရှယ်သောက်တာလေ”

“ငါ့ပါးစပ်နဲ့ငါ အရသာခံတာပါ။ နင့်လက်နဲ့နင်သာ ဖျော်စမ်းပါ”

ချောပု မျက်စောင်းထိုး၍ ထွက်သွားမှ သူလည်း ရေနွေးတစ်ခွက် ငဲ့သောက်ကာ ဆက်ထိုင်နေလိုက်သည်။ တတ်နိုင်သမျှ သူ့အကြည့်တွေ လမ်းထိပ်ဖက် စုန်ပြီးမကြည့်မိဖို့ သတိထားနေတဲ့ကြားက ကြည့်ဖြစ်သွားပါသည်။ ဒီချိန်ဆို ဆောင်းသိက္ခာ ရောက်နေလောက်ပြီပေါ့။

“ဟေ့ . . . ညီလေး”

သူမော့ကြည့်တော့ စာရေးဆရာဖြစ်နေ၍ အပြုံးနှင့် တုံ့ပြန်ကာ ထိုင်ဖို့ခွဲ ဆွဲပေးလိုက်သည်။

“ချောပုရေ . . . ငါ့အတွက် တစ်ခွက်”

စာရေးဆရာက လက်ဖက်ရည် အရင်လှမ်းမှာပြီးမှ ထိုင်လေသည်။ ထို့နောက် . . .

“မင်း ဆိုင်မှာ မလုပ်တော့ဘူးဆို”

သူခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“အခု ဘာလုပ်နေလဲ”

ခေါင်းခါပြပါသည်။ ချောပု လက်ဖက်ရည် လာချပေး၍ လက်ဖက်ရည်ယူလေး အရသာခံကာ သောက်နေခိုက် စာရေးဆရာက . . .

“အေးလေ . . . မလုပ်ဘူး လုပ်တယ်ဆိုတာ အကြောင်းအရာတစ်ခုမှာ အခြေခံပြီး ဖြစ်သွားတဲ့သဘောပါပဲ၊ ‘သဘော’ ဆိုတာ စိတ်ထဲ

ထင်သာမြင်သာ ရှိရုံလေးပဲကွ၊ အကောင်အထည်ကြီးတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် အဲ့ဒီသဘောလေးကပဲ ကျောမအေးနိုင်စရာတွေ ပေးတာ အံ့ဩတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရပ်မနေနဲ့ကွ . . . ဆက်သာသွား၊ ရတာမရတာ ကံနဲ့ ဆိုင်တယ်၊ လုပ်တာမလုပ်တာ ကိုယ်နဲ့ ဆိုင်တယ်၊ ငါလည်း သူများနည်းတူ ဂုဏ်သိက္ခာရှိရှိ ကိုယ့်နာမည်ကိုယ် မိတ်ဆက်နိုင်တဲ့ အောင်မြင်တဲ့ စာရေးဆရာ ဖြစ်ချင်တာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ကံကမဲ့တော့ ခုထိ မဖြစ်သေးဘူးလေကွာ၊ ဒါပေမယ့် ရေးနေရတာပဲ မဟုတ်လား၊ ကိုယ် ခံစားပုံဖော်မိတဲ့ အနုပညာပစ္စည်းလေးတစ်ခုကို အနုပညာခံစားနားလည်တတ်တဲ့ ပရိသတ်ရဲ့ ရင်ထဲရောက်အောင် ပို့ပေးခွင့်ရနေတာပဲ တော်လှပြီ၊ မင်းလည်း ဒီလိုပဲပေါ့ကွာ ညီလေးရာ၊ ရပ်နေတာဟာ အကျိုးမရှိပါဘူး၊ ဆက်သွားပါ၊ မင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ငါလည်း ကြားသလောက် ကြားပြီးသိသလောက်တော့ သိထားပါတယ်။

အဲ့ဒီနေရာမှာ မင်းမရှိတော့ပေမယ့် မင်းရှိခဲ့တဲ့ ပေါင်ချိန်ဟာ ဝါတို့ရပ်ကွက်ထဲက အခြေခံလူတန်းစားတွေအတွက် အားဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ အဲ့ဒီ ‘အား’ ဟာ မင်းရဲ့စေတနာလေ၊ ဒီနေရာမဟုတ်တဲ့ နောက်တစ်နေရာမှာလည်း အဲ့ဒီစေတနာ ပျောက်မသွားရင် မင်း ဆက်သွားတဲ့လမ်းက ကြမ်းပစေ . . . မပင်ပန်းဘူးကွ၊ ဒါက ဘဝ၊ နောက်တစ်ခုက ဘဝထဲကို သူယောင်မယ်လို ဝင်ဝင်လာတဲ့အချစ်ပေါ့ကွာ”

နိုင်မိုး ငြိမ်ပြီးနားထောင်နေရာက လှုပ်လာပြီး စာရေးဆရာကို လှည့်ကြည့်သည်။

စာရေးဆရာက ဆေးပေါလိပ် တဖွားဖွားနှင့် သူ့စကားအား အောင်မြင်မြင်မမြင်မြင် ရေးရင်း အသေခံမည့် စာရေးဆရာ ပီသစွာ ဆက်၍ ပြောလေသည်။ နိုင်မိုး နားမထောင်လည်း ကြားနေရမှာဖြစ်၍ နားထောင်လေ၏။

“ဘယ်လောက်ပဲ စိတ်ဓါတ်ကြံ့ခိုင်တဲ့ယောက်ျား ဖြစ်ပေစေ အချစ်နဲ့ တွေ့ရင် တစ်ချက်တော့ ယိုင်ထွက်သွားတာပဲကွ၊ ယိုင်ပါစေ မရှူးစေနဲ့၊ ယိုင်တာက ပြန်တည့်သွားတယ်၊ ရှူးရင် ပဲ့ထွက်သွားရော၊ လူ့အသိုင်းအဝိုင်းထဲကနေ ပဲ့ထွက်သွားတာ၊ အဲ့ဒါမျိုးတော့ အဖြစ်ကို မခံနဲ့ကွာ၊ ငါပြောတာ သဘောပေါက်ရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့... ပေါက်ပါတယ်၊ ကျေးဇူးလည်း တင်တယ် အစ်ကိုရာ၊ အစ်ကိုစကားက ခွန်အားလည်း ဖြစ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် လောလောဆယ် ကျွန်တော်တစ်ယောက်ထဲ နေချင်တယ်၊ အစ်ကို ဘာမှမပြောဘဲ ဆက်ထိုင်မယ်ဆိုရင်တော့ ထိုင်ပါ”

“အာ... အေးကွာ၊ စာရေးဆရာတွေကိုက အလိုက်သိသိ နေတတ်စားတတ်တဲ့ လူတန်းစား မဟုတ်ဘူးဟ၊ အေး.. အေး.. ဟုတ်ပြီ”

ထို့နောက် သူ့လက်ဖက်ရည်အား တမော့တည်း မော့သောက် ပစ်ကာ ပိုက်ဆံထုတ်လေသည်။

“နေ.. နေ.. အစ်ကို၊ ကျွန်တော်ရှင်းလိုက်မယ်”

“ရတယ်.. မနေ့ကမှ စာမူဖို့ ရထားတာ၊ ငါရှင်းမယ်”

ထိုသို့ပြောပြီး သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် ချောပူ ထိုင်နေသော ကောင် တာမှာ သွားရှင်းကာ လက်ပြ၍ ထွက်သွားလေတော့သည်။

စိတ်ထဲ မရှင်း၍ နားထဲ အပူမခံချင်၍သာ ပြောလိုက်ရသည်။ ရပ်ကွက်ထဲမှာ သူ့တစ်ယောက်ကိုတော့ နိုင်မိုး လေးစားသလို အားလည်း အားနာသွားမိသည်။ သို့သော်လည်း တစ်ယောက်တည်း အေးအောင် နေချင်သည့်ဆန္ဒက ဒီကာလမှာ ရင်ပြည့်ရင်ကယ် ဖြစ်အောင် လိုအပ်နေသည်ဖြစ်ကာ အားနာစိတ်နှင့်ပင် နှင်ရလေတော့သည်။

ဒါပေမယ့် နိုင်မိုးဆန္ဒ မပြည့်ပါချေ။ စာရေးဆရာ ထွက်သွားပြီး သိပ်မကြာ။ ဦးအစွမ်းတစ်ယောက်ထဲ ဝင်းရှိန်ဆိုက်ကားနှင့် ရွှေရောင် မြေသို့ ရောက်လာလေတော့သည်။

“မင်းအတော်နေနိုင်တဲ့ကောင်ကွာ၊ အလုပ်နားနေတာပဲ၊ ငါ့ဆီ လာပါဦးတော့လား”

နိုင်မိုး ဘာမှမပြောဘဲ စာရေးဆရာ ထိုင်သွားသောခုံကို မယူကာ ဦးအစွမ်းဖက် ချပေးလိုက်သည်။

“ဘာသောက်မလဲ ဦးစွမ်း!”

“ချိုကျရှယ်လေ... အံ့မာ... ထွက်သွားတာ တစ်ပတ်ပဲ ရှိသေးတယ်... မေ့နေပြီလား!”

နိုင်မိုး ချိုကျတစ်ခွက် မှာပေးပြီးမှ...

“တစ်ခဲပဲ ချန်ထားပြီး အားလုံးမေ့နိုင်အောင် ကြိုးစားနေတာပါပဲဗျာ”

“ဟေ့ . . . အဲဒီတစ်ခုက ဘာလဲ!”

“ခင်ဗျားတူမလေ”

ဦးအစွမ်း တွန့်ကာ ကြည့်ရင်းနှင့် . . .

“မင်း အခု ဘာလုပ်နေလဲ!”

“ထိုင်နေတယ်”

“အေး . . . ထိုင်နေလို့ကတော့ ငါတူမနဲ့ အဝေးကြီးပဲ၊ မင်း အလုပ်လုပ်မလား!”

“ဘာအလုပ်လဲ!”

“ငါ့မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ရဲ့ လျှပ်စစ်ပစ္စည်း ထုတ်လုပ်တဲ့စက်ရုံ မှာလေ”

နိုင်မိုး မျက်လုံးပွင့်လာပြီး . . .

“လုပ်မယ်လေ . . . ကျွန်တော်စိတ်ဝင်စားတယ်”

“အိုကေ . . . စက်ရုံက တောင်ဒဂုံ စက်မှုဇုန်ထဲမှာကွာ၊ မင်းက B.E.(EP) ဆိုတော့ မင်းပညာရပ်နဲ့လည်း အံ့ဝင်တယ် . . . ကြိုးစား ကြည့်ကွာ”

“အခု လိုက်ခဲ့ရမလား!”

“အေးလေကွာ . . . ငါလည်း မနေ့ကတည်းက လာဖို့ကို ဟိုမှာ သိတယ်မဟုတ်လား၊ မင်းပါပါကြီးက မျက်စိကို ပေသီးနဲ့ လုပ်ထားတာ၊ လှုပ်လို့ကိုမရဘူး”

“ဒါများ ဦးစွမ်းရာ . . . ဆောင်းသိက္ခာဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်

လည်း ရတဲ့ဟာ”

“အံ့မာ . . . အလုပ်မရှိ အကိုင်မရှိကောင်ဆီ ငါတူမကို လွှတ်ရ မလား!”

“မဟုတ်ဘူးလေ . . . ဆောင်းသိက္ခာ သိတော့ မောင်စောနဲ့ မှာလိုက်ပေါ့၊ အဲဒါပြောတာ”

“အဲဒါထား . . . မင်း ဒီကြားထဲ ဆောင်းသိက္ခာနဲ့ တွေ့သေး လား”

နိုင်မိုး ခေါင်းခါပြီး လာချပေးသော လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်ကို ဦးစွမ်းဖက် တိုးရွှေ့ပေးလိုက်သည်။ ပြီးမှ ခပ်လေးလေးအသံနှင့် . . .

“အလုပ်အကိုင် မရှိတဲ့ မျက်နှာနဲ့ ချစ်သူစိတ်ခါတ်ကျအောင် မလုပ်တာ ကောင်းတယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်”

ဦးအစွမ်း လက်ဖက်ရည်ကို ရထားမမှီမှာစိုးသလို သောက်ပစ် ပြီး . . .

“ကဲ . . . မင်းမှာ အထောက်အထား စာရွက်စာတမ်း ဘာရှိ လဲ”

“အလုပ်လျှောက်ဖို့တော့ CV Form တစ်စုံလုပ်ထားတယ်”

“အိုကေ . . . အဲဒါယူလာခဲ့၊ ငါ လမ်းထိပ်ဆိုင်က စောင့်မယ်”
ထို့နောက် သူတို့ လူချင်းခွဲကာ နိုင်မိုးက သူ့အခန်းဖက် ပြန် လျှောက်လာခဲ့သည်။ လျှောက်ရင်းက စာရေးဆရာ ပြောသွားသော စကားတစ်ချို့ကို ပြန်အမှတ်ရကာ ပြုံးမိလေတော့၏။

“စေတနာ ပျောက်မသွားရင် မင်းဆက်သွားမယ့်လမ်းက ကြမ်း
ပစေ. . . မပင်ပန်းဘူးကွ”

၁၄၆ ၁၄၆ ၁၄၆ ၁၄၆

BURMESE
CLASSIC
COM

ဆိုလေရောက်လာမှတော့ မကြည့်ဘဲ မနေနိုင်၍ ကြည့်ဖြစ်
သည်။ ဝက်ခြံအတွင်းဖက်က ကောင်တာခုံကနေ လှမ်းငေးပြီး ပြီးပြနေ
သောချစ်သူကို မြင်တော့ နိုင်မိုးရင်ထဲ နွေးသွားသည်။ ထို့နောက် ဦး
အစွမ်းနှင့် ဆောင်းသိက္ခာတို့ လူချင်း လဲထိုင်တာ တွေ့ရ၍ သူ တစ်ချက်
တော့ စဉ်းစားရကျပ်သွားသည်။ ပြီးတော့ သူမ ထွက်လာကာ ရပ်ထား
သော သူမကားလေးဆီ မေးဆတ်ပြသဖြင့် အူလည်လည် လျှောက်သွား
သည်။

“ဝင်ထိုင်လေ မောင်”

“ဦးအစွမ်း မလိုက်ဘူးလား!”

“ဝင်ပါ. . . သွားရင်း ပြောပြမယ်”

နိုင်မိုးစိတ်ထဲ ခိုးလိုးခုလုနှင့် ကားထဲ ဝင်ထိုင်လိုက်ရသည်။

ဆောင်းသိက္ခာက ကားကို ကျွမ်းကျင်စွာ မောင်းထွက်လာရင်း ပြောပါသည်။

“မောင် အံ့ဩမယ်ထင်တယ်၊ ကျွန်မတောင် အံ့ဩတယ်ဆိုတော့လေ”

နိုင်မိုး ဘာမှပြန်မေးမနေဘဲ သူမ ပြောမည့်စကားကိုသာ ငဲ့လင့်နေမိသည်။ ဒီရက်တွေမှာ တေမိလို နေတဲ့အကျင့်က ရနေပြီ။

“အမှန်တော့ မောင့်စိတ်ကို ပါပါး စမ်းသပ်ချင်တာရယ်၊ လူမှန်နေရာမှန်ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးချင်တာရယ်ကြောင့်ပါ။ အခု မောင်လုပ်ရမယ့် လျှပ်စစ်ပစ္စည်းစက်ရုံက ပါပါးရဲ့စက်ရုံလေ”

“ဟင်!”

“ကျွန်မတောင် မသိဘူး မောင်၊ မနေ့ညကမှ ပါပါးပြောပြလို့သိတာ”

“ဟာ. . . ဒါ. . . ဒါဆို. . . ”

“ဟုတ်တယ်. . . ကျွန်မတို့အနာဂတ် လှသွားပြီ”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ ဆောင်းသိက္ခာရာ”

နိုင်မိုး စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် သူမလက်မောင်းလေးကို လှမ်းဆုပ်မိသွားသဖြင့်. . .

“ဟေး. . . မောင်. . . ဒီမှာ ကားမောင်းနေတယ်လေ”

“ဆောရီး. . . မောင်အရမ်းပျော်သွားလို့ပါ”

“ကျွန်မ တကယ်ယုံသွားပြီ မောင်ရယ်၊ အချစ်မှာ ရေစက်

ရှိတယ်ဆိုတာ. . . ”

“ဟုတ်တယ်. . . ရေစုပ်တဲ့ပန်းနဲ့ တွဲထားတဲ့ ပိုက်လုံးတွေတောင် ပါသေးတယ်”

“ဟာ. . . မနောက်နဲ့လေကွာ၊ ဒီက အကောင်းပြောနေတာ”

“ပျော်လို့ပါကွာ”

တကယ်လည်း ပျော်စရာကောင်းပါသည်။ လောကမှာ ချစ်သူချင်း ပေါင်းဖက်ရသည်ထက် ပျော်စရာကောင်းတာ မရှိတော့ပြီ။ ထိုသို့သော ပျော်ရွှင်မှုအား လောကထဲက ချစ်သူစုံတွဲမှန်သမျှ ရနိုင်လျှင်သာရုံပျော်စရာကောင်းတော့၏။

အိမ်ထောင်ရေး

ပေါင်ချိန်

ဖရဲသီးကို
ခွဲကြည့်...

အတွင်းသား နီရဲနေပေမယ့်

ချိုချင်တဲ့အလုံးမှ ချိုတာ...

ချစ်သူလည်း ဒီလိုပဲ

မယ့်ရင် တွဲကြည့်လေ...

ရင်ချင်းတွေ ဘယ်လောက်နီးနီး

အစွဲကြီး ဘယ်လောက်စွဲစွဲ

မြဲချင်မှ မြဲတာ...

(ဟုတ်တယ်...ငါတို့နှစ်ယောက်

အပေါက်ဖောက်ပြီး မူလိစုတ်လိုက်ကြရင်

ကောင်းမယ်စင်စစ်တယ်)

BURMESE
CLASSIC

၀၂၁၀
၀၂၁၀
၇၀၀

